

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΟ θηλαστικό της 'Αφρικής

Ζή μέσα στη γή κα χορεύει με το φεγγάρι

Χάρης στην τυχαία σύμπτωση της προφοράς του ολάνθου του ονοματος, το «άαρντβαρκ» δρσκειται πικεφαλής κάθε αλφαριθμητικού πίνακος των συγγραμμάτων ζωολογίας. Θάπαρνε όμως επίσης την πρώτη θέση κι' αν η κατάταξη γινόταν με βάση την παράξενη εμφάνισι και τις αλλοκοτές συνήθειές του. Η επιστημονική ονομασία του είναι διαφορετική κι' έχει ελληνική καταγωγή. Λέγεται «όρνυκτοπος». Σημαίνει δε ένα ζώο που σκάει πολύ με τα πόδια του.

Υπάρχουν τρία είδη του. Το μικρότερο ζή στη βορειοανατολική Αφρική, και κυρίως στην Αιθιοπία. Το δεύτερο συναντάται στην περιφέρεια του Καϊρητάνου κι' έχει μήκος 1,50—1,80 του μέτρου. Το μεγαλύτερο απ' τα τρία ανακαλύφθηκε το 1905 στα πυκνά δάση των περιοχών Έμπουρι και Μουμπάγγκ της Κεντρικής Αφρικής.

Ξέρουμε ότι, εκτός απ' την Αίγυπτο και τις μεσογειακές ακτές της Αφρικής, κανένα άλλο μέρος της Μαύρης Ήπειρου δεν ήταν γνωστό από τόσο παλιά χρόνια, όσο η Αιθιοπία. Κι' όμως, ως τα μέσα ακόμη του περασμένου αιώνα, οι ίδιοι οι ιθαγενείς αμφεβαλλαν για την ύπαρξη του άαρντβαρκ. Το είχαν περιγράψει στον Αυστριακό περιηγητή φόν Χέγκλιν σαν ένα ζώο σαρκοφάγο, με κεφαλή κροκοδείλου, αυτιά αλόγου και ουρά πιθήκου. Το ονόμαζαν δε «τεργκίλεχ» ή «άμπουντελσ» (δηλαδή «πατέρα των καρφιών») επειδή έχει νύχια σαν καρφιά).

Το άαρντβαρκ του Καϊρητάνου αναφέρεται για πρώτη φορά στις ταξιδιωτικές εντυπώσεις του πάστορος Πίτερ Κόλμπ, που ξεδόδησαν στη Γερμανία το 1/19 σ' ένα τρίτομο βιβλίο. Ο συγγραφέας κατατάσσει το ζώα της Νοτίου Αφρικής σε τρεις κατηγορίες: τα κατοικίδια, τα άγρια και σκληρά, και εκείνα που δεν είναι ούτε κατοικίδια ούτε «σκληρά». Στην τελευταία κατηγορία περιλαμβάνει τέσσερα είδη «χοίρων». Και ονομάζεται το τέταρτο είδος «χοίρο της γής» (έτσι μεταφράζεται η ελληνική ονομασία, άαρντβαρκ, που του δόθηκε επειδή οι Όλλανδοί άποικοι κάντιζαν τα μπουτία του όπως τα χοιρομέρια).

Ο Κόλμπ γράφει ότι μοιάζει με «κόκκινο χοίρο», έχει όμως μακρύτερο κρανίο, μυτερότερο ρυγχός, λίγες και σκληρές τρίχες, μακρύτερα πόδια, μακρύτερα και δυνατό. Μπορεί να κουνήσει τ' αυτιά του, χωριστά το ένα απ' τ' άλλο. Ζή μέσα στο έδαφος, σκατώντας βαθιές τρύπες με μεγάλη ταχύτητα—τόσο που είναι αδύνατον να το προφτάσει ο δυνατότερος εργάτης, που σκάει με εργαλεία.

Ο αγαπημένος του μεζές είναι τα μυρμήγκια. Παραμένει κοντά στις μυρμηκοφωλιές, γυαζοντας έξω τη γλώσσα του κι' απλώνοντας την καταγής. Περιμένει ν' ανεβούν άπάνω της αρκετά μυρμήγκια κι' ύστερα την τραβάει μέσα στο στόμα του και τα καταπίνει. Οι ιθαγενείς το κυνηγούν για το νοστιμώτατο κρέας του, και το σκοτώνουν χτυπώντας το με ραβδί στο κεφάλι. Δύσκολα όμως το βρίσκουν, γιατί είναι νυκτόβιο. Την ημέρα, κοιμάται μέσα στις υπόγειες φωλιές του. Άμα χορτάση, «χορεύει» στο φως του φεγγαριού. Όταν τρέχει να ξεφύγει απ' τους διώκτες του, μπορεί να περπατήσει για ένα διάστημα στα δύο πιανά του πόδια.

Ο περίφημος Γάλλος φυσιοδίφης Μπουφόν δεν έδωσε πίστι σ' αυτή την περιγραφή του Κόλμπ, όταν συγκέντρωνε υλικό για το μεγάλο έργο του. Κατά τη γνώμη του, το άαρντβαρκ ήταν ένα ζώο φανταστικό, ανυπερκτό.

Όστόσο, άλλα νεότερα συγγράμματα φυσικής ιστορίας το αναφέρουν και το περιγράφουν λεπτομερώς. Προσθέτουν ακόμη ότι, εκτός απ' τον άνθρωπο, έχει επίσης έχθρους και τους πύθωνες, που χώνονται στις υπόγειες τρύπες του και καταδροχίζονται ιδίως τα παιδιά του.

Μπορεί να ζήσει σε ζωολογικούς κήπους, δεν παρουσιάζει όμως ενδιαφέρον για τους θεατές, γιατί κοιμάται όλη την ημέρα μέσα στη γή. Όταν ζή ελεύθερο, δεν ψάχνει να βρή τη φωλιά του, τα ημερώματα που πηγαίνει να κοιμηθεί. Απλούστατα, σκάει μιάν άλλη, εκεί που βρίσκεται.

Γεννάει ένα μόνο παιδί, τον Μάιο ή τον Ιούνιο, και το θηλάζει επί πολύν καιρό.

Εκτός από έντομα, τρώει επίσης μ' ευχαρίστησι μέλι, γάλα, χουριάδες κι' άλλους καρπούς. Το άαρντβαρκ της Κεντρικής Αφρικής είναι πιο μεγαλύτερο απ' τα άλλα δυο είδη. Φτάνει σε μήκος περίπου τα 2½ μέτρα!

Πρέπει να σημειωθεί ότι, σε διάφορα μέρη της νήσου Σάμου, της ηπειρωτικής Ελλάδας και της Πελοποννήσου, έχουν βρεθεί σε ανασκαφές απολιθώματα ενός προκατακλυσμιαίου και χαμένου πιά θηλαστικού ζώου που παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με το άαρντβαρκ. Απ' τη μελέτη τους λοιπόν, οι επιστήμονες συμπεράναν ότι ήταν πρόγονος του σημερινού άαρντβαρκ που ζούσε κατά τις μακρινές εκείνες περιόδους, κι' ότι οι απόγονοί του διασώθηκαν μόνο σε μερικά μέρη της Αφρικής.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΡΟΖ ΒΙΛΛΑΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο ένομοτάχνης των καραμπινιέρων είχε λάβει το τηλεφώνημα στις έντεκα και μισή το βράδυ. Την ώρα που ετοιμαζόταν να κοιμηθεί.

— Έγινε τίποτα, Πέτρο; τόν ρώτησε η γυναίκα του. Γιατί κατσούφιασε;

— Πέθανε ο ένομοτάχνης της ροζ Βίλλας. Καλά θα κάνω να πάω να οίσω μισά υατρία.

— Τι δουλειά έχεις έσύ; Γιατί δεν φωνάζουν το γιατρό; Ο ένομοτάχνης αυτός βοήθε το τέλος που τού άείζε.

Δεν είχε ούτε ένα νόμισμα πούδρε στον τόπο μας και τόν έκανε άνω κάτω. Δεν είχε άποσει γυναίκα για γυναίκα ήσυχη. Κάποιος θα τόν σκότωνε.

— Μην λες άνομοτίες. γυναίκα. Πέθανε μόνος του.

— Ποιος σου τόπε έσένα;

— Μου τηλεφώνησε μιά γυναίκα. μά δεν ξέρω ποιά ήταν.

— Μιά γυναίκα καθώς πρέπει δε μένει μόναν η' έναν άντσα σαν κι' αυτόν...

— Λοιπόν. έγω πηγαίνω. Θα περάσω να πάω το γιατρό. Μπορεί ν' άσπύσω. Έσύ να κοιμηθείς...

Σε λίγο ο ένομοτάχνης των καραμπινιέρων κι' ο γιατρός Βύλλι είχαν φτάσει στη ροζ Βίλλα. Η πόρτα ήταν μισανοιχτή. Πάνω σ' ένα ντιβάνι, το θύμα, ο Μίκο Βάλντα, ήταν έσπληνισμένος. νεκρός. Ο γιατρός άφου τόν εξέτασε, έλεγε:

— Τούδα με νέα προσβολή, φαίνεται. που τόν έστειλε στον άλλο κόσμο.

— Υπόφερε απ' την καρδιά του, γιατρός; ρώτησε ο Πέτρος.

— Βέβαια. Μά και τί δεν είχε; Το σπκότι του, τα νεφρά του... Ήταν ένα σάπιο όργανισμός. Ο Μίκο ζούσε μόνανος. Μά, άποψε κάποια γυναίκα ήταν μαζί του. Τούδα προσβολή έσπληνικά και πέθανε. Τσουανιμένη η γυναίκα τόσκασε, δίνας να φροντίσει να έσπληνισή τα ίχνη της...

Παρατυπικά, ύπιδοναν στο ταρπέλι μιά υποτίλκιν λίκρο, τοιγάρω κι' ένα υπουκέλι άομα.

— Κι' όταν βγήκε στο δρόμο, έλεπε ο Πέτρος, τηλεφώνησε στην αστυνομία. Άσπληνη ιστορία. Νομίζω πως δεν θα τόν βοούμε ποτέ αυτή τη γυναίκα...

— Ίσως έτοι νάνε καλύτερα, έλεπε ο γιατρός.

— Όχι, γιατρός. σ' ένα μικρό τόπο σαν αυτόν, θ' άνοιξη το κουτσουπιόλι. Για τήν κάθε γυναίκα. Όλοι θ' άνασπιδώνται: «Μήπως ήταν αυτή?»

— Σωστά, έλεπε ο γιατρός. Ένω όμως έρω πως η γυναίκα μου ήταν σπτική, άποψε τη νύχτα.

— Και η δική μου. Μά οι άλλοι πού το ξέρουν;

— Τέλος πάντων, έκανε ο γιατρός στενωχώνοντας. Θα έτοιμάσω το πιστοπομπικό του θανάτου.

— Άνοιξε να γοάθ. Ο γιατρός Βύλλι ήταν έντονα σπληνισμένος που δεν είχε πιά στον ένομοτάχνη ότι ακοιβός έκρινε το βράδυ η γυναίκα του είχε πάει στην πόλι, στην άδελφή της. Άν τού τόλεγε ποιος έφερε τί ιδέες θα τού περνούσαν απ' το κεφάλι.

Μά, ο Πέτρος, που καθόταν στη γυναίκα, έβλεπε να έξενη λιγάκι κάτω απ' το ντιβάνι. Ένα πολυπόμο μεταξωτό γυναικείο φουλάρι. Ασφαλώς, η γυναίκα του γιατρού, δεν θα υπορούσε πιά να φορέση το φουλάρι της εκτός αν ύπιδοναν δυο όμοια στο νωστό τους...

Φυσικά, τήν άλλη μέρα, όλοι μιλούσαν για τόν έσπληνικό θάνατο του Μίκο Βάλντα κι' όλοι άνασπιδώνταν ποιά γυναίκα ήταν μαζί του τη νύχτα που πέθανε. Μόνο ο ένομοτάχνης των καραμπινιέρων άσπληνισόταν ν' αυτή τήν ύποθεση. Έλεγε πάσει με τρόπο το μεταξωτό φουλάρι, δίνας να τόν δή ο γιατρός και τόδε κούβει στην τσέπη του.

Ένογαν ένα δικό του αγένδιο στο μυαλό ο ένομοτάχνης—τόν καραμπινιέρων, άφου έντονα τού τσάβησε στο κατάρτιση της «σαντέλας». Τη φώναζαν έτσι σ' όλο το νωστό κι' αν ήνυ τσαντζούσε πιά από πολλά νωστία. Έλεγε νάσει έξεναν, τη σπική της έσπληνικά ένα βράδυ, καθώς τραγουδούσε σ' ένα πασιονό καυπαρό. Έτσι έσπληνισσε στο νωστό της κι' άνοιξε ένα

άρωματοπωλείο. Ζούσε μόνανη, σπληνισότας τόν πελάτε της με το νωμύλο πάντα στα νείλη.

Ο Πέτρος μπήκε στο μικρό μαγαζί κι' άφου τήν καλημέρισε, της έλεγε:

— Γνώρίζεις το Μίκο Βάλντα;

— Ναι, γνώριζε άρώματα και σπλυνία απ' το μαγαζί μου. Άπό τί πέθανε;

— Άπ' τήν καρδιά του. Έτσι λέει ο γιατρός. Έκανε μιά ζωή άσπληνη...

— Είν' αλήθεια πως ήταν μιά νυναικα μαζί του; ρώτησε η «σαντέλα».

Ο Πέτρος έννευσε ναί.

— Ξέρετε ποιά ήταν; τόν έσπληνισσε.

Ο Πέτρος τήν κτύπαξε στα μάτια. Ήταν άκόμα μιά νυναικα νέα κι' άσπληνη μ' όλα τα τοιαυτάπέντε της νωστία. Έλεγε ένα δέουα λευκορόδινο και καλοφτιαγμένο σώμα. Ο Πέτρος έβγαλε το μεταξωτό φουλάρι απ' τήν τσέπη του και της τόδεξε.

— Το βοήκα κάτω απ' το ντιβάνι. Στη σπυρία της να άσπληνη, το ξέγασε η νυναικα. που ήταν μαζί του.

Αυτό ήταν ένα φοβερό ντύπμα για το γιατρό. Είπε έκείνη άνασπιδώνοντας το φουλάρι. Ύποιάζεται τίποτα;

— Για τήν ώρα όγι. Μά άσπληνη... Ο κόσμος είχε περσίονος και θ' άνακαλώση γρήγορα τήν αλήθεια. Θα υπορούσα να το κάμω η να το πετάξω στο ποτάμι αυτό το φουλάρι. Κι' αυτό δεν θα τόκανα για τη νυναικα του. άλλα για το γιατρό.

Και τήν κτύπαξε βαθεία στα μάτια. Θάβηλες να πιστέψουν πως ήμουνά ένω τη νύχτα μαζί με το Μίκο; ρώτησε η «σαντέλα».

Κι' αν τόν πιστεύουν τί σέ νοιάζει; της έλεπε ο Πέτρος. Έσένα δε σε μέλλει για τόν κόσμο. Λίγο πολύ όλοι σε κτυπάουν στοσάβ, γιατί ήσπουνά άλλοτε σαντέλα.

Φυσικά, παραξέντνε έκείνη, ένω δεν ένω να νάσω και πολλά πράνματα απ' τήν ύπόκληση μου.

Κι' έπειτα έσύ δεν είσαι παντρεμένη. Κανείς δεν υπορεί να σέ κ' τπυόρηση. Έτσι, υποθε άσπληνη η ιδέα. Δεν έρω αν είνε σπτική. Θάβηλε να βοηθήσω το γιατρό...

Τότε να τόν βοηθήσουμε. Πέτρο, έλεπε η σαντέλα με μελαγχολικό ναύωγελο.

— Και τί να το κάνω λοιπόν, το φουλάρι;

— Πεταέξ το στο ποτάμι ή κάψε τό. Σύνφονοι...

Έτσι κι' έννευσε. Τήν άλλη μέρα ήταν η κθεία του Μίκο Βάλντα. που με τόν έσπληνικό θάνατο του είχε άναστατάσει όλο το νωστό.

Η πομπή πέρασε απ' τήν πλατεία. Ή «λίνα Ρεάλ, η σαντέλα άκόλουθούσε το όρετο πέξ. Δεν φορούσε μύαλο, άλλ' ένα φορεμα κνίλο που της πηγαίνε άσπληνη. Φυσικά το μαγαζί της ήταν κλειστό. Ο κόσμος όταν τήν είδε άνοιξε να σπληνισθεί.

Έποπε να το φανταστούμε. έλεπε κάποιος.

— Μπράβο της! Αυτή είνε έσπληνη! Άντι να κούβητ μάς δίνας να καταλάβουμε πως ήταν «αυτή».

Η πομπή πέρασε υποός απ' το σπτικό του γιατρού, πογνώνοντας ποός το νεκροτάφείο. Πίσω απ' τα μισόκλειστα παρθύρια, η νυναικα του γιατρού παρασκολούθουσε τήν κθεία, δανκλώνοντας τα νείλη της. Ίσως για το Μίκο, να ήταν μιά άπλη προίτιπία όπως τόδες άλλες. Κι' έτοσε σπληνισμένο όσο σπληνισόταν πως λίγο έλειψε να καταστοέση τη ζωή της κι' έση τού γιατρού, για έναν άνθρωπο σαν το Μίκο Βάλντα...

Μά, να πού όλα ήγαν σκεπαστή. Η σαντέλα είνε κάνει τη θυσία για να τήν σώσει απ' τη νύχτη. Ένοιωθε τόσα άσπληνη έντονα σπληνη, απ' τη νυναικα.

Τήν ίδια έντονα σπληνη έννοιωσε και για τόν Πέτρο, τόν άσπληνη των καραμπινιέρων, όταν άσπληνη της διπληθήκε πως είνε ήσπληνη απ' τη λυρία.

Κι' η νυναικα, τού γιατρού έκλαψε. έκλαψε από γάρα, γιατί είνε «αυτή» απ' το φοβερό σκάνδαλο που θα τήν δόνηούσε στην αυτοκτονία.

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

Θηλαστικός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΝΟΤΕΣ

Είνε η δεύτερη νομίζω φορά που δέχομαι τη χαρά σε φάκελλο. Την πρώτη φορά ήταν ένα γραμμα από τη Σπάρτη. Μιά νεαρή κυρία, που διαλαλούσε τη συζυγική ευτυχία της. Τώρα, η Αθήνα είναι η πηγή της χαράς. Σταματά με εύχρηστη έκπληξη στη χαρούμενη έκδηλωσι.

Ο κανόνας θέλει ο άναγνώστης να μη παίρνει στο χέρι χαρτί και μολύβι, παρά όταν πρόκειται να δώσει διέδοδο στην όργη και στο πόνο του. Γράφει στην εφημερίδα, όταν έχη κάποια άνωμαλία ν' άναφέρη κάποιο σκάνδαλο, να καταγγείλη, για κάποια άσχημία να σάς καλέση να «ψώσετε φωνήν».

Ο άναγνώστης πάλι του περιοδικού, ή άναγνώστρια μάλλον, γιατί αυτή είναι η περισσότερη πολύγραφη, έχει τα δικά της. Δεν είναι τα γενικά που τήν άσπληνισούν. Κι' αν ένδιαφερόη με γενικόττες, θα πρόκεινται για τήν προσωπική της περίπτωση, τήν όποια γενική.

Συνήθως όμως το άποφεύγει κι' αυτό. Περιορίζεται στον άτομικό της καύμο. Ο έρωτας, φυσικά, έπικι κεφαλή. Αυτός προέχει στις ποιήσεις υμνός του. Έρωτας μετ' έμποδιον, έρωτας χωρίς άνασπιδόκρισι, έρωτας με άγκάδια έρωτας στο Γολγοθά, έρωτας στο βούρκο, έρωτας φτωχός, έρωτας ήττημένος από τόν πλούτο, έρωτας άρωστος, έρωτας άσπληνης, έρωτας ανήλικος, έρωτας φθινοπωρινός, έρωτας παράνομος... Πού να βοη κανείς άκρη;

Άκολουθεί ο γάμος. Πολύπτυχος κι' αυτός. Το συζυγικό δράμα. Η νυναικα με τόν άπιστο άντρα. Η σύζυγος που άγαπά άλλον και κρύβει τήν άγάπη της. Η σύζυγος που δίνας διέδοδο στην άγάπη της με τρίτο και βασανίζεται από τύψεις. Η νέα σύζυγος με τόν ήλικιωμένο συντροφο. Η παγερή που ένοχλείται από τη θερμότητα τού συντρόφου της. Η θερμή που βρίσκει ψυχρό το συνοδοιπόρο. Τόσες περιπτώσεις όσοι και γάμοι.

Κι' έπειτα, οι ψυχικές τρικυμίες των ανθρώπων. Τα νιάτα πλούσια σε άνησυχίες κι' εύκολα σε άπογοητεύσεις. Οι κοπέλλες με το καθυλπτικό οικογενειακό περιβάλλον. Το πλήθος των άλλων, των κυριών και των κοριτσιών τής έπαρχίας, που περνούν τις μέρες τους νοσταλγώντας τή ζωή της πόλεως.

Πόσα άλλα... Η άσχημία, η άναπηρία, η άρρώστεια, η φτώχεια. Πάντα όμως το μικρό, ή το μεγάλο δράμα. Για το δράμα τους μιλούν. Πολύ φυσικό, άλλωστε. Οποιας έχειλίξει από χαρά, δεν κάθεται να σάς έσπληνισή το πλεόνασμα της χαράς του.

Μόνον όποιος ύποφέρει στέλνει τήν δόνην του. Τού είναι μιά άνακούφισι. Άνάγνωμα συνήθως καθώς γράφει, έχη τήν εύχρηστη, άγνώστος σε άγνωστο, ν' άνοιξη πέρα ως πέρα τήν καρδιά του και να

σας έμπιστευθ' πράγματα που δεν έμπιστεύεται ούτε στον πιο στενό του φίλο.

Έτσι έξηγείται πως μέσα από τούς φάκελλους των άναγνώστων άναπνέουν πένθιμες πάντα νότες. Οι χαρούμενες άποτελούν τήν έξαιρεσι. Σπανιώτατη έξαιρεσι. Τη δέχομαστε με άγαλλίασι, σαν άκτίνα ήλιου σε συννεφισμένη χειμωνιάτικη μέρα, σαν πνοή μυρωμένου άέρα, σαν ένα χάδι της ζωής.

Μπορούμε να μη σταματήσουμε έμπρός στην κρούση αυτή της χαράς που έκπέμπει η «δεκαοκτάχρονη», όπως ύπογράφεται, κοπέλλα; «...Δεν έχω έγω πόνους να σάς γράψω. Γιατί; Γιατί είμ' έγω 18 χρονών. Γιατί είμαι νόστιμη. Γιατί όλοι μ' άγαπούν. Γιατί δε γνώρισα παρά μόνο χαρές...»

Πάνω στα νιάτα της με λουλούδια βλέπει στρωμένο το δρόμο που περνά. Ίσως με τις ίδιες συνθήκες να δδοιοπορούν και άλλες. Οι άλλες όμως δε χαίρονται. Άπαιτητικές, δεν άρκούνται σε όσα τούς έδωσε η ζωή. Άνικανοποίητες απ' αυτό, ζητούν τα περισσότερα. Η δεκαοκτάχρονη άπολαμβάνει όσα έχει. Χαίρεται το σήμερα. Σπουρευτικά που δε μερινά για το αύριο. Δοσμένη στο παρόν δε βασανίζεται από το μέλλον. Όχι που είναι ή πλούσια. Μέτρια τα οικονομικά της οικογενείας. Δεν είναι η λιπαρή προίκα που περιμένει έκείνον που θα τη ζητήσει σε γάμο. Ούτε το σκέπτεται. Τίποτα δε με στενοχωρεί. Όλα τ' άντικρύω μ' αίσιοδοξία και με εύθυμία. Είμαι πλάσμενη για να χαίρωμαι. Έχω θάρρος. Δεν ξέρω τί θα πη άπογοητεύσει...»

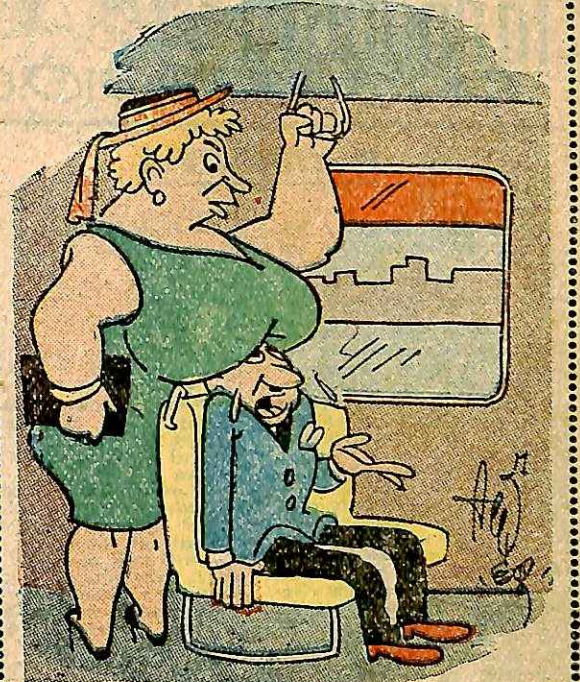
Βέβαια, τώρα τελευταία, άρχισε να έννευα μέσα της η φιλαρέσκεια και να σκέπτεται τί θα φορέση το γειμώνα. Άρχισε επίσης «και μιά άλλη ταραχή, πρωτόγνωρη».

Διαβάξω το γραμμα και σκέπτομαι πόσο εύνοικες στάθηκαν οι μοίρες στην κοπέλλα αυτή για να τήν κάνουν τόσο καλό δέκτη της ευδιαθεσίας. Τίποτα το έξαιρετικό στη ζωή της. Υπάρχουν νόστιμες δσες θέλετε. Ούτε είναι ή μόνη δεκαοκτάχρονη στον κόσμο. Βλέπετε όμως, η χαρά δεν άνήκει στα είδη που εισάγονται απ' έξω. Δεν μάς έρχεται με διαβατήριο. Άναδύεται μέσα από τόν κοθόνα.

Τόχεις ή δεν τόχεις να είσαι χαρούμενος. Κι' όταν τόχεις, τί χρειάζονται τα έξωτερικά έρεθίσματα για να χαρής; Όταν πάλι δεν τόχεις όσο έννοικο κι' αν είναι το χαρτί σου, τη χαρά δεν θα τήν νοιώσες παρά σαν ένα επικείμενη που βιάζεται να φύγει μιά ώρα άρχητερα από κοντά σου.

Κακοί δέκτες της χαράς είμαστε οι περισσότεροι. Γι' αυτό όταν σε άσπληνισα διαστήματα, άκούμε κανένα εύθυμο σκόπο, που προέχεται από άλλα γείλη, στρεφόμεσται άγαλλίασι προς τήν κατεύθυνση τού ήχου για να ευχρηθούμε με όλη μας τήν ψυχή, άσπληνη να είναι ή πηγή του.

Π ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Με συγχωρείτε, κυρία μου... Μπορώ να σηκωθώ;... (Τού Άρχέλαου)

Λυρικά τραγουδία

Τò καινούργιο κρασί

Βαρέλι φέρτε μου ν' άνοίξω, με το κρασί το γιοματάρι, θέλω το πόνο μου να πνίξω μέσο' το καινούργιο το κρασί. Τελειώνει της καρδιάς μου ο υπάλος κι' αν δεν με φτάνη κασσοτάρι, γιατί είναι ο πόνος μου μεγάλος, φέρτε μαζί και τη μισή...

Όπως, αλήθεια, κάθε χρόνο καινούργια άνοίγουμε βαρέλια, γιατί στού έρωτα τόν πόνο δεν κάνουμε μιάν άλλαγή. Γιατί τα τόσα δάκρυά μας να μην τ' άλλαξουμε με νέλια διώχνοντας έτσι, μακούα μας τήν κάθε μας παλιά στοργή;

Όπως αλλάζει το κρασί μας, πρέπει κι' η άγάπη μας ν' αλλάξη και νάναι έλπίδα όλόχροσή μας άγάπη άλλη, ζηλευτή, γιατί όση και αν έχη χάρι ή άγάπη πάντα μάς κουράζει κι' αν άρχινά σαν γιοματάρι γίνεται σώμα πιά κι' αυτή!

Βαρέλι φέρτε μου ν' άνοίξω να δοκιμάσω άλλο κρασάκι και να μεθύσω για να δείξω πως έχασα όλα τα παλιά... Δεν θέλω τα γνωστά τερτίπια μ' άρέσει ή άλλαγή λιγάκι, άφου τόν πόθο μου τόν ήπια σαν το κρασί, γουλιά-γουλιά!...

Βαρέλι φέρτε μου ή άγάπη, ένα απ' τα δυο ήθελα νάνα, έγω δεν κάνω το σατράπη, ούτε και κάνω τόν μπεκρά... Άγάπη φέρτε μου ή βαρέλι αυτά ζητώ αυτά μόναν, για όλα τ' άλλα δεν με μέλλει ν' αλλάξη ή έψη μου ή πικρή. ΔΗΜ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

— Μάτια! Τό κορίτσι σήκωσε τα μάτια του απ' το νεανούτλη και κύτταξε την κυρία της. Ήταν μικρό στο ανάστημα και παχουλιά: Μόλις δέκα έφτα γορών.

Τό στήθος της καλοστιαγμένο. Ήτοιχε με ώριμες γυναίκες. Τα λεπτά κατακόκκινα να γέλη της βυθίσαν κεράσια κι' ανθίζαν σαν υπομνηστικά όταν γαυγογέλυσε και φαίνονταν τότε τα μοναρισμένα δούτια της.

— Επειτα τα μάτια, κατασάρα μαλλιά της που έπεσαν αναπόσπαστα στους ώμους της, πλάγιονταν τό πρόσωπο της που ήταν εξαιρετικά φάρσι.

— Η κυρία της, την κύτταξε τώρα σαν να την έδεχτε για πρώτη φορά. Σαν να μην είχε αντίληψη την προσκλητική ομορφιά της και σαν να φοβόταν για τον άντρα της. Μέσα στο εύθυμο στίτι δεν ζούσανε παρ' οι τρεές τους: η κυρία, τοιάντα όντως νεανούτλη, ο κύριος, σασάντα και η Μά-
... η υπηρέτρια, δέκα έφτα

Μα η ζωή για τη Μάτια ήταν πιαστή κόλαση. Με την παρ' ολίγον φωνή η κυρία έβριζε την κοπέλλα.

— Μου άνασταρξες τό σ'... φωνάζει η κυρία. Είσαι μιά φωνά!

— Ο κύριος στίτι φωνές της μπήκε στην κουζίνα.

Τί συμβαίνει; ρώτησε, κυττάζοντας τη γυναίκα του, κατακόκκινη από θυμό και τη Μάτια, που είχε γλωμώσει.

— Ο κύριος αδιαφόρησε για τη γυναίκα του, αλλά λυπήθηκε τη Μάτια, όπως την είχε λυπηθεί όταν την πήρε κοντά απ' το κορεβίτι της νεκρής υπηρέτας της μικρούλα και φοβισμένη, και την έφερε στο

σπίτι του.

— Ποιά λες βούμα; ρώτησε τη γυναίκα του με ύφος απειλητικό.

— Αυτήν, ούλοιαδε η Στέλλα, αυτήν! Ύπεραστίσου την! Ξέρω γώ γιατί... Τό έ-
... σω καλά!

Και η Στέλλα ανάσπασε σε δάκρυα. Μα και η Μάτια έ-
... κλαινε, δίγνε να έσοι γιατί.

— Ο Φρανκ, ο κύριος, φωνάζει: «Φτάνει!» και στίτι δύο. Η Στέλλα τσέκασε στην κάμαρά της και η Μάτια έμεινε στην κουζίνα.

Οι σκηνές αυτές ήταν συν-
... νησιζόμενες. Γίνονταν κάθε τό-
... σο. Η Μάτια δεν καταλάβαι-
... νε γιατί οι κύριοι της τρε-
... κώνονταν κάθε φορά που ήταν
... μόνοι, στην κάμαρά τους, κι'
... ανάφεραν τ' ένομά της.

— Ξέρω γιατί την υπερα-
... σπίζεσαι... φωνάζει η Στέλλα.
— Η φάρσι αυτή σαν ν' ανοί-
... ξε τα μάτια της άτυνης κο-
... πέλλας. Ένοιωσε πως τώρα,
... την περσίμενε ο δρόμος...

— Κυρίε είπε στον Φρανκ
... αόχστε με να φύγω...
— Μα ο κύριος δεν την άκου-
... γε. Είπε υπή στην κάμαρά
... της γυναίκας του. Μιλούσαν,
... φωνάζαν τόσο δυνατά, που
... κάθε τόσο η δύστυχη κοπέλλα
... άκουε τ' ένομά της.

— Η Μάτια πήρε την απόφασί
... της. «Ανέθηκε στην κάμαρά
... της, πήρε την τσάντα της,
... έβριζε μέσα μικρά μικροπρά-
... γματα και ύστερα βγήκε απ'
... τό σπίτι, κλαμένη και βουβή!

— Ο δρόμος την περσίμενε, μα
... την περσίμενε κι' ο Ντίνο, τό
... παλληκάρι, που δούλευε στο
... φούνο. Ο Ντίνο την κύταξε,
... κάθε φορά που η Μάτια
... βγαίνοντας απ' τό σπίτι για
... τα ψώνια, περνούσε από κει.
... Και κάθε φορά την περσίμενε

... το στίτι, κλαμένη και βουβή!

... Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΣ

και καποτε μάλιστα τη φίλη-
... σε στο λαϊκό. Η Μάτια συμ-
... παθούσε τό Ντίνο, γιατί ήταν
... ώριο παλληκάρι.

Ποιάς έξερε πόσα δνείρα έ-
... πλάθε με την φαντασία της
... τώσα ο Ντίνο, σαν την είδε
... στάθηκε υποσπτά της και της
... γαυγογέλασε.

— Καλώς την!... της είπε.
Τό κορίτσι κοκκίνισε. Ο
... νέος μπήκε στο φούνο. Τα
... ψώνια ήταν φάρσι και υμνί-
... ζαν ώρα. Η Μάτια, σταθή-
... κε κοντά στον πάγκο, όπου ή-
... ταν αραδιασμένα, τα ψώνια.

— Ο Ντίνο ήταν πίσω της. Τό
... παλληκάρι κυττάζοντας τό ά-
... νομικό σώμα της συλλογίζο-
... ταν.

— «Ώσοο κορίτσι, μα την πί-
... στι μου, πως δεν τό είνα προ-
... σέει!»

— Ξαφνικά, η κοπέλλα ένοιωσε
... να την άγκαλιάζουν δύο στι-
... βάσα νέοι.

— Όταν η Μάτια έβριζε απ'
... την άγκαλιά του Ντίνο, κατά-
... λαβε τη σκληρή ποανωτικό-
... τητα. Νταπέταν, γιατί είνε
... πάψει ναν πια τό άδωο κο-
... οίτσι.

— Ο Ντίνο την είχε μεθύσει
... με τα έρωτικά του λόγια. Δί-
... γνε να τό θέλη κι' έτσι δίγνε
... να τό καταλαβαίνει, τα φλο-
... γερά φίλια του και τα νάδια
... του άνοιξαν υποσπτά της τη
... νουρή πύλη ενός άλλου κό-
... σμου όνειρευτού, που την θάμ-
... πνε...

— «Α! Πόσο εύτυχιζέ-
... νταν έκείνες τις στιγμές!

Την άναπαύσε λοιπόν τό-
... σο πολύ ο Ντίνο: Τί δυσφο-
... ρού θα ήταν να ζούσε πάντα
... μαζί του κι' έτσι εύτυχιζένη
... μέσα στην άγκαλιά του! Μα
... όταν σε λίγο έμπηξε από τό
... τρελό έκείνο έρωτικό όνειρο,
... κι' αντίκρισε τό πρόσωπο του
... Ντίνο, τό αίμα πάνωσε στίτι
... φλέβες της.

— «Θέω!» Γιατί την κύτταξε
... έτσι σαρκαστικά και τόσο ά-
... διάφορα!

— Ντίνο, άνάπη μου... ψι-
... θούισε.

— «Έλα τώρα, γιατί ένω
... δουλειά, της είπε έκείνος με
... σκληρό φωνή, που πλήγωσε
... βαθιά την καρδιά της.

— Μα Ντίνο...
— Πρέπει να φύγνε Μάτια,
... να νουσίσε στο στίτι σου!...
... Δεν μπορείς να υνείνε εδώ!

— Στο στίτι της! Μα δεν εί-
... νε πια στίτι. Την περσίμενε ο
... δρόμος.

— Κούτσή με κοντά σου,
... τον παρακάλεσε.

— Τρελάθηκες; της φώνα-
... ξε εαυνοσπόμενος. Έλα τώρα,
... ό,τι έγινε, έγινε...

— Μα... δεν θα παντρευ-
... τούμε; υιθούισε δειλά η Μά-
... λια.

— Ο Ντίνο έσπασε σ' ένα
... σαρκαστικό γέλιο. Πάτυ, νε-
... νάλο, άτέλειωτο.

— Η Μάτια νόμισε πως θα
... τρελλανόταν. Έκείνο, τό γέ-
... λιο της τρυπύσε τ' ατία
... και έσπινξε την καρδιά της.

— Τρελή από την άπελπισία
... της βρόθηκε, υ' ένα πλάνια
... στην πόσα. «Ήθελε τώρα να
... φύγν, για να υν άκουη έ-
... κείνο τό σκληρό, τό άπάνθω-
... πο γέλιο.

— Και βγήκε έξω...
Τότε, προσπάθησε σ' ναμεί-
... νη σαν όνειροσπόμενη, άναμεί-
... σα απ' τό λαβύρινθο των δρό-
... μων Πεοπάτησε όσπου νυνώ-
... σκε και έξακολούθησε την ά-
... σκεπη ποσιπλάνης της όλη
... τη νύκτα άπογοητευμένη, πι-
... κοσμένη συντριμμένη...

Τη βοήκαν κάποιοι διαβά-
... τες τό άλλο πρωί ποδς τό
... δρόμο της έόννης. Τα μάτια
... της ήταν κλειστά σαν να υν
... ήθελαν ν' άντικρούσαν την κα-
... κία του κόσμου. Και στί δε-
... κασπία σου γρόνια... έσπιν-
... σαν οι γιατροί που έκαναν
... την νεκρώση... υποείξε να
... πεθάνε έσφονικά ύστερ' από
... μια συνκλονιστική τσαφή
... και μια υνάλη άπογοητευσί...

... ΑΝΤΖΕΛΑ ΛΑΤΙΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΓΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

— Η κ. Κατερίνα, πρωτοπόρος πάντα
... σε κάθε καλλιτεχνική της έξορμησι, έ-
... τοιμάσει για τα Χριστούγεννα, μία με-
... γαλη έκπληξι στα παιδιά: Θα αναδύσει
... στο θέατρο «Κυβέλης» τό παραμύθι «Η
... Χιονάτη» του Άντερσεν, αποκλειστικά
... για μικρά παιδιά.

— Τό Σάββατο έγκαινιάζει τη χει-
... μερινή περίοδο τό Βασιλικό Θέατρο,
... με τις «Νεφέλες» του Άριστοφανους.
Χαρακτηριστικό είνε, ότι τα «τολμύρα»
... του έργου περιέκλυσαν, κατοπιν ει-
... δικής διασκευής τό καθηγητό κ. Κα-
... κριδής.

— Η «Άγία Ίωάννα» θα παχίξη λίγο
... άργότερα.

— Τό θέατρο «Αλίκης», που λέγεται
... τώρα «Θέατρο Κ. Μουσούρη», είνε έντε-
... λως άγνωρίστο, ύστερα από τη ριζική ά-
... νακαινίσι του, που έστοχίσε 1.500 χρυ-
... σές λίρες. Θα λειτουργήση κανονικά
... από αυτήν την έβδομάδα, με πρώτο έρ-
... γο, τό Ίρλανδικό δράμα «Χαμένοι στο
... σκοτάδι».

— Με την εύκαιρία αυτή, άξίζει να
... γνωσθή, ότι ο μόνιμος ταμίας τό θεά-
... τρου αυτού, κ. Μανώλης Άναστασιάδης,
... γνωστότατος στους καλλιτεχνικούς κύ-
... κλους, έπειτα από συνεχή υπηρεσία 17
... έτών, υπέβαλε την παραιτήσι του από
... τό ταμείο.

— Έγνώσθη, ότι ο ίδιος θα έμφανισθή
... τό καλοκαίρι ως θεατρικός επιχειρημα-
... τίας, δεδομένου ότι έχει σημαντική χρη-
... ματική περιουσία.

— Οι άδελφες Κολοτά έπέστρεψαν
... από την Κωνσταντινούπολη, ύστερα από
... ένα πραγματικό θρίαμβο, που έγγνώρισαν
... εκεί στις 7 έκτακτες παραστάσεις που
... έδωσαν στο θέατρο «Σαραϊ».

— Πολύ μεγάλη επιτυχία έσημείωσε
... επίσης στην Κωνσταντινούπολη και ο «ε-
... πτάμενος κωμωμανιστής» Γιώργος Οικονο-
... μίδης.

— Από τον χιουμορίστα καλλιτέχνη μας
... έμεινε κατενθουσιασμένος και ο διάση-
...μος Γάλλος κωμικός Μωρίς Σεβαλιέ, που
... βρόθηκε τις μέρες έκείνες στην Κων-
... σταντινούπολη και πήγε ειδικά στο κέν-
... τρο «Σεμίραμις» για να τον άκούσνη.

— Ο Οικονομίδης, ύστερα από την με-
... γαλή επιτυχία που έσημείωσε, έχει προ-
... τάσει να... πετιέται κάθε τόσο για ένα
... μικρό διάστημα, στην Πόλη.

— Ο Άγγελος Γριμάνης έτοιμάζει
... ένα καινούργιο μπαλέτο, με τό όποιο
... θα φύγη στο έξωτερικό. Πρώτη χορευτρια
... του συγκροτήματος θα είνε μία και-
... νούργια άποκαλαυσις τό Γριμάνη, η Μαί-
... ρη Χερουβείμ.

— Ένα άλλο ελληνικό χορευτικό συγ-
... κρότημα, τό μεγάλο μπαλέτο της Σχο-
... λης Ζουρούδη, που τό έλειψαν δύο χο-
... ρευταί του, έκαμε πρώτασι συνεργασίας
... στον χορευτή Έσρέφ, της τουρκικής όπε-
... ρέττας. Ο τελευταίος δέχθηκε τη πρό-
... ταςί, με ξεχωριστή χαρά, και θα έλθη
... σύντομα στην Άθνα.

— Οι φίλοι της εθνικής ά έχουν την
... εύκαιρία να άπολαύσουν, ύστερα από λί-
... γες μέρες, μία πραγματικά άριστοτυ-
... ρηματική ταινία, που είνε και η «άκρι-
... βότερη» απ' όλες ως σήμερα τις έλλη-
... νικές, γιατί στοίχισε 2.500 λίρες χρυ-
... σές!

— Πρόκειται για την «Νεκρή Πολιτεία»
... της «Φίνος Φίλμ», που γυρίστηκε για
... πρώτη φορά στα έρείπια του Μυστρά,
... ύστερα από ειδική άδεια, με θέμα μία
... συγκλονιστική «Βενετία».

— Σύμφωνα με τό σενάριο του έργου, ε-
... νας δυστυχισμένος πατέρας, σκοτώνει
... κατά λάθος, μέσα στο σκοτάδι της νύ-
... χτας, την κόρη του, που φορούσε άν-
... δρικά ρούχα, αντί να σκοτώση τον έρ-
... ραστή της και, στο τέλος, αυτοκτονεί
... και ο ίδιος.

— Η «Νεκρή Πολιτεία» θεωρείται επί-
... σης ως μοναδικό φίλμ για τις έξαιρε-
... τικές του φωτογραφίες, πρόκειται δε να
... διεκδικήση βραβείο στο φεστιβάλ των
... Καννών.

— Πρωταγωνιστούν σ' αυτό με ξεχωρι-
... στή επιτυχία, οι γνωστοί ήθοποιό του
... θεάτρου Γιάννης Άργυρης, στο ρόλο του
... πατέρα, Ειρήνη Παππά, στο ρόλο της
... κόρης και Νίκος Τζόγας στο ρόλο του
... έραστου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Φεύγοντας από το σπίτι της Λιάνας ο 'Αποστόλης, πλανιέται νύχτα στους δρόμους της 'Αθήνας. Κουρασμένος, κάθεται σ' ένα παγκάκι, κι εκεί τον παίρνει ο ύπνος. Τον πιάνει ένας άστυφύλακας σαν αλήτη, τον οδηγεί στο Τμήμα, και τον κλείνει στο μπουντρούμι. Εκεί, κάποιος από τους άλλους κρατούμενους, μέσ' στο σκοτάδι, ανοίγει κουβέντα με τον 'Αποστόλη. Τού επισημαίνεται, ότι συχνά κάνει επίτηδες κάτι αξιοπρόσωπο, για να τον πιάσουν και να τον κλείσουν στο «φρέσκο» γιατί εκεί μέσα είναι πιο καλά από το δρόμο...

12^{ον} 'Ανατρίχισε ο Φτωχός ψαράς μπροστά σ' αυτή την τόσο μεγάλη δυστυχία, που άπλωνόταν μπροστά του ωμά, ξεσκέπαστα, χωρίς τραγικό τόνο, μα με μία παγερή ειρωνεία, με μίαν υπερφυσική απάθεια...

Τού κάνανε τόσο βαθειά εντύπωση τα λόγια του άγνωστου μέσα στο σκοτάδι, πού σάπασε παγωμένος... Μέσα σ' αυτό το τραγικό σκοτάδι, τον είχε ρίξει κι' αυτόν άπρόοπτα η σκληρή του τύχη, δίπλα στους άλλους και τους κακοποιούς του υπόκοσμου της 'Αθήνας!... Πόσο νοσταλγούσε τώρα το νησί! του, τη Βαρκούλα του, τη μάνα του, τη Μαρίνα... Πόσο νοσταλγούσε τα ρόδινα ζημιώματα και τα μενεξεδένια βασιλίσματα, εκεί, στο βάθος της θάλασσας, της αγαπημένης του θάλασσας, που την ένοιωσε σαν μεγάλη ύγρη πατρίδα του, μυρωμένη από το μπάτι, στολισμένη από τ' άσπρα περιστέρια του άφρου!... 'Εκλεισε τα μάτια του με πόνο άδόσταχο ο Φτωχός ψαράς, κι' έστειλε την κουρασμένη του ψυχή, νοσταλγική και μετανοϊκή προσκυνητριά, στα μαγικά ακρογιάλια του όνειρου του... Πόσο την ένοιωσε μακρινή κι' απρόσιτη την έποχή της αφρόντιστης ξενιοσύνης του, τότε που τ' άποδοι ανάβλυζε αβυσσώδη από τα χείλια του... Γι' αυτό το τραγούδι του είχε τομήσει τη μεγάλη έξορση, το φοβερό πρήγμα, που τον είχε κρεμοστακίσει σ' αυτό το έλεινό υπόγειο, συντροφιά με τα κατακάθια της μεγάλης αυτής άμαρτωλής που λέγεται 'Αθήνα!...

Σιγά-σιγά τα μέλη του μουδιάσανε μαζεμένα όπως ήταν, το κεφάλι του βάρυνε, οι μικροί συλλογισμοί του ναρκωθήκανε, κι' ο ύπνος ευεργετικός, σωτήριος, ήρθε να τον πάρει στα φτερά του, μακριά από την κόλαση που τον κρατούσε σκλαβωμένο!...

12^{ον}

Ξυπνήσε από ένα δυνατό σκούνημα.

— 'Αντε, σήκω!... Άκουσε μία βαρεία φωνή δίπλα του.

Πετάχτηκε ψηλά, τρομαγμένος, άγουρο-ξυπνημένος, τρίθοντας τα μάτια του. Μπροστά του βρισκόταν ένας βλοσυρός άστυφύλακας. Τούδωσε μία δυνατή σπρωξιά προς την έξοδο:

— 'Αντε, προχώρα!... τού είπε. Σάν πολυ δεν κοιμήθηκες!... Τί λες;... — Ξερετε... 'Ημουν κουρασμένος... — Ξέρω... Βρήκες στέκι πιο καλό από τα παγκάκια, ζεστάθηκες και τον πήρες μονορούφι!...

Δάκρυα αναβλύσανε από τα μάτια του 'Αποστόλη, ενώ ο άστυφύλακας, πάντα με σπρωξιάς, τον ανέβαζε τις μαρμαρίνες σκάλες προς την έπιφάνεια της γης...

— Ναί, μα εδώ δεν είνε ξενοδοχείο τζάμπα... συνέχισε ο πόλισμαν. Πρέπει να τ'ό ξέρεις...

Ο πραινός αξιωματικός της ύπηρεσίας ήτανε πιο άγριος από τον χτεσινοβραδυνό. Κύταξε βιαστικά τον 'Αποστόλη, συμβουλευτηκε κι' ένα μεγάλο βιβλίο που-χε δίπλα του άνοιχτό, και τόν ρώτησε:

— Γιατί κοιμόσουντα σ' ένα παγκάκι;... Καυτά δάκρυα αλύκαβγαζε τα χλωμά μάγουλα του παλληκαριού. 'Ενας κόμπος που τούσφιγγε το λαιμό, δεν τον άφηνε ν' απαντήσει.

— Λέγε, κι' άσε τις κλάμες!... τού φώναξε λιγάκι απότομα τώρα ο αξιωματικός. Γυναίκα είσαι!...

Μασιγιομένους δυνατά από τα δυο τελευταία λόγια, ο 'Αποστόλης, μπόρεσε να έπιδελθή στον έαυτό του. Σκούπισε τα μάτια του με την άνάστροφη του χεριού του και σήκωσε το κεφάλι του.

— Τί θέλετε να σας πώ;... ρώτησε με φωνή που δεν έτρεπε πιά.

— Δεν έχεις σπίτι!...

— Είμαι ξένος στην 'Αθήνα...

— Τ' ήθελες κι' ήρθες εδώ; Δεν καθόσουντα στο νησί σου; Τί θέλετε και μαζευσάστε όλοι στην 'Αθήνα; Για να τη γεμίσετε ζητιάνους και αλήτες!...

— Δεν είμαι ούτε ζητιάνος, ούτε αλήτης! είπα με σφιγμένα δόντια ο 'Αποστόλης.

— 'Αλλά; Τί είσαι; Βιομήχανος;

— Είμαι ένας Φτωχός ψαράς, που ήρθα στην 'Αθήνα σας, κυνηγώντας ένα διπλό όνειρο... απάντησε σιγά ο 'Αποστόλης. Με πόνεσε όμως το όνειρό μου και κουτροβαλίστηκε...

Ο αξιωματικός της ύπηρεσίας τον κύταξε περίεργα.

Τυχερός!...

Ο κ. Σαρδελίδης γυρίζει άργά τη νύχτα στο σπίτι του. Στο δρόμο τον συναντάει ένας κακοποιός και τον ρωτάει:

— Μου λένε, κύριε, τί ώρα είνε; Ο κ. Σαρδελίδης που δεν συμμεριζόταν διόλου τ' ενδιαφέρον του λωποδύτη για την ώρα και τό... ρολόι του, θεωρήσε καλό να τον προλάβει και να τού δείξει με ποιόν έχει να κάνει. Τού άστράφτει λοιπόν ένα μεγαλοπρεπές ρολόι και λέει:

— Άκου παλληκάρι μου, για να ξέρεις. Το ρολόι μου δείχνει άπούντο μία!...

Ο λωποδύτης τ'ό βάζει άμέσως στα πόδια με τ'ό χέρι στο φλογισμένο μάγουλό του. Κι' άμα έτρεξε άρκετά, σταμάτησε σε μία γωνιά και πήρε άνάσα.

— Βρε τον έλεεινό, μουμούρισε κατάπληκτος. Πάλε τυχερός ήμουν, που δεν τόν ρώτησα μία ώρα πριν, όταν το ρολόι του έδειχνε 12!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Που τ'ό διάβασες όλ' αυτά; τόν ρώτησε. Σε κανένα βιβλίο;...

— Στην ψυχή μου... απάντησε σιγά ο νέος.

— Καλά, πήγαινε τώρα... τού είπε κάπως πιο μαλακά ο αξιωματικός. Σ' άφήνω σήμερα για πρώτη φορά. 'Αν σε ξαναπιάσω όμως, θα σε στείλω μέσα για πολύν καιρό, και να τ'ό ξέρεις!...

Ο 'Αποστόλης έκανε να φύγει. Ξαφνικά, όμως, σταμάτησε και γύρισε:

— Δε μου λένε, σας παρακαλώ, είπα, πώς είνε δυνατό να γυρίσω πίσω στο νησί μου;...

— Πώς να γυρίσεις; Με τ'ό καράβι — έκτός αν προτιμάς να γυρίσεις με τ'ό πόδια!...

— Δεν με καταλάβατε. 'Εγώ λεφτά δεν έχω... Δεν θα μπορούσε ή άστυνομία...

— Τί; Να σου πληρώσει τα ναύλα;... — Ξέρω κι' εγώ! — Όπως ήρθες από τ'ό νησί σου, έτσι και να γυρίσεις... 'Εκτός αν έφυγες με ιδιόχρητο κότερο...

Ο 'Αποστόλης χαμογέλασε μελαγχολικά, στην ιδέα ότι ο αξιωματικός, μέσ' στην ειρωνεία του, είχε π'ή την αλήθεια... Χαρέτησε και βγήκε από τ'ό άστυνομικό τμήμα.

Ήτανε μία μέρα γκριζά, ύγρη. Ο ούρανός χαμηλός, τα σύννεφα βαρεία. Τράβηξε σιγά-σιγά ο 'Αποστόλης προς τ'ό κέντρα. Ρώτησε κάποιον πώς μπορούσε να πάη στον Πειραιά, κι' εκείνος τούδειξε τ'ό δρόμο προς τ'ό σταθμό του ηλεκτρικού.

'Εφτασε εκεί, κι' άρχισε να περπατάει άπάνω κάτω στην έρημη πλατφόρμα. 'Υστερα, ζύγωσε διασταχτικά τ'ό γκισέ και ρώτησε τον υπάλληλό πόσο είχε τ'ό εισιτήριο ως τόν Πειραιά. 'Εκείνος τούπε έναν αριθμό άφρημένος. Ο 'Αποστόλης άπομακρύνθηκε. Τί είχε κερδίσει τώρα πούχε μάθει την τιμή του εισιτηρίου; Άυτός δεν είχε δεκάρα τσακιστή στην τσέπη του...

— Έπρεπε να βρή με κάθε τρόπο τ'ό λεφτά για τ'ό εισιτήριο. Πώς; Να γυρίσε στο μέγαρο του Μαργέτη για να ζητήσει τα λεφτά που τού χρειαζόντουσαν για τ'ό ταξίδι! Τί τραγική έπιστροφής του, ούτε τ'ό συλλογιότανε... Προτιμούσε να πεθάνη καλύτερα, παρά να ξαναπαρουσιαστή σ' αυτούς τούς ανθρώπους που τόν είχανε τόσο σκληρά ταπεινώσει!... Τότε; Δεν έμενε πασά μία, τελευταία, λύση: 'Έπρεπε να ζητιανέψω!

Ξαφνικά, μέσ' στ' αυτιά του, άντηχήσανε ξανά τα πικρά μα τόσο δίκαια λόγια του αξιωματικού της ύπηρεσίας: «Τί θέλετε στην 'Αθήνα; Να τη γεμίσετε ζητιάνους και αλήτες;...». Νάτο τώρα τ'ό δεύτερο δικό του κατρακύλισμα! Μετά την αλήθεια, ή ζητιανιά...

Με μεγάλη, υπεράνθρωπη προσπάθεια, μπόρεσε ο 'Αποστόλης να πνιξη τ'ό δάκρυα που αναβλύζανε ξανά από τα μάτια του. 'Εκανε ένα-δυό ακόμα βόλτες. 'Ηθε ένα τραίνο, έφυγε, ήρθε ένα άλλο, έφυγε κι' αυτό... 'Έπρεπε να ζητιανέψει!... 'Η σκέψη αυτή έκαψε το μυαλό του... 'Έπρεπε να ζητιανέψει... Δε γινόταν άλλοιώς... 'Έπρεπε με κάθε τρόπο να βρή τ'ό λεφτά που τού χρειαζόντουσαν για την έπιστροφή του... Κι' επί τέλους, από όλους τούς τρόπους, ο σχετικά προτιμότερος ήταν ή ζητιανιά... Καλύτερα ζητιάνος, παρά κλέφτης!

Μία χοντρή κυρία, με δυό παιδάκια, ζύγωσε προς τ'ό μέρος του. Ο 'Αποστόλης έκανε ν' άπλωσει τ'ό χέρι του σ' αυτήν. 'Αλλοίμονο όμως! Το χέρι του δεν υπάκουσε! Τόνοιωθε βαρύ, σά μολυβένι... Καλλημένο άπάνω στο κορμί του... Και τ'ό λόγια του, τα λόγια τού έξευτελισμού πούπρεπε όπωσδήποτε να βγούν, δεν βγήκαν από τ'ό έπίμουνά κλεισμένα χείλια του...

Η κυρία προσπέρασε. Πάει αυτή ή έλπίδα! Ξανάρθε ένα τραίνο, μπήκε ή κυρία με τ'ό δυό παιδιά της, ξανάφυγε τ'ό τραίνο... Ο 'Αποστόλης έμεινε στην πλατφόρμα. Μέσα τούν κουδούνιζαν έπιμουνά οι τρείς φοβερές λέξεις που ολοκληρώνανε

την έπιταχτική τού ανάγκη: 'Έπρεπε να ζητιανέψω! Είδε μπροτά του, σε δυό βήματα άπ'όστασι, έναν άνθρωπο νέο, καλοντυμένο. Τού φάνηκε ευγενικός, καλόκαρδος. Νόμισε ο 'Αποστόλης πως θα μπορούσε να τού μιλήσει... Τον ζύγωσε. Τα λόγια, τ'ό καυτερά λόγια της ζητιανιάς, ανέβηκανε σιγά-σιγά, με δυσκολία, ως τ'ό χείλια του. Σταμάτησε μπροστά στο νέο, χλωμός, τρέμοντας. 'Εκείνος τόν κύταξε μ' ένα καλοκάγαθο βλέμμα.

— Τί θέλετε;... τόν ρώτησε χαμογελώντας του ευγενικά.

Τί ήθελε;... 'Εμεινε ο 'Αποστόλης για μία στιγμή σά χαμένος... Τά άπαράτητα λόγια της ντροπής, δεν καταφέρανε να βγούν από τ'ό χείλια του... Προσπάθησε, μ' όλη του τ'ή δύναμη, υπεράνθρωπα... Δε μπόρεσε... Ο άγνωστος νέος τόν κύταξε πάντα, περιμένοντας μάταια απάντησι... Καί, ξαφνικά, ο 'Αποστόλης γύρισε κι' έφυγε σαν τρελλός, ανέβηκε δυό-δυό τις σκάλες τού σταθμού, και, φτάνοντας άπάνω, εξακολούθησε να τρέχει σάν κυνηγημένος, από άόρατους έχθρους!...

Σταμάτησε σε άρκετή άπόστασι από τ'ό σταθμό του ηλεκτρικού, λαχανιασμένος, τρέμοντας... 'Από μέσα του ανάδελυσε μία πικρή αλήθεια: Δεν μπορούσε να ζητιανέψει!... 'Η εύαισθησία του, ή περφόρνη του, τού στερώνσαν αυτό τ'ό μοναδικό όπλο που θα τόν έκανε ν' άμυνθή άποτελεσματικά και να δώσει μία λύσι στο σημερινό δράμα του...

Δε μπορούσε να ζητιανέψει!... Τί τούμνε; Νά κλέψω... 'Η να δουλέψω... Σκληρά, χειρωναχτικά, μ' όποιοδήποτε τρόπο.

Γύρισε όλη μέρα μέσα στους δρόμους της 'Αθήνας. Τ'ό μεγάλο πλήθος, τ'ό πολυάνθρωπο και τ'ό άνώνυμο, τόν τυλίγε από παντού. 'Αδιάφοροι άνθρωποι διασταυρώνόντουσαν μαζί του, τόν άκουμπούσαν, τόν σπρώχνανε. 'Η άδιαφορία τόν έπνιγε... Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, μπορούσαν να τού δώσουν τ'ό άσημαντό που τού χρειαζότανε για να κατεβή στον Πειραιά... Ναί, μα έπρεπε να τούς ζητήσει ο ίδιος... Κι' ο ίδιος δε μπορούσε να ζητιανέψει!

Νύχτασε. Σιγά-σιγά, ή μεγάλη πολιτεία παραδινότανε στη μυστικότητα του τεχνητού φωτισμού. Με τ'ή νύχτα, ή άπειλή ξαναγκάλιασε παγερά την ψυχή τού Φτωχού τού 'Αποστόλη... Πού θα κοιμότανε πάλι;... 'Η πείνα δεν τόν ένοιαζε. Ήτανε τόση ή άγωνία του για τ'ό δεύτερο ύπνο στο ύπαιθρο, που τόν άπειλούσε, ώστε δεν πεινούσε... Μ' όλο που δεν είχε φάει περισσότερο από είκοσιτέσσερις ώρες, τ'ό στομάχι του δε γύρευε να γεμίσει. Γεμάτη άγωνία ή ψυχή του, έδιωχνε όλα τ'ό άλλα συναίσθηματα...

Σιγά-σιγά, τ'ό βήματά του τόν ώδηγήσανε μακριά από τ'ό κέντρα. Ο δρόμος που περνούσε τώρα, ήτανε λιγώτερο πολυάνθρωπος. 'Εξω από ένα κτίριο, φωτισμένο, ήτανε σταματημένα πολλά αυτοκίνητα. Ο 'Αποστόλης στάθηκε σά χαζός μπροστά στην έπιγραφή: «Ταβέρνα τ'ό Μισοφέγγαρο». 'Αβελά του, ζύγωσε την είσοδο. 'Από μέσα, βαθεία, έφτασε ως τ' αυτιά του, μία άπαλη μουσική όρχήστρας. Ξαφνικά, μέσ' στην ψυχή τού δυστυχισμένου αυτού παιδιού, ξύπνησε ο καλλιτέχνης! Τά έχασε όλα άμέσως ο 'Αποστόλης, και την τραγική του θέσι, και τ'ό άγωνία του, κι' έκασε ν' άκούη γι' άρκετή ώρα, τις νότες που φτάνανε ως τ' αυτιά του, άπαλές σά χάδι... 'Η μουσική τέλειωσε κι' ο 'Αποστόλης άκούε ακόμα... 'Ωσπου, σε μία στιγμή, ένα σκούνημα και μία φωνή τόν ξαναφέρανε βίαια στη σκληρή πραγματικότητα:

— Τί ζητάς;...

Γύρισε ο 'Αποστόλης και είδε μπροστά του ένα παιδί με μία πράσινη στολή κι' ένα κασκέτο που άπάνω του ήτανε χαραγμένα χρυσά γράμματα, που σχημάτιζανε τ'ή λέξη «Μισοφέγγαρο».

— Τί γυρεύεις;... τόν ξαναρώτησε πιο δυνατά τ'ό παιδί με τ'ή στολή.

Κατάλαβε ο 'Αποστόλης, ότι έπρεπε να π'ή κάτι:

— Ζητάω... Ζητάω τ'ό... διευθυντή της ταβέρνας!...

— Τόν κύριο Νίκο;

— Ναί... Τόν κύριο Νίκο...

Ο μικρός τόν κύταξε φιλόποπα:

— Καί, τί τόν θές τού λόγου σου τόν κύριο Νίκο;...

— Τόν θέλω... Γιατί; Είνε κακό;...

— Όχι... 'Αλλά, τώρα έχει δουλειά...

— Νά τόν περιμένω;

— Πού; 'Εδώ, στην είσοδο, δεν κάνει!...

— Γιατί δεν κάνει;

— 'Ε, δεν καταλαβαίνεις;... Περνάει κόσμος, μπαίνουνε, βγαίνουν ένα σωρό...

— Κι' εγώ τί τούς πειράζω;

Νευρίασε ο μικρός με τ'ό χρυσά γράμματα στο καπέλλο:

— Τί τούς πειράζεις! Βλάκας είσαι;...

Δε μπορεί νάχουμε έσένα έξω από τ'ό μαγαζί, για μούστρα!

Πάγωσε ο 'Αποστόλης:

— 'Α... Κατάλαβα!... 'Επειδή είμαι φτωχοντυμένος...

Τόν κύταξε παραξευμένος ο πορτιέρης:

— Μπας και σου περνάει ή ιδέα, ότι φοράς φράκο;...

— Τί είνε αυτό τ'ό φράκο;...

— Κάτι που δε μοιάζει με τ'ό κοστούμι τ'ό δικό σου... 'Αντε όμως, πολλά είπαμε. Κι' έρχεται κόσμος... Δίνε του, μη βρώ κι' εγώ κανένα μετελά!

Παραμέρισε βιαστικά ο 'Αποστόλης, κι' άφησε να περάσουνε δυό ζευγάρια, πούχανε κατέβει από ένα ταξί. Οι κυρίες ήτανε ντυμένες κομψά, περτώντας δίπλα του, τόν τυλίγανε σ' ένα κύμα μεθυστικό άρωμα. Οι κύριοι ήτανε γκριζοί, ντυμένοι άμυρα, κομποί, καλοχτενισμένοι. Βλεπόντας τούς να μπαίνουνε στην ταβέρνα, ο θυρωρός, έσκυψε χαμηλά, βγάζοντας ύποταχτικά τ'ό χρυσοστολισμένο καπέλλο του. Τόν ζύγωσε πάλι ο 'Αποστόλης:

— Ποιοί ήταν αυτοί;... τόν έρώτησε δειλά.

— Πελάτες τού μαγαζιού...

— Τί δυορφες κυρίες! Και τί καλοντυμένοι κύριοι!

— Γέλασε ο πορτιέρης:

— Δε μου λένε, από έπαρχία ήρθες;...

— Ναί, 'Από νησί!...

— 'Αμ' φαίνεσαι!... Και τί τόν θές τόν κύριο Νίκο;...

— Τόν θέλω... Τί σε νοιάζει;

— Δεν με νοιάζει, αλλά έτσι σε ρωτάω, για να γίνεται κουβέντα...

— 'Εμπιστευτικά, πηλίσασε ο 'Αποστόλης τόν πορτιέρη, και τού ψιθύρισε στ' αυτί:

— Τραγουδά!...

— Τί κάνεις λέει;...

— Τραγουδά!... Δεν άκουσες;

— Είσαι, να πούμε, ντιζέρ;...

— Δεν ξέρω τί πάει να π'ή ντιζέρ! μία φορά, μούχουνε π'ή ότι έχω καλή φωνή...

— Έβλεπε τ'ό γέλια ο μικρός:

— 'Εσύ;...

— Ναί, εγώ... Γιατί; Δεν τ'ό πιστεύεις;... έκανε πειραγμένος ο 'Αποστόλης.

— Καί πού έμαθες να τραγουδάς;...

— Πουθενά! Τραγουδάγα μέσ' στη βάρκα μου, τήν ώρα που ψάρευα...

— 'Α... Και τώρα θές να τραγουδήσεις σε κέντρο;...

— Ναί...

— Καί γι' αυτό ζητάς τόν κύριο Νίκο;

— Ναί...

— Για να τραγουδήσεις εδώ μέσα; Σ' έμας;...

— Ναί...

Αυτά τα τρία «ναί» τάπε ο 'Αποστόλης άδίσταχτα, με τόλημ. Ο πορτιέρης τώρα δε γέλασε. Τόν κύταξε σοβαρά, και κούνησε τ'ό κεφάλι του:

— Τρελλός είσαι!... τού είπε με συμπόνια.

— Γιατί;

— Ρωτάς;... Θες να τραγουδήσεις με τήν πρώτη. 'Εδώ μέσα;...

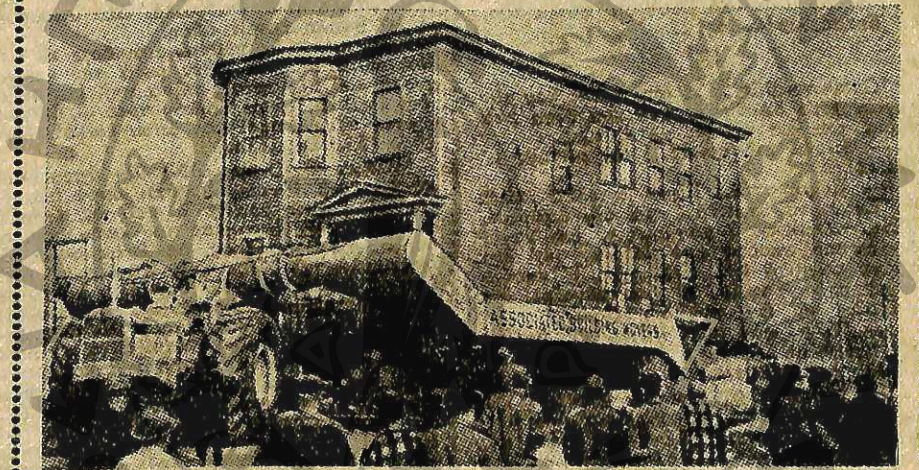
— Είνε δύσκολο.

— Πήγαινε από δω, παιδάκι μου... Γύρισε στο νησί σου και σ'α ψαγία σου... Δεν είνε για σένα αυτές οι δουλειές...

'Εκείνη τήν ώρα, δύοις τρείς πελάτες κατέβηκαν από ένα αυτοκίνητο. Τήν ώρα που ο πορτιέρης τούς ζύγανε με τ'ό καπέλλο στο χέρι του, ο 'Αποστόλης βρήκε ευκαιρία, γλύστρησε πίσω του, και μ'ήκε στην ταβέρνα.

'Εκεί μέσα, κυριαρχούσε ένα παθητικό ήμίφως. Καπνοί από τσιγάρα γεμίζανε τ'ή σάλα, μαζί με άρώματα γυναικών. Γλύστρησε μέσ' στη σκιά ο 'Αποστόλης, και βρέθηκε πίσω από τ'ό μικρό πάγκο της όρχήστρας, πούπαίξε εκείνη τήν ώρα ένα σιγανό χορό. Σε μία στιγμή, κατάλαβε ο Φτωχός ψαράς, ότι έπρεπε να τ'ό παίξη όλα κορώνα-γράμματα. Μία άσυλλόγιστη τόλημ γεμίσε τήν ψυχή του. Καί, μόλις τέλειωσε ο χορός και τ'ό ζευγάρια άρχισαν να γυρίζουνε σ'α τραπέζια τους, ανέβηκε με θράσος άπάνω στο πάγκο, κι' άρχισε να τραγουδά!...

Στην άρχη, οι μουσικοί τόν πήσανε για κανένα μισομεθυμένο πελάτη που δοκίμαζε τ'ό άνυπαρκτό ταλέντο του. Ο κόσμος πάλι, γύρισε περίεργος κι' άρχισε να τόν κυττάει. 'Η φωνή του έβγαине μέσ' από τ'ό λαρόγγι του με μίαν άπίστευτη διαύγεια. Ξαφνικά όλα μέσ' στην ταβέρνα — ήχοι, θόρυβος, διλήες — στην ταβέρνα — ήχοι, θόρυβος, διλήες — στην ταβέρνα. Και μία βαθειά, καταλυτική σιγή, άπλώθηκε σ' όλη τ'ή σάλα.

«ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ... ΟΙΚΙΩΝ»

Μία έταιρεία τού 'Ιλλυδιέ, διαθέτει ένα τεράστιο φορτηγό αυτοκίνητο, που μεταφέρει όλοκληρο έδαφος... σπ'ίτια! Είδικοι ανωμώτηδες σηκώνουν τ'ό σπ'ίτι, και τ'ό άκουμπουν έπάνω στο φορτηγό. 'Ες σήμερα ή έταιρεία αυτή έχει μεταφέρει 200 περίπου σπ'ίτια!...

Οι μουσικοί της ορχήστρας, ενώ στην αρχή τον πλησίασαν για να τον κατεβάσουν κάτω, τώρα πειθαρχήσαν, μαγεμένοι, γύρω του. Ο βιολίστας πήρε το βιολί του. Και συνάδνε αυτοσχεδιάζοντας το τραγούδι του άπρσοδότητου άγνωστου τραγουδιστή. Ο πιανίστας το ίδιο. Κι όταν, στο τέλος, η φωνή του 'Αποστόλη έσδυσε σιγά, μαλακά, για λίγα δευτερόλεπτα, ακολούθησε η σιγή της μεγάλης εκπληξείας... 'Υστερα, ξέσπασε η θύελλα των χειροκροτημάτων!... 'Όλοι είχαν σηκωθεί όρθιοί, κι είχανε τριγυρίσει αυτό το άγνωστο παλληκάρι, το φωχοντυμένο, που τώρα, ύστερα από τη φοδερή, την υπεράνθρωπη προσπάθειά του, είχε καταρρεύσει σε μία καρέκλα...

— Μπράβο!... Μπράβο!...
— Μπρίς!...
— Κι' άλλο!...
Μα ο 'Αποστόλης ήταν αδύνατο πιά να σηκωθεί, ήταν αδύνατο να άρθρωση λέξι...
— Πες και κάτι άλλο... του μουρμούρισε ο πιανίστας.
— Δεν ξέρω... Δε μπορώ...
'Ο πιανίστας γύρισε τότε στον κόσμο:
— Κυρίες και κύριοι!... είπε. 'Ο νέος μας τραγουδιστής χρειάζεται μερικές δοκιμές... Θα τον ακούσετε αύριο, έντελώς έτοιμο...

Καινούργια χειροκροτήματα, κι' ο κόσμος κάθησε. Τότε, ένα χέρι έπιασε τον 'Αποστόλη και τον παράσυρε πίσω, στο γραφείο του διευθυντή, δίπλα στην κουζίνα.

— Κάτσε... τούπε ο άνθρωπος που τον είχε τραβήξει ως εκεί.

Κλέφτικα, ο 'Αποστόλης τον κύτταξε. 'Ήταν ένας άνθρωπος κοντός, ξυρισμένος, με χοντρά μάγουλα και με το κεφάλι του κολλημένο στους ώμους του κατ' ευθείαν, χωρίς λαμό.

— Πώς σε λένε;... ρώτησε.

— 'Αποστόλη...

— Πώς σουρθε να τραγουδήσης απόψε εδώ μέσα;...

— Έτυχε... Βρέθηκα έξω από την ταβέρνα σας και μπήκα...

— 'Ο κοντόχοντρος άνθρωπος άναψε ένα τσιγάρο.

— Πόσα θές για να τραγουδάς εδώ, κάθε βράδυ; ρώτησε απότομα, σβύνοντας το σπρίτο του.

— Απότομα, ο 'Αποστόλης ένοιωσε το κεφάλι του να γυρίζει:

— Πό... πόσα... θέλω;... ψέλλισε.

— Ναί...

— Με παίρνετε... δηλαδή... για τραγουδιστή;...

— Ναί... Δε θές;...

— 'Όλα γυρίσανε μπροστά στα μάτια του άποχού ψαρά: 'Ο κοντόχοντρος άνθρωπος, το γραφείο του, η διπλανή κουζίνα... 'Ένοιωσε μία βουή στ' αυτιά του, κι' έπρεσε λιπόθυμος!...

ΙΗ'.

Όταν συνήλθε, είδε από πάνω του τον κοντόχοντρο διευθυντή, που κρατούσε στα χέρια του ένα ποτήρι με κονιάκ.

— Είσαι πιο καλά;... τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον.

— Εύχαριστώ... Είμαι έντελώς καλά.

Έκανε να σηκωθεί, μα δεν μπόρεσε. Τότε, πλησίασε ο μάγερας μ' ένα μεγάλο άσπρο σκούφο στο κεφάλι, κι' ένα πιάτο άχνιστό φαί στο χέρι. Τ' άκουμπησε στο γραφείο, μ' ένα μαχαίρι, ένα πηρούνι, κι' ένα κομμάτι ψωμί.

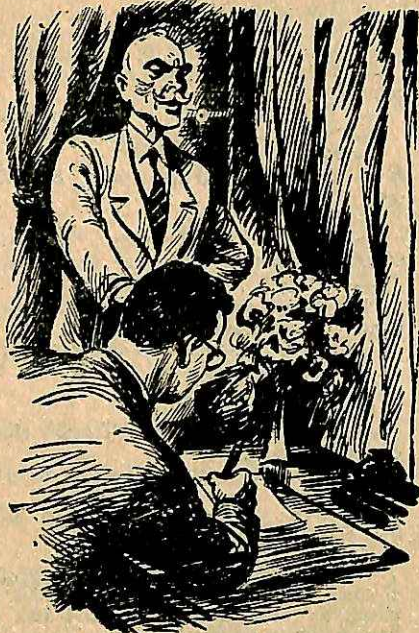
— 'Έλα, φάε κάτι τώρα, κι' ύστερα τὰ ξαναλέμε... είπε στον 'Αποστόλη εύγενικά ο διευθυντής.

Σηκώθηκε ο άποχος κι' έπρεσε με τὰ μούτρα στο φαί... 'Ο μάγερας τον κύταζε με συμπόνια. Πήγε και πήρε μία μπουκάλια με κρασί, και του γέμισε ένα ποτήρι ως τὰ χείλια:

— Άντε, πιέ κι' αυτό να συνέλθης έντελώς...

Ο 'Αποστόλης ρούφηξε ως κάτω το ποτήρι του. Σιγά-σιγά, ένοιωσε τις δυνάμεις του να ξαναγυρίζουνε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο 'Αρχηγός άρχισε να μου υπαγορεύει, ήταν όμως τόσο άρσιμένος, ώστε δεν ήταν δυνατόν να δημοσιευθούν αυτά που έλεγε...

«ΕΝ ΑΝΑΓΚΗ ΜΕΤΑΒΗΤΕ ΝΕΖΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ!...»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τον στρατηγό Πλαστήρα έγνώρισα για πρώτη φορά κατά το μεταξύ 1928 και 1933 διάστημα. Είχε έλθει για λίγες εβδομάδες από τη Γαλλία, όπου έμενε τότε για άναπαυσι.

Έκτοτε και μέχρι του 1935 τον είδα 3—4 φορές ακόμη στο σπίτι του άειμνήστου 'Ελευθερίου Βενιζέλου, όταν πήγαινα για δημοσιογραφική εργασία κι' όταν συνέντευιπτε να βρίσκεται εκεί και να συζητή με τους οικείους και στενούς φίλους του Αρχηγού των Φιλελευθέρων.

Όταν έξερχόνη το κίνημα της 1ης Μαρτίου 1935, ο Πλαστήρας βρισκόταν στις Κάννες της Κιανής 'Ακτής. Διεδόθησαν τότε χίλια δυο πράγματα σχετικά με την άνάμειξί του, αλλά κανείς δεν ήταν σε θέση να δώσει μία άπολύτως έγκυρη πληροφορία.

Εκείνοι που θα έπρεπε να γνωρίζουν — οι άνώτεροι αξιωματικοί που έλαβαν μέρος στο κίνημα — τὰ έλεγαν κατά τις προσωπικές τους επίθυμεις. Δεν μπορούσε να βγάλη κανείς άκρη.

Προκειμένου λοιπόν να έρευνήσω το ειδικό αυτό σημείο, εύθως μετά την καταστολή του κινήματος πήγα στη Νεάπολη της 'Ιταλίας, όπου έμεναν τότε οι διαφυγόντες αξιωματικοί και όπου έφιλοξενήθη κι' ο 'Ελ. Βενιζέλος.

Μίλησα με όλους, αλλά δεν μπορούσα να έχω μία έγκυρη έξήγησι όσον άφορά τον ρόλο που έπαιξε ή που θα έπαιξε σε περίπτωση έπιτυχίας του κινήματος, ο στρατηγός Πλαστήρας. Δεν έμενε παρά να έπισκεφθώ τον ίδιοι στις Κάννες κι' άπ' εκεί να συναντήσω τον Βενιζέλο, ο οποίος έν τώ μεταξύ είχε έπιστρέψει στο Παρίσι.

Τα οικονομικά μου ήταν πολύ περιωσμένα και δεν ύπρχε καιρός να ζητήσω ένισχυσι — και να την λάβω έγκαιρως — από την έφημερίδα μου. 'Εκανα μ' όλα ταύτα το λογαριασμό μου και είδα ότι θα τὰ κατάφερα να κάνω το ταξίδι των Κανών μετ' έπιστροφής. Ξεκίνησα λοιπόν με μεγάλη άισιοδοξία και με έλάχιστα χρήματα.

Έφθασα στις Κάννες κατά το άπόγευμα.

Δεν ήξερα πού έμενε ο Πλαστήρας, αλλά διεπίστωσα άμέσως ότι ήταν συμπαθέστατα γνωστός σ' όλον τον κόσμο. 'Ο-

λοι τον ήξεραν και τον έκτιμούσαν. Δεν δυσκολεύθηκα λοιπόν να μάθω ότι έμενε στο ξενοδοχείο «Έντεν», όπου κατηνύον-θην άμέσως.

Δυστυχώς δεν τον βρήκα εκεί. Είχα όμως την καλή τύχη να συναντήσω τον άχώριστο φίλο του κι' εύγενικότατο άνθρωπο Κ. Μοάτσο, ο οποίος ανέλαβε να με έξυπηρετήσει. Με πληροφορήσεν ότι ο 'Αρχηγός βρισκόταν στη Βάνς — ένα όρεινό χωριό βορείως των Κανών — κι' ότι θα έπέστρεφε την έπομένη.

Αυτὰ ήσαν πολύ ένδιαφέροντα, αλλά δεν συνεδιόζοντο με τις έπιθυμίες του προ-ύπολογισμού μου. Έξήγησα στον Κ. Μοάτσο ότι για λόγους «δημοσιογραφικής άνάγκης» πρέπει να έπιστρέψω άμέσως στην 'Αθήνα και τον παρεκάλεσα να διευκολύ-νη την κατάστασι ώστε να δώ την ίδια νύχτα τον 'Αρχηγό.

Η παράκλησίς μου έγινε δεκτή από τον προθυμώτατο και εύγενικότατο συνουλή-τη μου και σε λίγο ξεκίνησαμε για τη Βάνς με το αυτοκίνητο του Κ. Μοάτσου.

Δεν θυμούνται πόσο άκριβώς κάναμε ό-σο να φθάσουμε στο ειδυλλιακό αυτό χω-ριό. Θυμούνται ότι ήταν νύχτα, ότι δια-σχίσαμε ένα θαυμάσιο ασφαλτοστρωμένο δρόμο, ότι δεν ύπρχε ούτε σκιά ανθρώ-που στο χωριό την ώρα που φθάσαμε. 'Ο-λοι κοιμόνταν.

Χτυπήσαμε την πόρτα της βίλλας όπου έφιλοξενείτο ο Πλαστήρας και σε δυο λε-πτά μας άνοιξε, έλαφρώς άνησυχών για τους σκοπούς των νυκτερινών έπισκεπών, μία στρουμπουλή και ροδοκόκκινη καμαρι-έρα. Εύτυχώς γνώρισε άμέσως τον Κ. Μοάτσο και μάς ώδήγησε σ' ένα σαλονάκι του ίσογειού, όπου μετά τρία-τέσσερα λε-πτά έφθασε κι' ο 'Αρχηγός. Τον παρεκά-λεσα να μου δώσει άμέσως την συνέντευξι που ήθελα, αλλά είχε άποφασίσει να κα-τέβη μαζί μας στις Κάννες και εκεί να μου άφηγηθί έν έκτασει τις άπόψεις του.

Ήταν καταγανακτισμένος για όσα ά-νυπόστατα ή και σκοτίμως διαστρεβλω-μένα διεδίδοντο περί αυτού στην 'Αθήνα. Η μήνις του κυρίως έστρέφετο έναντίον του Κονδύλη, ο οποίος έλεγε διάφορες ά-νσκριβείες σχετικά με τον ρόλο του Πλα-στήρα και τις έπιθυμίες του. Γενικά ο 'Αρχηγός δεν μπορούσε να άνεχθί τον πε-ριφροντικό τρόπο με τον όποιο ο Κον-δύλης μιλούσε για τους αξιωματικούς που είχαν άναμειχθί στο κίνημα. Γι' αυτό και μόλις φθάσαμε στο ξενοδοχείο, είπε:

— Πάρε μολύβι, χαρτί και γράφε.

Πήρα χαρτί, μολύβι κτλ., κάθησα κι' έτοιμασθηκα. Ο 'Αρχηγός άρχισε να μου υπαγορεύει, ήταν όμως τόσο άρσιμένος, ώστε δεν ήταν δυνατόν να δημοσιευθούν αυτά που έλεγε. Γι' αυτό και δεν τὰ ση-μείωσα. Το παρετήρησεν αυτό και με ρώ-τησε:

— Γιατί δεν γράφεις;

— Μά... 'Αρχηγέ...

— Γράψε ό,τι σου λέγω!

Υστερα όμως άντελήθη ότι λέμε μὲν πολλά πράγματα, αλλά δεν δημοσιεύονται όλα. 'Εφ' ό και έγκατέλειψε τις δεύτα-τες εκφράσεις, περιορίσθηκε να πη όσα ήταν δυνατόν να δημοσιευθούν.

Επειδή παρέστη άνάγκη να διανυκτε-ρεύσω στις Κάννες και να φύγω την έ-πομένη το άπόγευμα, πήρα την τολμηρή άπόφασι να στείλω στην 'Αθήνα ένα τη-λεγράφημα, ζητώντας ύπερρετίγιν έμβά-σμα για τὰ έξοδα μεταβάσεως στο Παρί-σι, όπου έπρεπε να πάρω συνέντευξι και με τον Βενιζέλο.

Πρώτ-πρωτ ήρθε ή άπάντησις: «'Αδύνα-τος έπείγουσα άποστολή έμβάσματος. 'Ε-νας δημοσιογράφος όφείλει να άντιμετω-πίση όποιοδήποτε κατάστασιν, μεταβαί-νων έν άνάγκη... πεζή εις Παρισίους!»

Όμολογώ ότι δεν άισθάνθηκα την άνά-γκη να έπιχειρήσω την... πεζή μετάδασιν στο Παρίσι. Πήρα το βαλιτάκι μου κι' έτρεξα στο τρέινο για την έπιστροφή μου στην 'Αθήνα μέσω Ρώμης. Τα εισιτήρια ήσαν πληρωμένα. Κι' όμολογώ ότι δεν εί-χα τύψεις, επειδή δεν συμμορφώθηκα προς τας έξ 'Αθηνών όδηγίας...

ΚΩΣΤΑΣ Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Όταν ο Δ. 'Υψηλάντης ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΟ ΜΩΡΙΑ

Το πρώτο γεύμα και ή πρώτη έφημερίδα

Όταν έφτασε ο Δ. 'Υψηλάντης στο Μωρία (Ιούνιος του 1821) μαζί με την άλλη λαμπρή ύποδοχη που του έγινε στο 'Αστρος, ο Κολοκοτρώνης τ' έστρωσε τραπέζι κλέφτικο στο ξάγναντο, με κλαριά από σκίνα καλά γης όπου είχε ά-πλώσει το ψητό άρνι, με το του-λουμυτί το άζυμο ψωμί και το ρετσίνατο από τ' άσκι.

Κάθισε, λοιπόν, ο 'Υψηλάντης σταυροπόδι καθώς κι' όλοι οι άλ-λοι κι' άπλωσε το χέρι στα κοψί-δια του λιανισμένου άρνιού κι' έ-φαγε χωρίς μαχαίρι και πηρούνι κ' ήπιε κρασί από καυκή ξερού κολο-κυθίου.

Πίνοντας ο Κολοκοτρώνης στην ύγειά του, τον καλωσόρισε μ' αυ-τά τὰ λόγια:

— Έτσι, πρίγκηπά μου, θα τρώς πιά και θα πίνης για τη λευτεριά της Πατρίδος.

Υστερα ο Κολοκοτρώνης κύττα-ξε την πλάτη του άρνιού, κατά την παλιά κλέφτικη συνήθεια και τη βρήκε καλοσήμωδη.

Τη μανία «διαβάσματος» της πλάτης του άρνιού την είχε περισ-σότερο άπ' όλους τους στρατιωτι-κούς της 'Επανάστασης, ο Κολο-κοτρώνης. Έτσι στην αρχή του Ει-κοσιένα, μόλις είχε άνάψει ή 'Ε-πανάστασι, ο Κολοκοτρώνης βρι-σκότανε κοντά σ' ένα χωριό — το Σάλεσι — κι' έτρωγε. Κυττάζει την πλάτη του άρνιού και βάζει μία φωνή:

— Αί, τωραδὰ γινόμεστε νοικο-κυραίοι!...

Άξαφνα όμως φάνηκε να βγαί-νι πολὺς καπνός από το Σάλεσι.

Οι Τούρκοι καίγαν το χωριό.

Οι χριστιανοί βλέποντας τον κα-πνὸ φοβήθηκαν και το βάλανε στα πόδια. Οι Τούρκοι σε λίγο φάνη-καν από μακριά. Ο Κολοκοτρώ-νης βρέθηκε σε λίγο μοναχός. Καμ-μία πενήνταρια «ντελήδες» — έ-θροί καβαλαραίοι — που ταίχα-νε μπροστά, θα τον πρόφταναν έ-κεί και θα τον πιάνανε ζωντανό. Και φρούσε ακόμη ο Κολοκοτρώ-νης την άγγλική στολή και την κοκκίνη περιεφασία (γιατί ύπη-ρετούσε ταγματάρχης στο 'Επτά-νησα με τους 'Αγγλους).

Κατά καλή του τύχη είδε εκεί κοντά ένα τσοπανάκι. Άρπαξε την καπότα του, τη φόρεσε, έκρυψε την περιεφασία και χώθηκε σε κάτι χαμόκλαδα. Οι Τούρκοι περάσανε χωρίς να τον δουν. Πήρε μία ρε-ματιά κι' έφτασε σε έλληνοκρατού-μενα χωριά όπου γλύτωσε.

★

Ο Δ. 'Υψηλάντης πήγε στην 'Υ-δρα για πρώτη φορά στις 8 Ιου-νίου 1821 κι' εκεί συναντήθηκε με το ναύαρχο 'Ιακωβάκη Τομπάζη. Είπε λοιπόν ο 'Υψηλάντης στο ναύ-αρχο ότι μαζί με τὰ πολεμοφόδια και τὰ άλλα που είχε φέρε μετ' έ-μου για την ένίσχυσι των έσοικω-μένων 'Ελλήνων, είχε κι' ένα μικρό τυπογραφείο με το πιεστήριό του.

— Άλλά ποιός ξέρει εδώ από τυ-πογραφική τέχνη, ρώτησε τον Το-μπάζη, για να κάνει την εγκατά-στασι του τυπογραφείου και να ά-ναλάβη τη διεύθυνσί του;

— Ήσυχασε... του άπάντησε ο 'Ι-ακωβάκης, ύπάρχει άνθρωπος κα-τάλληλος, που θα μπορέση να πάρη

άπάνω του τη δουλειά...

Και έστειλε ένα πλοίο στα Ψαρά κι' έφερε στην 'Υδρα τον Κωνσταν-τίνο Τόμπρα, περίφημο τυπογρά-φο, που είχε μάθει την τέχνη στο Παρίσι, δουλεύοντας στις εκδόσεις των ελληνικών βιβλίων μα και σ' άλλες ξενόγλωσσες.

Πώς ο Τόμπρας, όμως, βρισκα-ταν στα Ψαρά;

Με την καταστροφή των Κυθω-γιών (3 Ιουνίου 1921) είχε καθί και το τυπογραφείο που είχε ιδρύ-ση εκεί γυρίζοντας από τη Γαλ-λία. Φευγόντας λοιπόν τις σφα-γές των Κυθωνίων είχε διασωθί στα Ψαρά κι' έμενε εκεί μ' ένα τεχνί-τη του τυπογραφείου του, το Νικο-λαΐδη.

Ο Τόμπρας λοιπόν πήρε όλο το τυπογραφικό υλικό του 'Υψηλάντη, το μετέφερε στην Κολομάτα κι' έγ-κατέστησε στην πόλι αυτή το πρώ-το «Έθνικό Τυπογραφείο» — αυ-τή ή ονομασία του δόθηκε — μέσα σ' ένα τζαμί.

Το πρώτο-πρώτο έντυπο που βγή-κε άπ' το τυπογραφείο αυτό ήταν ή άνατύπησι των στρατιωτικών νό-μων του 'Αλεξάνδρου 'Υψηλάντη, που για πρώτη φορά είχαν κυκλο-φορήσει στο 'Ιάσιο κατά την πρώ-τη άτυχή ένναρξι της 'Επανάστασε-ως στη Μολδοβλαχία.

Στο ίδιο τυπογραφείο — που εί-ναι το πρώτο της έλευθέρης 'Ελ-λάδος — τυπώθηκαν όλες οι προ-κηρύξεις και τὰ διάφορα μηνύμα-τα των πρώτων ελληνικών κυβερνή-σεων προς τους επαναστατημένους πατριώτες. Από το ίδιο τυπογρα-φείο βγήκε ακόμη και ή πρώτη έλ-ληνική έφημερίδα με τον τίτλο «Σάλπιγξ 'Ελληνική». Διευθυντής της ήταν ο Θεόκλητος Φαρμακίδης, «κίερωμένος άγανιστής», όπως μνη-μονεύεται στις Ιστορικές σελίδες της 'Επανάστασης. Άλλά αυτός ο παλληκαράς παπας Φαρμακίδης, που ήταν και πάρα πολύ φιλελευ-θερός, άμα έδωλε και το δεύτερο φύλλο της πρώτης ελληνικής έφη-μερίδας, παραιτήθηκε από τη δι-εύθυνσί της κι' έπει ή έφημερίδα διέκοψε την έκδοσί της.

Για τους λόγους της άποχωρή-σεως του Φαρμακίδη γράφει ο ιστο-ρικός Π. Λαμπρός ότι: «ή παραι-τήσις του Φαρμακίδη άφείλετο εις το γεγονός της μη ύποταγής του εις τὰ δεσποτικά μέτρον της προ-εξετάσεως των δημοσιευμένων, εις ό ήθελεν να τον υποβάλη ο Δ. 'Υ-ψηλάντης».

Δηλαδή ο 'Υψηλάντης ήθελε να κάνει λογοκρισία στον Φαρμακίδη, κι' αυτός, φαίνεται, πώς κάτι τε-τοια δεν τὰ σήκωνε. Έκοψε, λοι-πόν, τὰ βήκα του λογοκριτού του και σκόληκε κι' έφυγε για τὰ μην ύποταχθί κείε το δεσποτικόν μέ-τρον».

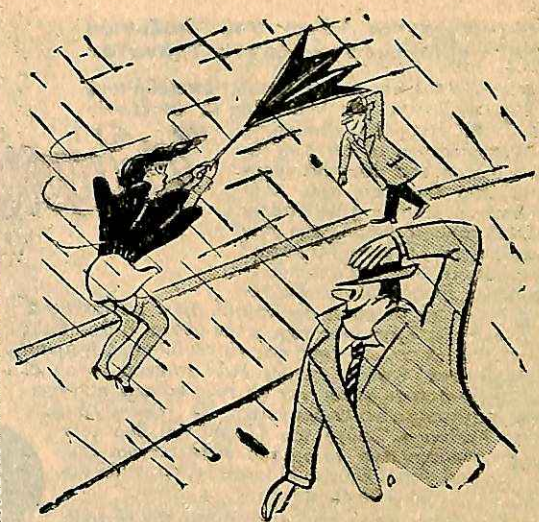
Το πρώτο φύλλο της έφημερίδος αυτής, σώζεται, εύτυχώς, στη βι-βλιοθήκη της Βουλής. Είναι σε μι-κρό σχήμα 4ο.

Η πρώτη σελίδα της είχε τυπω-μένη όπως τὰ έξωφύλλα των βιβλί-ων εκείνων των καιρών και γράφει: «Σάλπιγξ 'Ελληνική. Περιόδος Α' Έν Κολομάτα, έτει α' της έλευ-θερίας (αυκά!)».

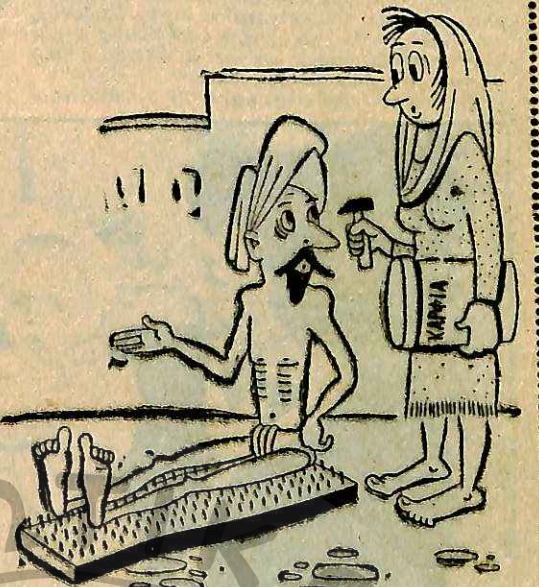
Στην πίσω σελίδα του έξωφύ-λου ύπάρχει άλοκλήρη ή «άνακρη-ξίς» για την έκδοσι της έφημερί-δος και από την τρίτη σελίδα άρ-χίζει ή δημοσιογραφική της ύλη.

Σ' αυτή την ίδια σελίδα ύπάρχει σαν κεφαλίδα μία στενόμεληρυ-λογραφία μ' έναν άγγελο που φτε-ρουγίζει άπάνω στα σύννεφα και σελπίζει την έλευθερία. Έδώ ύ-πάρχει και ή έπιγραφή: «Σάλπιγξ 'Ελληνική. Έτρος α'! Αυγούστου 1».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

—Τί θαυμάσιος καιρός!...

—Για σήκω, 'Αδονάχ, να σου αλλάξω σεντόνι.

Η ντροπαλή... «Samedi - Soir»

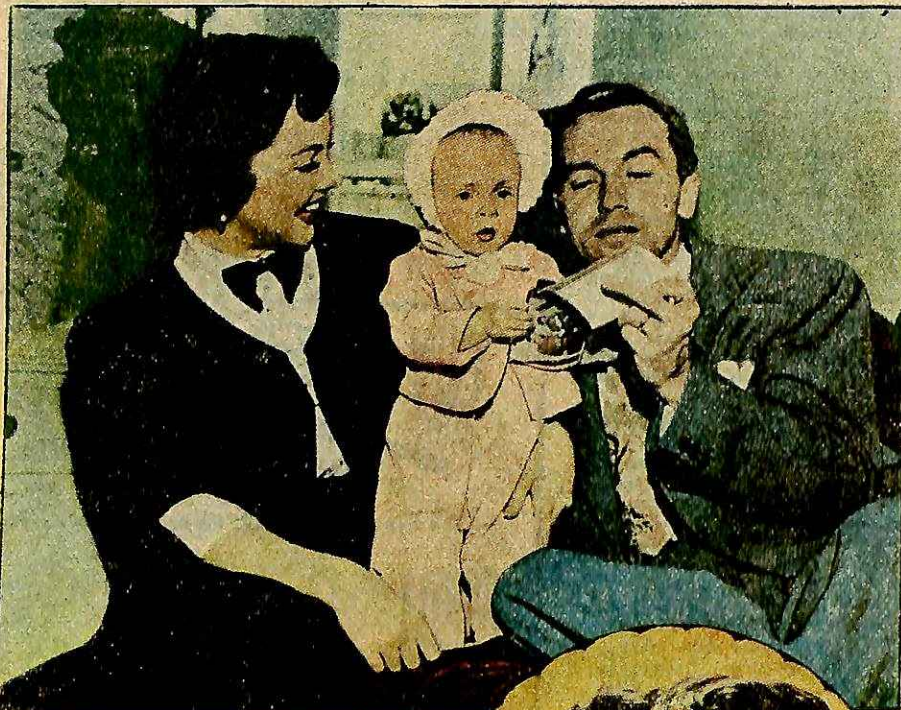
**Οι εσήμενοι λόγοι του διαζυνίου
Καθριν Γκρέυσον - Τζόννυ Τζόνστον**

ΠΡΙΝ από λίγον καιρό, οποιοδήποτε περιοδικό της «Αμερικής» κι' αν ξεφυλλίζατε, θα βρισκατε σχεδόν πάντα σ' αυτό κι' ένα άρθρο για το «πιο ευτυχισμένο ζευγάρι» του Χόλλυγουντ, για την Κάθριν Γκρέυσον, δηλαδή, και τον άνδρα της Τζόννυ Τζόνστον.

Και οι δυο μαζί μόλις έφθναν τα 55 χρόνια. Τό γεγονός αυτό ή καλή οικονομική τους κατάσταση, οι μεγάλες επιτυχίες τους στην όθνη, ή αμοιβαία και βαθειά αγάπη τους και το παιδί τους, ή μικρή Πατρίτσια - Κάθριν, τριών ετών σήμερα, ήταν οι σπουδαιότεροι λόγοι για να τους κάνουν πραγματικά ευτυχισμένο ανδρόγυνον. «Ο Τζόννυ λάτρευε την Κάθριν κι' αυτή τον Τζόννυ. Οι δυο τους αποτελούσαν ένα ταιριαστό καλλιτεχνικό ζευγάρι που όπως έλεγαν οι κινηματογραφικοί κύκλοι δεν θα χώριζε ποτέ.

Κ' όμως, παρό την αγάπη και την ευτυχία τους, χώρισαν πριν λίγες εβδομάδες για λόγους έντελως άσημντους, άστείους θα μπορούσαμε να πούμε. «Ας ρίξουμε μια ματιά στις λεπτομέρειες του τελευταίου αυτού διαζυνίου του Χόλλυγουντ που έπεσε σαν βόμβα στους φίλους του ζευγαριού και στους άπειρους θαυμαστές της ανδρόγαλης Κάθριν.

Οι δυο τραγουδιόται και στάρ γνωρίστηκαν

Η Κάθριν Γκρέυσον με την κορούλα της Πατρίτσια Κάθριν και τον Τζόννυ Τζόνστον.

τον Ιανουάριο 1947 όταν έπαιξαν για πρώτη φορά μαζί στην ίδια ταινία. «Αναπήθηκαν αμέσως και σε σύντομο χρονικό διάστημα στις 21 Αυγούστου του ίδιου έτους παντρεύθηκαν. «Όλοι οι φίλοι του ζευγαριού τότε είδαν με μεγάλη τυμπάβεια την ευτυχή κατάληξη του είδωλλίου και έσπευσαν να κάνουν την πρόβλεψη ότι ή ένωσή τους θα κρατούσε όσο καμιά άλλη. «Ένα χρόνο μάλιστα μετά το γάμο της ή συμπαθέστατη Κάθριν είχε κάνει τις έβλε αίσιόδοες δηλώσεις:

«Από τότε που παντρεύτηκα μ' τον Τζόννυ, θαρρεί κανείς πως ή ίδια ή ευτυχία με άγγιξε με τό υαγνικό ραβδί της. «Όλα πάνε περίφημα όπως θα τό ευνόμουν. Την ευτυχία μου τώρα συμπληρώνει ή μικρή μου Πατρίτσια - Κάθριν ή κορούλα μου. «Όσο για τον άνδρα μου, θα ήθελα να διακηρύξω ότι εί-

«Ευτυχισμένο ζευγάρι»

νε ο καλύτερος σύζυγος του κόσμου. Πάντα έρωτευμένος, πάντα γελαστός, πάντα γεμάτος ενδιαφέρον για μένα, κάνει ό,τι μπορεί για να με ευχαριστή. «Υπό τις συνθήκες αυτές είμαι βεβαία ότι ο γάμος μας θα διαρκέσει πάρα πολύ και θα γίνη παραδειγμα στ' άλλα καλλιτεχνικά ζευγάρια που πρόκειται να παντρευτούν».

Δυστυχώς, οι αίσιόδοες αυτές προ-οιέσεις δεν βγήκαν αληθινές. «Υστερα από συζυγική ζωή τεσσάρων ετών και κάτι, το ζευγάρι χώρισε. Είδαμε παραπάνω τί έλεγε τότε ή Κάθριν. «Ας δούμε και τί λέει τώρα:

— Τα τρία πρώτα χρόνια, έξηγεί με θλίψη ή Κάθριν, ή ζωή μου κοντά στον Τζόννυ ήταν άμοιική, γεμάτη ευτυχία. Μόλις όμως μπήκαμε στο τέταρτο χρόνο του γάμου μας, θα έλεγε κανείς ότι κάτι έπαθε ξαφνικά ο άνδρας μου. «Αλλάξε όχι μόνο τρόπους, αλλά και χαρακτήρα. Μου μιλούσε απότομα, δεν με πρόσεχε διόλου, δεν ζητούσε πια τη γνώμη μου για τίποτα, και με την παραμικρή αίτία ξεσπούσε στη μικρή Πατρίτσια και τη μάλλωνε. Και σαν να μη έφθανε αυτό, είχε ανακαλύψει κι' ένα πρωτοφανές μέσον για να με στενοχωρή: έπειδή τό σπίτι που μέναμε σ' ένα προάστιο του Χόλλυγουντ ήταν δικό του, νόμισε ότι θα μπορούσε να κουβαλάη σ' αυτό και να φιλοξενή όχι συγγενείς ή φίλους του —γι' αυτούς δεν θα είχα αντίρρηση— αλλά...έντελως άγνωστους ανθρώπους! «Όποιον φτωχό εύρισκε στο δρόμο του τον έπαιρνε μαζί του και τον έφευγε στο σπίτι μας! Στην αρχή τους περιποιούμεθα σαν φίλους, έπειτα όμως, πήραν τόσο θάρος —με την άνοχή του Τζόννυ, φυσικά— ώστε άρχισαν να χρησιμοποιούν την κουζίνα μου και να μην αφήνουν ούτε να πλησιάσω καν σ' αυτήν! Στην αρχή έκανα ύπομονη και δεν μιλούσα διόλου. «Αλλά όταν είδα ότι τό κακό παρα-τραβούσε, έκανα παράπονα στον Τζόννυ και τον παρακάλεσα να δώση ένα τέλος στο πρωτόκουστο αυτό γεγονός. Κι' αυτός όχι μόνο δεν με ίκανοποίησε, αλλά και με στόλισε μ' ένα σώρο προσδλη-τικά... επίθετα.

«Η ριζική λοιπόν, μεταβολή, που είχε σημειωθεί στους τρόπους του γρήγορα με έπεισαν ότι είχε πάψει να μ' αγαπά πια για άγνωστους λόγους. «Έπρεπε να χωρίσουμε... Συγκρατώντας τα δάκρυα μου για την άποτυχία του γάμου μας, κατέφυγα στο δικηγόρο μου και του ζήτησα να φροντίση για την έκδοσή του διαζυγίου μου. Δεν μπορούσα πια να μένω κοντά σ' έναν άνθρωπο, που δεν με υπελογίζε καθόλου... «Ένας ακόμη «ευτυχισμένος γάμος» στο Χόλλυγουντ εύρισκε τό πιο οίκτρο τέλος!.

«Για όλα θα μπορούσα να τον συγνώσω, αλλά για την τρέλλα, που έκανα να μου κουβαλάη δυο και τρεις φορές την εβδομάδα έένους και άγνωστους σε μένα ανθρώπους, δεν θα τον συγχωρήσω ποτέ! Ευτυχώς τό δικαστήριο μου έδωσε δίκιο. Διέλυσε τό γάμο μας με τον Τζόννυ, δίνοντας σε μένα τη μικρή Πατρίτσια-Κάθριν...

«Έτσι όπως τά λέει ή Κάθριν φαίνεται ότι έχει δίκιο. Για να σχηματίσαμε όμως μια σωστή γνώμη θα έπρεπε να ακούγαμε και τον Τζόννυ. Μά εκείνος κρατάει μια περίεργη σιωπή, παρ' όλο που λένε τόσα εις βάρος του εξ αιτίας της πρωτόκουστης διαγωγής του. Μερικοί μάλιστα ύποστηρίζουν ότι κάποια καινούργια και όμορφοίλα στάρλεττ του έχει ξεσηκώσει τά μυαλά... «Απόδειξτε ότι στο δικαστήριο δεν θέλησε να πη τίποτα για να υπερασπισθή ή να διεκδικήση την κηδεμονία του παιδιού του. «Ακούσε την καταδίκη του, είδε να τό παίρνουν τό παιδί του και ύποχρεώθηκε να πληρώνη για διατροφή της γυναικάς του και του παιδιού του 800 δολάρια τό μήνα. Παρ' όλα αυτά δεν είπε τίποτα. «Όλα τά αντιμετώπισε μ' ένα έλα-φρό και μυστηριώδες χαμόγελο.

Ο. PENNY

Η Κάθριν Γκρέυσον όπως είναι σήμερα μετά τό διαζυγίο της.

Νάντια Γκρέυ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τα δυο αδέρφια

Εκείνο το πρωί, η Νέλλη Στεφανή είχε άρνηση να σηκωθεί από τα κρεβάτια της. Την προηγούμενη νύχτα είχε αρρωστήσει για κοίμη-
ση. Η καμπίνα της είχε φέρει το πρωινό στο κρεβάτι της. Κι είχε μείνει εκεί η γρήγορα, χουλιμενώντας, μ' ένα ταίχαρο στο στόμα της και με τα μάτια μισοκλει-
στά... Η ζωή αυτή τη φορά, της είχε χα-
ρίσει μια απάντα περιπέτεια... Μια περι-
πέτεια που γρήγορα έγινε χάρη τη σκληρή
καρδιά της...

Την αγαπούσανε τρελλά, μ' έναν έρωτα
παράφορο κι ολοκληρωτικό, δυο αδέρφια! Ο
Γιώργος κι ο Πάνος. Καθένας τους χωρί-
στα, κρυφά φυσικά ο ένας από τον άλλον, εί-
χανε κρυφάει στα αρχαία της πόδας, όλα
αυτά είχανε. Πλούτη, όνομα, κοινωνική θέ-
ση... Κι εκείνη, με τη συνθησίου της ο-
διόφορη ανειδίκευτη, είχε υποκριθεί και στο
Γιώργο και στον Πάνο, το ίδιο την ερωτευ-
μένη. Ήτανε δυο αδέρφια πολύ μενεα-
μένα τους, πολύ αγαπημένα. Περισσότερο
φίλοι, παρά αδέρφια. Τους φίλους τους δια-
λεγόμενοι οι ίδιοι, ενώ το αδέρφια μας τα
στέλνουν στην τύχη, οι γονείς μας... Το
Γιώργο όμως, τον είχε διαλέξει ο Πάνος για
πιο φίλο του, το ίδιο όπως κι ο Γιώργος
τον Πάνο. Από μικροί δεν είχανε μυστικά
ο ένας από τον άλλο. Τα μυστικά τους ή-
τανε κοινά.

Και, εσφονικά, ένα μεγάλο αίσθηματικό
μυστικό τους, τόκουσαν ο ένας από τον άλ-
λον: Τον έρωτα τους για τη Νέλλη... Χα-
ρίς να έρουν οι δυο μαζί σε τι έλκυσιν πα-
γία είχανε περάσει, είχανε δώσει ελάνους στην
ερώτα τους για την ίδια γυναίκα... Κι ε-
κείνη καλλιέργησε επιθυμία και στην δυο
τις καρδιές τη φωτιά που ήταν έτοιμη να
τους καμνίσει και τους δυο...

Σήμερα όμως, η Νέλλη ένοιωσε πως είχε
φτάσει η μοίρα της στιγμή που να μπαίνουν
τα δυο αγαπημένα αδέρφια το ένα απέναντί
στο άλλο, τυφλωμένα από το φόβο πως
της αντιλήθουν... Χτες είχε ευνοήσει η
Νέλλη με τον πιο μεγάλο αδέρφο, το Γίω-
ργο, που σ' ένα παραλήρημα ερωτικού εν-
θουσιασμού του, είχε περάσει στα γόνατά του,
και της είχε λησθεί να γίνει γυναίκα του.
Εκείνη δεν του είχε πει ούτε ναι, ούτε όχι.
Τον είχε αφήσει να έλθει... Το ίδιο είχανε
και σήμερα με τον μικρότερο, τον Πάνο.
Είχε παντρευτεί μαζί του, κι ήτανε βρεθεί-
σε ότι κι εκείνος θα της λησθεί να γίνει γυ-
ναίκα του... Και θα τον αφήνε κι εκείνον
στην ίδια αισθηματική αμφισβόλη, για να
τον ξετρελάσει πιο πολύ...

Κι έτσι έγινε: Τη λήπανε κι ο Πάνος
σε γυμνό. Του χάρισε εκείνη τα στήθη
μαλλιά του, και τον χάρισε να έλθει... Και
χώρας αναρρώ, γυμνός στην σπύτη της, ε-
στίασε το κείμενο μιας επιστολής, που θα
πληγαινε ευαισθησία σε όποιον, κακοήδων
να κοροϊδίαζε αλαφια στις καρδιές του δυο
αδέρφων...

Σε δυο μέρες, ο Πάνος κι ο Γιώργος,
πήρανε χωριστά ένα γράμμα καθένας, γραμ-
μένο με γραφομηχανή. Και διαβάσανε και οι
δυο τους με λυσσα:

«Ένας φίλος σας που σας αγαπάει, αλ-
λά, πιο πολύ, σας αγαπάει, σας πληροφο-
ρεί ότι η γυναίκα που λατρεύετε, σας γε-
λαί... Ένας άλλος αντράς υπάρχει στη
ζωή της. Αν θέλετε να τον γνωρίσετε, πη-
γαίνετε έξω από την Κηφισία, στο κέντρο
«Δάσος», την ερχόμενη Τρίτη, στις έννα
το βράδυ...»

Πάλι κρούσανε το μυστικό τους ο ένας από
τον άλλον, ο Γιώργος κι ο Πάνος... Σκο-
τείνοι κι αμύλητοι, αποφύγανε να ξανθώσουν,
να μιλήσουν για το μυστικό σάρακι της
ψυχής τους... Και μόνο, στις έννα το βράδυ
της μοιραίας εκείνης Τρίτης, βρέθηκαν φα-
τσα ο ένας με τον άλλον, στο εσώχικο κέν-
τρο της Κηφισίας, που τους είχε αναφέρει
το δαχτυλογραφημένο ανώνυμο γράμμα!...

Κυτταχτήκανε χλωμοί, αμύλητοι, γι' α-
ρεκή ώρα... Ύστερα, πρώτος μίλησε ο Γί-
ωργος:

— Τι θές εδώ...
— Ο τόπος που ήτανε παγερός, η φωνή του
σκληρή και κοφτερή σαν ατσάλι...
— Έγώ τι θές... ρώτησε με τη σειρά
του κι ο Πάνος, με τα μάτια του που λαμ-
πάνε από εσωτερικό πυρετό.

— Έγώ...
— Δε μπορούσε να συνεχίσει ο Γιώργος. Κύ-
ταξε μόνο γεμάτος υποψία τον αδέρφο του,
τον αγαπημένο του αδέρφο, που, χρόνια τό-
ρα, ήτανε γι' αυτόν περισσότερο από αδέρ-
φος... ήτανε φίλος!...

— Έγώ τι θές εδώ, Γιώργο;... ρώτησε
πιο επίμονος ο Πάνος, αρπάζοντας τον από
το μπράτσο.

— Τιγνάχτηκε πίσω ο Γιώργος, και φώναξε
βραχνά:

— Δε θα σου δώσω λόγο!...

Ο Πάνος έμεινε για λίγο παγωμένος
μπροστά στο απότομο ύψος του αδέρφου
του... Ύστερα είπε, πιο σιγά:

— Έγώ όμως θα σου δώσω λόγο... Θα
σου πω γιατί ήρθα άπωση εδώ...
— Έβγαλε από την τσέπη του το ανώνυ-
μο δαχτυλογραφημένο χαρτί και τόβαλε κά-
τω από τα πόδια του αδέρφου του. Εκείνος
έριξε μια γρήγορη ματιά, κι ύστερα αρ-
πάξε το χαρτί στα χέρια του και το δια-
βάσε αλλοιπότε...

— Και συ!... μουρμούρισε με φρίκη.
— Τι θα πη «κι, εγώ»;... ρώτησε ο Πά-
νος.

— Δε συνεχίσει ο Γιώργος. Τράβηξε μόνο κι
από τη δική του τσέπη ένα ίδιο χαρτί, δα-
χτυλογραφημένο κι αυτό. Τόβαλε κοντα-κον-
τα...

ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ ΔΕΖΟΠΟΡΟ.

Οι τρεις αυτοί τολπουοί, περπατούσαν, ξε-
κινώντας από εδωδάς απ' το σταθμό
της Βικτωρίας του Λονδίνου, για το
χώρα που κάπου με μια... πεντάρα!
Σκοπεύουν να κάνουν σινιάλο, σε όποιον
αυτεκίνητο βολάκουν μπροστά τους για
να τους μεταφέρει από το έμπορο σταθμό
τους. Θα περάσουν από το Βελγίο, Ολ-
λανδία, Γαλλία, Ισπανία, Γαλλία, Βο-
ρεια και Νότια Αφρική, Ινδίες, Σιν-
καπού, Αυστραλία, Αμερική Καναδά
κι' από κει με πλοίο θα επιστρέψουν
στην Αγγλία.

τά τα δυο γράμματα και τα κύτταξε για
μια στιγμή.

— Είνε καταπληκτικό! κατάφερε να ψι-
θυρίσει.

Πήρε κι ο Πάνος τα δυο γράμματα και
τα κύτταξε. Ύστερα, σηκωσε τα μάτια του
και κύτταξε και τον αδέρφο του, τον αγα-
πημένο του φίλο, με μισός!...

— Την έδερεις κι εσύ...
— Ο Γιώργος του άρπαξε το χέρι:
— Την έδερεις κι εσύ...
— Έχει δαχτή να γίνει γυναίκα μου...
— Γυναίκα σου! μουγκρίσε ο Γιώργος.
Κι έσβησε...

Με τις γραβιές τους σφιγμένες, με τις
ψυχές τυφλωμένες από το μίσος, τα δυο
αδέρφια κυτταχότουσαν έτοιμα ν' αρπα-
χτούνε... Μπορούσαν όμως να συνελθουν, βλε-
πόντας ότι μέσα στο κέντρο τα γκαρσόνια
είχαν αρχίσει να τους βλέπουνε με περιε-
γεία...

— Δεν είναι μέρος εδώ για να μιλήσουμε...
είπε ο Γιώργος.

— Ναι, ας βγούμε... συμφώνησε κι' ο
Πάνος.

Βγήκανε. Ήτανε μια κατασκότεινη φθι-
νοπωρινή νύχτα. Το βρεμένο χώμα μυρίζει δυ-
νατά. Φιλόσοφοι, κι οι παγωμένες στάλες
του χιονιού, ατάλασαν απάνω στα φλο-
γισμένα μετωπά των δυο αδέρφων, την ευρ-
γέτη βροχία τους...

Προχώρησαν βραδεία μέσα στο δάσος. Εί-
χαν αφήσει πίσω τους τη ζωή, τα στίβια,
και τώρα τους τριγύριζε η απόλυτη ερη-
μία...

Εσφονικά, σταμάτησαν.

— Για πες μου λοιπόν... μουρμούρισε ο
Γιώργος, με το πρόσωπό του σχεδόν καλ-
λημένο απάνω στο πρόσωπο του αδέρφου
του. Που την έδερεις τη Νέλλη;...

— Έγώ πού, την έδερεις;...
— Έγώ... τη λατρεύω!...

— Κι, εγώ!...

Αντί να ενδοθούν και οι δυο τους και
να συμμαχούν για να πολεμήσουν ενω-
μένα την κακοήγεια της έλκυσιν αυτής γυ-
ναίκας, που η ανειδίκευτη, τους ατύ-
χητο να βρεθούνε μαζί, αρπάζτηκανε
με λυσσα!... Είχαν αγκαλιαστεί σ' ένα θα-
λάσσιο αγκάλιασμα, και παλεύσανε με τα χέ-
ρια, με τα δόντια!... Πιο δυνατός ο Γίω-
ργος, υπέφερε ν' αρπάξει τον Πάνο από το
χαιρόν του, έριξε χυμώδη στη λασπομένη γη
και τον έσφιγγε... Τον έσφιγγε... Ο Πάνος
παράβρισε, χτυπιότανε, προσπάθησε, με κα-
θε τρόπο να γλυτώσει από τη φριχτή αυτή
τανατία που του σφίγγει το λαιμό και του
κοβε την ανάσα... Σίγα-σίγα, όμως, η α-
μύνη του έσβησεν, κι ύστερα από λίγο
έμεινε ακίνητος... Τότε ο Γιώργος έταψε να
σφιγγί. Εσφονικά, υπέφερε να συνελθεί.

— Πανό! ουκίλασε σαν τρελλός.

— Τιποτά!... Η ηχώ του φθινοπωρινού δά-
σους απάντησε μόνο στη φωνή του...
— Πανό!... έλαμπε πιο σιγά.

Έσπυρε στο βρεμένο χώμα, άρπαξε το
κεφάλι του αδέρφου του, το ζύγανε πολύ
στη προσπάθειά του. Έβγαλε με χέρι πρι-
μογυμνό, τον αναπτήρα του και τον
ανάψανε. Είπε τότε τα μάτια του νεκρού ο-
λανοίχτα να λαμπρύνουν, κυτταχόντας τον με
μισός!...

Πετάχτηκε απάνω, γεμάτος φρίκη, αφήνον-
τας τον αναπτήρα να πέση από τα χέρια
του και να σβύσει... Εκπέρασε τα μάτια του
με τα χέρια του, σαν βρέχει ν' αποψύγει
το νεκρό γυναικό βλεμμα που τονώριζε
να τρυπήσει το σκρόταλό για να τον τυλίξει
με μισός!...

Σαν τρελλός, άρχισε να τρέχει μέσα στην
ερημία, μέσα στο σκοτάδι, μέσα στη βρο-
χή... Η ψυχή του, αναστατωμένη, τον έ-
πνιγε η ένα σπρά σκέψη: Αυτός ο αδέ-
φος του που τον είχε σκοτώσει, ήταν ο αδέ-
ρικός του φίλος! Μαζί είχανε μεγαλώσει,
μαζί είχανε γνωρίσει τη ζωή... Και τώρα,
είχε μείνει πίσω, εσπλημένος, άμυγλος, με-
σα στο σκοτάδι, κάτω από τα εθνοπρωίνα
πενκά, που σταλάσαν απάνω στο παγωμένο
του κορμί τ' απρησγάρτα δακρυά της βρο-
χής!...

«Έτρεχε άρα πολλή ο Γιώργος... Το κε-
φάλι του γυρίζει, η καρδιά του χτυπάει
δυνατά. Σε μια στιγμή, τα πόδια του σκον-
τάωσαν στις ράγες του τραίνου... Έπεσε.
Χτύπησε το κεφάλι του δυνατά σε μια πέ-
τρα, και λιγούρησε...»

Από μακριά, ακούστηκε στριγγί με-
σα στο σκοτάδι, το σφυρίγμα του τραίνου που
ερχόταν...

— Την ίδια ώρα, η Νέλλη, κομψή, όμορφη
και γοητευτική σαν αγγέλος, τελείωνε την
τραπέζια της, μπροστά στην καρέφτα. Πε-
ριμενε γρήγορα να την πάρει ένας φάρλας νεός
που την είχε γνωρίσει εκείνης τις μέρες και
τουχε υποσχέσει να φέρει μαζί του σ' ένα
νυχτερινό κοσμικό κέντρο...

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Ο Φάρλεϋ Γκρέιντσερ
ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολομβία» ανέβηκε
στον σκηνόθετο Βίνσεντ Σέουαν
το γυμνάσιο του πόστου φίλου, στο
οποίο θα πρωταγωνιστήση η Ρί-
τα Χάινγουοϋθ με τον Χόλντριν.
Δεν απέκαλυψε ακόμα ο τίτλος
της ταινίας, που θα είναι εμπνευ-
σμένη από ένα έργο της Βιοτζί-
νιανς Βάν Άπ.

★ Η «Κολ

«Τάκτ...»

(Η σκηνή σ' ένα παραθαλάσσιο ξενοδοχείο του Λαυρακίου, στο τέλος της «αυτοκτονίας»). Η Βεράντα βγαίνει στα θαλάσσια. Το φθινόπωρο «επιπλωματούχου» με το ειδικό «παρόν» του νοτιοανατολικού, άρρωστα που παράγει το έργο-στάσιο της φύσεως με υψικά «πρωτοβόρνη». Μέσα στη σάλλα, πίσω απ' τη Βεράντα, πληθωρικές, αδορμικές και ή-πατικές κυρίες, υπερβολικά και κάποτε κωμικοτραγικά κοκέτες, παίζουν «επιρρίτ», «κολώνες» ή κάτι παρόμοιο. Νεσάρ κοιτοστούλα με την αμείωτη κοροστή τους υγεία, προσπαθούν η μάλλον αγνώστη να διασκεδάσουν την ά-νια τους κοροϊδεύοντας τους «γένους» και τις «γονές», ό-σο το επιτρέπει το εθελόχο υπόλοιπο της άνοστασης, που διαβάτουν.

ΕΚΕΙΝΗ: «Ο τύπος της σύγχρονης γυναίκας, Κουήν, μοντέρνα, βασιανιστικά επιμ-λημένη».

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ο τύπος του μοντέρνου άνδρος, Άρσενό-πας, όστρώδης, τεταγμένος, σνεβόν «κυβιστικός», με υ-λαυό δέμα και πλατύνει μαλ-λιά, Βλέμμα «αυτοό», διεισδυ-τικό, γλυκό, χαμόγελο που «δολώνει» αυτοπεποίθηση, επι-είκη κι ανεκτικότητα».

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει κου-βέντα): Ναι, Βεράντα... είναι όπως το είπες... νοιώδω την ανάγκη να είμαι μαζί σου, ό-σο υποχώ λιγότερο, γιατί θέ-λω να διώχνω τις τύψεις. Κα-ταλαβαίνω πως σε παροικώ, Διαρκώς μ' απασχολούν οι δουλειές μου, κι όταν είμαι κοντά σου, μ' όλο που αγα-νίζομαι, να κοινοτήσω μέσα μου τον τρυφερό σύζυγο και τον εύθυμο ένοχο... πε-τυχαίνω να κερδίσω πασιμωδίες, σαν να είσαι. Γιατί, νομίζω, ό-σο νους σου δεν βρίσκειται ποτέ μαζί μου, Πότε ταξιδεύει για καφέδες στη Βοαίλεια και πό-τε για οργάνη στη Σκανδι-ναβία... Όμοιο λόγο πώς είναι ό νηροότροπος σύζυγος!

ΕΚΕΙΝΗ: «Ισως να φταίω κι' εγώ λιγάκι. Πέτο, Μπο-ρέν να είσαι πολύ απαιτητική, πολύ ένοστα. Μα, βάραν ό-σκοπο να σου κούσω πως η ζωή και για τους δυο μας δεν είναι ιδανική. Δεν θέλω να σου είπω τις εθύνες».

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Απ' τη ηενά-λη σου ευγένεια. Είδη άλλες οι εθύνες είναι όλες στο δι-κό μου μέρος της συζυγικής ευγυνίας. Κι' ίσως αυτό το βάρος να μ' κάνει ακόμα πιο δυστυχημένο...»

δυσή. Έγώ στο Λαυρακί κι' έσύ στη Δαμασκό. Έ. λοιπόν Πέτο, δεν έγω κανένα διατα-γμό να σου πω πως αυτή η «λύση» είναι η χειρότερη Σγο-λιάζομαι έλεεινά παντού. Δεν είμαι τέρας άσχημίας και δεν υποχώ φυσικά ν' απο-φύγω τους άντρες σαν αν-θρώπινο άνοϊο. που μόλις κατέδρα απ' τα καταράνα. Κάνω παρές, πάω έκδρομές, και γελώ μόλις μου πουν εν' άστέιο. Αυτό μεταφράζεται σε «σκάνδαλο» στη γλώσσα του κοσμικού κουτσουμπού. Κι' αυτοί όλοι οι «ψίθυροι» που αισθάνονται μ' ένοχλούν κυρίως για την άξιοποίησή σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' εύριστώ. Είσαι περίοπλη γυναίκα. Νάντα, Δυστυχώς, μ' όλη μου την πέδια, υπήκα στη συζυγί-κη ζωή χωρίς να τ' άσκαφώ ποτέ όλ' αυτό. (Παύση-τσι-γάρο). Μήπως κούνεις:

ΕΚΕΙΝΗ (άπορημένη): Τι:

... Όχι. ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν να συνεγι-ζή φωναντά έναν «εσωτερικό μονόλογο»): «Η λογική σου είναι ακατάληπτη. Απέκλει-σες και τις τρεις λύσεις. Και πολύ σωστά. Να σταματήσω ένώ τη δουλειά μου; Δεν γί-νεται. Να κλειστώ έσύ στο σπίτι; Ό' άλλαζαμε όλο. Η ζωή θα ήταν όδια και πιθανόν χειρότερη. Να ζής έσύ και να κυκλοφορείς μόνη; Δίνουμε λα-θή σε άσχημα σόγια. (Παύ-ση). Συμφωνώ! Άλλά τότε, Νάντα, μ' όλο που μ' έκτιμάς και σ' εκτίμω... που μ' άνα-πας και σ' άνατά... δεν μέ-νει παρά η τεταστή λύση: Να γαίωσουμε».

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι δυστύχημα. Μα πολύ φοβάμαι ότι θα ποέ-πει να τ' άντιμετωπίσουμε. Δεν βλέπω «επιπτή λύση» κι' η πασάτσι μιας διπλής δυ-στυχίας, δεν έσώ ποιόν ώφε-λει. Παιδιά δεν έγινε. Τό-πως θα ζήσω ένώ μ' ό' ένδι-ασέση. Έγώ άσκαφώ προσόν-τα και υποχώ να έργασθώ και πάλι όπως ένοζαίονα και πάλι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με προσβάλ-λεις, χωρίς να θέλεις. Τό-οί-κοινοτικό ζήτημα θα τ' άσώ-γώ. Έγώ ευθύνομαι για την άποτυχία τού γάμου μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις λάθος. Φταίει κι' οι δυο μας. Ίσως έγώ περισσότερο.

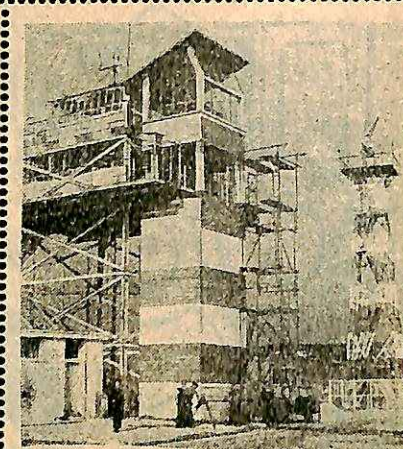
ΕΚΕΙΝΟΣ (με στοργικό γάδο στην πλάτη): Καλά, καλά... Πήγαμε τώρα μέσα γιατ' εν' άνα και κάνει ψύ-χρα. Αύριο, θα πάω στην Ά-θήνα και θα τ' άνομίσω ένώ ό-λα. Καληνύκτα... (Τη φιλεί τ'ό μέτωπο).

ΕΚΕΙΝΗ: Πέτο... ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι παιδί μου; ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς κακία. Ε: ΕΚΕΙΝΟΣ: Άστεινεσαι... Θα είμαι πάντα ό πιο άληθι-νός σου φίλος. Καληνύκτα... ΕΚΕΙΝΗ: Καληνύκτα. (Φεύγοντας σκέπτεται). Εί-δα κι' έπαθα να τόν έφορτώ-θώ μ' ευγένεια! Ελπίζω να μ' ή μάθη ποτέ πως ό «ελλη-νισμός» είναι κι' όλας βρεθή. Νεώτερος, άσκαφότερος, και πλουσιότερος. Άλλά κι' αν τ' ή μάθη τί με νοιάζει; Μήπως θα-μαι υποστά... Ούφωφ!... (Καλησπερίδα με κομικό να-μύγελο μια κυρία στο διάδρο-μο και τούνει να τηλεφωνήση κουφά σε άλλο ξενοδοχείο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στη Βεράντα, μόνος του): Τι άσκαφά! Τό-ποάμια ήθε μόνό του!... Έ-δειξα «τάκτ» και ήπιοτι-σώ!... Άσκαφά! (Τεντώνεται με άνοδική αυτοπεποίθηση). Σε λίγους μήνες θα παντρε-θώ τη Νανά... Είναι μικρή... γοητευτική... κι' άσκαφά! Ελπίζω, ή Νάντα να μ' ή μάθη ό-τι ή ύπαρξη ανέρχεται... Άλλά κι' αν τ' ή μάθη, τί με νοιάζει; Πιά... Θα την έγω έφορτώθω με μια μικρή «διαταγή»...

(Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

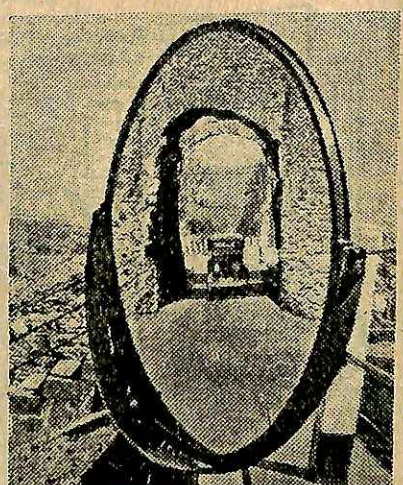
ΕΝΑ ΣΟΥΠΕΡ - ΡΑΝΤΑΡ

Στο Παρισινό άεροδρόμιο τού 'Οσλν έ-γκαταστάθηκε πού ήμεσών ένα νέο «σου-περ-ραντάρ» που είναι πολύ άκρίβστερο από τού παλαιό και διπλάς επί πλέον ισχύος. Η νέα συσκευή έπιτρέπει στα άεροπλάνα να προσγινώδουν άσκαφά ακόμα και με όσατότητα υπέρ.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Όταν μια δουλειά δεν γίνεται καλά, συνήθίζουμε να λήμψ ότ' έγινε με τ'ό-πια. Και άμωρ ό πιανίστα Τόμυ Γιά-κουμπεν που έγρασε και τα δυο του γέ-νια όταν ήταν ακόμα μικρό παιδί, έμα-θε να νοσημοποιή τ'ό πόδια του για να παίξη πιάνο και ευλόφωνα.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΚΑΘΟΡΕΦΤΗΣ

Σε μια στορφή τού δρόμου, υποστά στην άνογια πυλή τού Ουίστελκ, στο Σάσσελ ένει τοποθετηθή ένας μέγας στρογγυλός καθρέφτης που έπιτρέπει στους αυτοκινητιστάς να βλέπουν αν ένοται άλλο αυτοκίνητο από τ'ό άλλο μέρος. Στο σημείο αυτό ένουν συμβή πολλά δυστυχήματα στο πασελθόν. Κι' αυτό άνάγκασε τούς άνοοδούς να τοπο-θετήσουν τόν καθρέφτη.

ΜΙΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

στο θάδη τού 'Οκεανού

Με πρωτόγονα μέσα και ραγεία

— Τώρα τού δίνουν αίθερά! — Ναρκώθηκε, κι' έγινε έτοιμοί να τόν άνοίξουν.

— Τόν έκοψαν, και ψάχνουν τώ-ρα μέσα στην κοιλία του...

Ο διάλογος αυτός γινόταν μια μέρα τού 1942, μέσα σ' ένα άμε-ρικανικό ύποδρμιο, στα βάθη τού Ειρηνικού, ένώ από πάνω περιπο-λούσαν συνεχώς τα Ιαπωνικά πολε-μικά πλοία... Έπρόκειτο δέ για μια έπείγουσα έγχείρησι, σ' ένα νέο 19 έτών, τόν Ντήν Ρέκτορ, απ' τ'ό Κάνσας.

Την προηγουμένη μέρα — που συνέπεσε να είναι η επέτειος τών γενεθλίων του — ό Ρέκτορ ένοια-σε έσκανιά πόνους άφορητους στην κοιλία. Ήταν φανερό πως είχε πά-θει κρίσι σκώληκοειδίτιδος. Η ζωή του κινδύνευε, από στιγμή σε στι-γμή. Κι' ό κοντινότερος χειρουργός τού Ναυτικού, άπείχε χιλιάδες μί-λια...

Μιά μόνο έλπίδα σωτηρίας ύ-πήρχε για τόν άρρωστο: Άν τού έκαναν άμέσως έγχείρησι οι συνά-δελφοί του! Και, πραγματικά, πή-ραν αυτή την έσχάτη άπόφασι...

Διάλεξαν για «χειρουργό» ένα νέο 23 έτών, βοηθό φαρμακείου, όνόμα-τι Γουήλερ Λίπς, που είχε ύπηρετή-σει 3 χρόνια στο ναυτικό νοσοκο-μείο της Φιλαδέλφειας. Ο Λίπς δεν είχε πιάσει ποτέ τόν νυστέρι.

Στό νοσοκομείο, έκανε μόνον ήλ-εκτροκαρδιογραφήματα. Είχε όμως τυχαι να ιδή μια ή δυο έγχειρήσεις σκώληκοειδίτιδος, και πίστευε πως θα έμπορεύε να τ'ό καταφέρη...

Προηγουμένως, έξήγησε στο Ρέ-κτορ, ότ' δεν είχε ποτέ άλλοτε χει-ρουργήσει. Κι' έκέρινος δέχθηκε να τού έμπιστευθή τόν έαυτό του, άφού δεν είχε καμιά άλλη έλπίδα...

— Ο κεύ, γιατρέ! έπτε χαμο-γελώντας, μ' όλους τούς πόνους του.

Ποτέ δεν είχε ξαναδώσει κανείς στο Λίπς αυτό τόν τίτλο. Κολα-κεύθηκε, ακούγοντάς τον, και συγ-χρόνως ένοιασε ψυχραιμία και αυ-τοπεποίθησι.

Όποτε έκέρινος που θα τόν βο-ηθούσαν, και ύπεδείξε σε καθένα τ'ό ρόλο του, σύμφωνο με τις όδηγίες ένος Ιατρικού βιβλίου, που έτυχε να ύπάρχη στο ύποδρμιο. Ο άξια-ματικός τών διαβιβάσεων Φράνς Λόσκινς, άνέλαβε τ'ό νάρκωσι με αίθερα. Δυό άλλοι θάκαναν χρέη νοσοκόμων, κι' ένας τρίτος θάγε για μωαδική δουλειά του να με-

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΟΜΕΣ

Μιά λίτρα λίπους τού σώμα-τος, παρέχει με την καύση τόν άρκετή ένεργεια για την κα-σκευή 14.731 τούβλων, τ'ό φυά-ρισμα 60 τόννων άμμου ή τ'ό τρέξιμο σε άπάστατα 70 χιλιομέ-τρων. Γι' αυτό ακριβώς είναι τ'όσα δύσκολο ν' άρνησθή κανείς με τ'ό γυμναστική.

* Τ'ό ύψηλότερο όρος της Εύ-ρώπης, είναι τ'ό Έλμπρούς, που ά-ποτελεί «κρίκο» της άλυσσης τού Καυκάσου. Βρίσκεται στη νότιο Ρωσία κι' έχει ύψος 5629 μέ-τρων.

* Η νυχτερίδα κι' η φάλαινα έχουν τ'ό λεπτότερο τριχώμα από όλα τα ζώα.

* Ο έλέφας είναι τ'ό μόνο ζώο της δημιουργίας που δεν μπορεί να πηδήσει.

τράη τα σφυγγάρια που θάβαζε ο «χειρουργός» στην άνοιγμένη κοι-λιά τού άρρώστου, για να μιν... ξεχάση κανένα μέσα!

Τ'ό εργαλεία ήσαν κάθε άλλο πα-ρά τέλεια. Τ'ό νυστέρι δεν είχε λα-θή. Ο μηχανικός τού προσήρμοσε μια, βγάζοντάς την από μια περι-σευομένη αϊμοστατική λαβίδα. Ο μάγειρος προμήθευσε τήν άναίσθη-τική μάσκα: ένα σουρωτήρι τού τσαγιού, γυρισμένο άναπόδα και σκεπασμένο με γάζα. Μερικά λυ-γισμένα καυτάλια, θα χρησίμευαν για να κρατούν άνοιχτή τήν τομή.

Όσο για τήν άντιστήψια, έτριψαν σε σκόνη μερικές σουλφαμίδες απ' τ'ό φαρμακείο τού πλοίου, πήραν οινόπνευμα μέσα απ' τόν κινητή-ρα μιας τορπίλλης κι' έβρασαν άρ-κετό νερό.

Η έγχείρησι, θα γινόταν πάνω στο τραπέζι τού καρρέ τών άξια-ματικών, μέσα όπλασθ' ό ένα χώ-ρο τόσο χαμηλό, ώστε έπρεπε να μένουν όλοι γονατιστά, και τόσο μικρό, ώστε τ'ό κεφάλι και τ'ό πό-δια τού άρρώστου έφταναν στις δυό άκρες.

Ο «χειρουργός» κι' οι βοηθοί του σκέπασαν με γάζες τ'ό κάτω μέρος τού προσώπου τους, φόρεσαν πυτζάμες κι' άνέβασαν τ'ά μαίκια τ'ους ως τόν άγκώνα. Βούτησαν στο άλκοολ ένα ζευγάρι λαοτιχένια γάν-τια και τ'ά πέρασαν στα χέρια τού Λίπς. Τ'ά δάχτυλα ήσαν πολύ μα-κρυνά και κρέμονταν άδεια στις ά-κρες...

— Μοιάζει σαν τ'ό Μίκυ-Μάους! τού έπτε κάποιος.

Κι' όλοι γέλασαν... ακόμα κι' ό άρρωστος, παρ' όλους τούς πόνους του!

Σ' ένα νεύμα τού Λίπς, ό Χό-σκινς κάλλησε τ'ή «μάσκα» στο πρό-σωπο τού Ρέκτορ. Ήθερε ήδη, απ' τις όδηγίες τού βιβλίου, ότ' έπρε-πε να παρακολουθή τ'ή διαστολή της κόρης τών ματιών του.

Ο «χειρουργός» βρήκε τ'ή θέσι της σκώληκοειδούς, μ' ένα παλιό πρακτικό κανόνα: Άκούμπησε δη-λαδή τ'ό μικρό δάχτυλό του στον όμφαλό τού Ρέκτορ και τόν αντί-χειρα στην άκρη τού δατύ τής λε-κάνης, τέντωσε τ'ό δέκτη τού ίσια π'ρος τ'ά κάτω, και ακριβώς στο ση-μείο, όπου έφτανε ή άκρη του, έ-καμε τήν τομή με τ'ό νυστέρι.

Χρειάστηκε να ψάξη άνάμεσα στα έντόσθια του επί 20 λεπτά τής ώρας, για να βρή τ'ή σκώληκοειδή άπόφυσι. Η ζωή τού άρρώστου βρι-σκόταν στα χέρια του... Διέταξε τ'ό Χόσκινς να τ'ό δάση κι' άλλο αί-θέρα, γιατί είχε άρχισι να κάνει μορφασμούς.

Τέλος, ό «χειρουργός» άρχισε τ'ό ράψιμο. Ο βοηθός του μετρούσε ένα-ένα τα σφυγγάρια και τ'ά κρη-τάλια που έβγαζε απ' τ'ό τραύμα. Στο τέλος... έλειπε ένα καυτάλι! Ο Λίπς ξανάνοιξε τήν κοιλία τού άρρώστου, τ'ό έβγαλε κι' αυτό κι' έκλεισε πάλι τήν τομή. Έκοψε τήν κλωστή μ' ένα κρινό ψαλλίδακι τών γυνών, άπολυμασμένο βεβαίως.

Η έγχείρησι είχε τελειώσει. Εί-χε διαρκέσει 2½ ώρες — ένα κα-νονικά, ή διάρκεια της είναι 45' λε-πτά. Άν κρατούσε λίγο περισσώτε-ρο, δεν θα ύπηρεη πιά άλλος αίθε-ρας. Είχαν έξαντληθή οι 2½ λί-τρες που βρέθηκαν στο φαρμακείο τού ύποδρμίου...

Σ' όλο αυτό τ'ό διάστημα, ένας άξιωματικός τού ύποδρμίου, φρόν-τιζε να τ'ό διατηρή τελείως όριζόν-τιο και άκίνητο.

Ο Ρέκτορ συνήλθε έπειτα από μισή ώρα. Μετά 13 ήμερες, είχε γίνει πιά τελείως καλά κι' είχε ά-γαλάξει και πάλι ύπηρεσία.

Ο διεθνής όρίζων

Ο «όρίζων» όπως φαίνεται, ό «διεθνής» θολούται. Κι' έν γένει ή κατάσταση όλο έπιδεινούται. Κάποια συνθήκη παλαιά, εξαίφνης άκυρούται. Και κάπου ένα παλουκίον νεοτευκτον όρθούται...

Κάθε σημείον εύπαθές της γής μας όχυρούται. Και κάπου ένα στράτευμα έν τάχει συγκεντρούται. Της «άτομικής» δοκιμής νέα άνακοινούται. Και φθάνουν οι έξοπλισμοί εις τ'ό ύπερυψούται!

Κορέα, Περσία και Σουέζ. Έντασις σημειούται! Τού Τσάρτσιλ πάλι άναψε τ'ό πούρο και πυρούται. Με ήλεκτρισμένα σύννεφα ό ούραγός κυκλούται. Μα εύτυχώς δεν άναψε τ'ό διεθνές... μα παρούτε!

Ια διδυμα

Όχι! Δεν είναι όνειρον! Δεν είναι φαντασία! Όχι! Γιατί είναι γεγονός. Αράξαμε και... Σία! Η έκκρεμότης ή μακρά έλαβε πλέον τέλος. Κι' έγινε ή κυβερνήσις Πλαστήρας—Βενιζέλος! Πενήντα μέρες τοκετός και όχι μ' ένα πηδύμα. Πολύ μας ταλαιπώρησαν μ' άβηκανε τ'ά... διδυμα! Χάρουμε, αϊσιόδοφο καθένα τούς γελάει. Και στη γωνία καρτερεί ό... δράκος να τ'ά φάη!

Η πίστα

Από τήν Λίμνη έχομεν δυσάρεστο μαντάτο. Ημαρτα του Άγιου τού Θωμά τ'ά μέσα τ'ά μεγάλα, έκείνη ή άφιλοτιμη όλο και πάει στον πατο. Και αν δεν βρέξη, γρήγορα δεν θάχη ούτε στάλα. Και έπειδή, ασφαλέςτατα, δεν πρόκειται να βρέξη, κι' αν βρέξη, εις τ'ή Λίμνη θα φάση στο άμην, ή στάση ή περιβόητη θα φάση στο άμην. Και άπαστράπτων και λαμπρός θα λάμψη ό πυθμην. Θα μοιάξη πίστα τ'ού χορού, που θάχη γίνει τζαμπα. Και τότε, Άθηναίοι μου, θα παρ' εκεί για... σάμπα!

Αλλαγή φυλς

Αυτά που έγίνοντο άλλού κι' έδώ συμβαίνουν τώρα. Είκοσάεις χωρική, τ'όνομα Μυροφόρα, άλλαξε φυλόν! Έχασε τ'ή γυναίκα χυρί και από κορη που ήτανε, έγινε παλληκαρί!

Όταν τ'ό θάυμα έγινε, πέταξε τ'ά φουστάνια. Και τώρα πλεον τ'ό άντρικά φοράει με περηφάνεια. Γι' αυτό και ύπεβάλε αίτησιν κι' πήλ' έπτα — τ'ό ντροσόφ!

ή Μυροφόρα, έπίσημα να γίνη... Μυροφόρος!

Λοιπόν, μ' έγγραφο έπίσημον και χαρτοσημασμένον, αφεύκτως θα μεταφερθή εις τ'ό Μητρώον Άρρένων. Ίσως, ός χαίρεται όλοι μας, τ'ό χρόνου με μιά... κι' ός του ευχθήμε όλοι μας, τ'ό χρόνου με μιά... (νύφη)

Ο σύζυγος και τ'ό παπούτσι

Ταλαιπώρος τις σύζυγος, πούχε μυαλό κουκούτσι, μνήνυσε τ'ή αρμύδα τού διότι, με όρμη, βάρεως τόν τραυματισμ'ό μ' ένα κομψό παπούτσι, πού τού τ'ό έσφενταγισε σε... τ'ό στήνιμ! (δισος)

Σύνηθες έπειράδιον. Κι' ύπ' όψι σας τ'ό έχετε, ότ' συμβαίνει, τακτικά τέτοιος μπλεας αϊφνιδίος. Πολύ συχνά ένας σύζυγος εις τ'ό κεφάλι δέχεται, ένα παπούτσι, που άτυχώς, τάχει πληρώσει ό... (δισος)

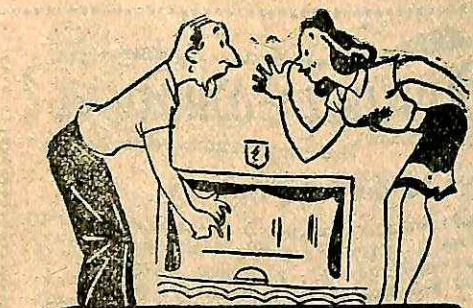
Γι' αυτό, λοιπόν, ό! σύζυγοι! όσοι τ'ά συνήθιζετε, τοιαύτα έπειράδια γλυκά και τρυφερά, για τήν καλή συμβία σας πάντοτε να φροντίζετε, και να της αγοράζετε παπούτσια... έλαφρά!

Βακαλόος

Κατά χθεσινός δηλώσεις, άσφαλείς, τών έπισήμων, άρχονται έντός όλίγου οι διανομές τροφίμων. Που σιγά-σιγά θ' άρχίσουν και τ'ά πάνε λάου- (λάου).

Και θα μοιρασθ' έν πρώτοις μιά μερίδα βακαλόου. Δεν τ'ά δίνουν—και δικαίως—μαζέματα και έν τάχει, από πρόνοια και φόβο μη μας κάτσουν στο στομάχι. Βακαλόο θα μας δώσουν για να πιάσουμε δουλειά. Και τόν προσεχή τόν μήνα θα μοιράσουν... σκορδα- (λιά!)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

71 Κωμωδία μας

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. ΠΕΤΡΟΣ ΝΑ-Ι-ΡΗΣ Ένας πανύψ. φαλακρός και ήλικιωμένος κύριος με αξιοπρέπεια και ύψος είκοσιδύο καρατιών. Πενήντα ετών. Η κ. ΦΩΦΗ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Εύσασκη, πληθωρική και καταίως αγωνιζομένη να «κομμοσυν» και να νεάσει. Συνουχική του σύζυγος της ΠΟΠΗ για φίλη της κ. Ναϊόν. ΛΙΛΗ: Η καμαριέρα. Σωστή νοσηλευτική συμπεριφορά. Βιεννέζικη οπτερίττας στην προαναγκαστικότητα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο χώλο του πολυτελέστατου σπιτιού της κ. Ναϊόν).

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Λοιπόν, παιδί μου, που άλλου έχεις εργασθεί;

ΛΙΛΗ (αποφασιστικά): Από συστατικά μη ζητάτε και πολλά κυρία, γιατί όλο με διώχνανε. Άλλα είμαι «καθαρή» στα χέρια. Και τα μπίζου της Ρίτας Χαίγιορθη που λέει ο λόγος να μου ενεπιστευθήτε, δεν πρόκειται να φοβηθώ τίποτε. Άστειο πράγμα! (Κοριτσιίστικα). Μόνο που μπορεί να τα φοράω και να κυττάζωμαι στον καθρέφτη! (Χαμογελάει). Είμαι λίγο τρελή, αλλά στη δουλειά μου εν τάξει και παρατάζει!

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Μα... αφού είσαι τόσο τίμιο και καλό κορίτσι, τότε γιατί σε διώχνανε;

ΛΙΛΗ (διστακτικά): Έ.. υπήρχανε άλλοι λόγοι.

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Δηλαδή;

ΛΙΛΗ (δειλά): Επιμένετε να σας πω;

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Αν θέλες...

ΛΙΛΗ (μελαγχολικά): Θα το χάσω κι αυτό το σπίτι που φαίνεται! Θα το χάσω προτού να μπώ!

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Κάθε άλλο! Πώς το φαν-

τάστηκες; Ίσα-Ίσα που μου είσαι πολύ συμπαθητική.

ΛΙΛΗ (άναστενάζει): Σας ευχαριστώ. (Καταπίνει): Να πω λοιπόν, γιατί με διώχνανε;

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Και βέβαια, να το πής. Μη φοβάσαι. Και κακό αν είναι...

ΛΙΛΗ: Κακό δεν είναι αλλά... μου κάνει ζημιά! (Άναστενάζει βαθυτέρα). Τέλος πάντων! Με διώχνανε οι κυρίες, γιατί ζηλεύανε τον κύριο...

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ (με δέσν εκπληξι): Μπα; Και... σου κάνανε κόρτε οι κυρίες;

ΛΙΛΗ (μ' απότομη διαμαρτυρία): Όχι, κυρία! Ποτέ! Γιατί εγώ είμαι σοβαρή κοπέλλα και δε δίνω θάρρος!

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ (γκιματάς απογοητευσεως): Έδώ είναι που τα χάλασε!

ΛΙΛΗ (εμβρόντητη): Τι είπατε;

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Έγω... δεν θέλω να είσαι και τόσο «σοβαρή κοπέλλα». Να είσαι, δηλαδή, αλλά μέχρις ενός όριου!...

Για κάθισε κοντά μου, Λιλή, να κουβεντιάσουμε... Έχω να σου εμπιστευτώ κάτι.

ΛΙΛΗ (κατάπληκτη): Να... να κάτσω κυρία! (Αυθόρμητα). Έλπίζω δηλαδή...

να είσαστε εν τάξει κυρία!

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ (γελώντας): Α, όσο γι' αυτό μη φοβάσαι! Έλα κάθισε!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά 6 μέρες).

ΝΑ-Ι-ΡΗΣ: Λιλή! Φέρε μου ένα ούζο.

ΛΙΛΗ (πηδηχτή, ναζιάρα, χαριτόβρυτη): Μάλιστα, κυρία!

ΝΑ-Ι-ΡΗΣ: Έλα δώ! Δώσε μου κι ένα φιλάκι.

ΛΙΛΗ (ταραχίνικα): Ναι, αλλά κάτω τα χέρια! Και φιλάκι μόνο στο μάγουλο!

(Τόν φιλεί έλαφρά).

ΝΑ-Ι-ΡΗΣ (με κωμικό μπεμπεδισμό ραμολιμέντου): Έ, όσι μόνο στο μάγουλο!

ΛΙΛΗ (συγκαταβατικά): Καλά! Και στη φαλακρίτσα!...

ΝΑ-Ι-ΡΗΣ: Σε λατρεύω! (Πάει να την αγκαλιάσει και του ξεφεύγει σαν επίδειξη χορευτήρια). Μα στάσου ένα λεπτό!...

ΛΙΛΗ: Φρόνιμα! Θάρθ' η κυρία τώρα!...

Πάω να σας φέρω το ούζο!

ΝΑ-Ι-ΡΗΣ: Μ' έλυσες, με τρέλλανες, με παλάδωσες!... (Σκουπίζει την καθιερω φαλάκρα του).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετά δέκα ημέρες).

ΠΟΠΗ: Λοιπόν; Για λέγε τα «ένδια-φέροντα» που μου τηλεφώνησες.

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Πόπη μου, τί τα θές τί τα γυρεύεις. Έγω είμαι γυναίκα σοφή και προσγειωμένη.

ΠΟΠΗ: Δεν αμφέβαλλα ποτέ.

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Μερί! (Συνεχίζει): Ο άντρας μου γέρασε. Κι' εγώ επίσης, φυσικά. Σάν κάθε παραλής πενήνταπεντά-

ρης τ'άρεσε να κάνει και τις άπιστίες του.

Άλλα τώρα τελευταία είχε βρή μια φιλενάδα που μας εστοίχιζε, Πόπη μου, άπάνω από διακόσες λίρες το μήνα. Μου τάλεγε ο γραμματέας του.

Άλεω λοιπόν κι' εγώ για στάσου, που πάμε;»

Να το κάνω σκηνές και ζήλειες; Θ' αγριεύει και θα πεισματώσει περισσότερο. Κακό του κεφαλιού μου. Ας πάρω λέω με το νου μου, μια ώμορφη καμαριέρα, να συννενοθώ κι' όλες μαζί της, να την πληρώω κάτι παραπάνω και ν' άνεχεται το γεροντίστικο «φλέρτ» του άντρας μου μέχρις ενός όριου φυσικά.

Έτσι έκανα με τη Λιλή. Συννενοθήκαμε και πάμε μια χαρά. Ο άντρας μου ξελιγώθηκε όπως ήταν έπομένο και που τον χάνεις που τον βρίσκεις, όλο στο σπίτι κάθεται. Τα χάλασε και με την πολυδάπανη φίλη του κι' έτσι έχουμε οικονομία διακόσες λίρες το μήνα. Δηλαδή έκατον ένενηντα ένηνα γιατί δίνω μια λίρα της Λιλής επί πλέον. Πώς το βρίσκεις το σχέδιο;

ΠΟΠΗ: Υπέροχο! Είλικρινώς σε θαυμάζω. Μόνο μη τη χάσεις τη Λιλή. Μη σου φύγει!

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Άστειεύσαι; Την αφήνω εγώ;

ΛΙΛΗ (μπάινει): Κυρία... έχω κάτι να σας πω. Αρρώστησε η μαμά μου βαρεία και πρέπει να φύγω άμέσως!

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Όχι, για πάντα, έλπίζω.

ΛΙΛΗ: Όχι για πάντα. Άλλα τούτη τη στιγμή πρέπει να φύγω. Πειθαίνει η μαμά μου! (Σχεδόν κλαίει).

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Ε, καλά παιδί μου να πας. Μην κάνεις έτσι. Περαιστικά σου εύχομαι...

ΛΙΛΗ: Φαριστώ.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε μισή ώρα).

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ (στο τηλέφωνο): Λέγετε...

Α, εσύ; Γιατί άργεες;

ΝΑ-Ι-ΡΗΣ: Σου ζητώ συγγνώμη. Άλλα δεν θα ξανάρθω. Δεν είμαι κύριος του έαυτού μου! Αγάπησα τρελλά τη Λιλή κι' αυτή τη στιγμή φεύγωμα μαζί με το «Αμπατζία» για τη Μασσαλία. Θα λείψουμε αρκετούς μήνες. Έλπίζω, εν τώ μεταξύ, ναχες σκεφθή λογικά και να μου δώσης ήρεμα το διαζύγιο. Καλή τύχη. Γεια σου... (Κλείνει).

ΠΟΠΗ: Τι συμβαίνει καλέ; Γιατί κιτρίνισες έτσι;

ΚΑ ΝΑ-Ι-ΡΗ: Ο άντρας μου φεύγει με τη Λιλή! Είμαι η πιο ήλιθια γυναίκα του κόσμου!

ΠΟΠΗ (άπό μέσα της): Δεν άμφέβαλλα!

ΕΠΙΛΟΓΗ

(Αύλια)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

«Το καλό το παλληκάρι

ξέρει κι' άλλο μονοπάτι»

Τόν καιρό της Τουρκοκρατίας ζούσε Ένας Άρβανίτης, που έκανε τόν παλληκάρ κι' έλεγε πως δεν γεννήθηκε άκμα στον κόσμο ο άνθρωπος που θα μπορούσε να τόν τρομάξει.

Μια σκοτεινή νύχτα ο παλληκάρας μας περνούσε από ένα δάσος. Καθώς προχώραγε, αντίκρυσε μπροστά τον ένα μαύρο όγκο. Ήταν ο κορμός ενός καφαλισμένου δέντρου. Ο Άρβανίτης τόν πήρε για κλέφτη, που παραφύλαγε να τόν σκοτώσει. Φτεροκόπησε λοιπόν η καρδιά του από τήν τρομάρα, του, έβαλε το χέρι στο γιαταγάνι και φώναξε:

—Πρά, όρε μπήρο, παραμέρα να περάσω!...

Φυσικά ο μαύρος όγκος ούτε κουνήθηκε ούτε του αποκρίθηκε.

Και τότε ο Άρβανίτης ξαναφώναξε:

—Παραμέρα σου λέω, όρε μπήρο, να περάσω το παλληκάρι της Λιαπουριάς!

Κι' όταν πιά δεν πήρε και τη δεύτερη φορά άπάντησι, άλλαξε ο καλός σου διέυθυνσι και πήρε ένα πλαϊνό μονοπάτι, λέγοντας:

—Το καλό το παλληκάρι ξέρει κι' άλλο μονοπάτι!...

Πού, έδω που τα λέμε, είναι πάντα και το καλύτερο!

Η σημασία τους για την όμορφη σας

Ο ΛΟΙΟΙ οι αισθητικοί συμφωνούν στο ότι η προσωπικότης ενός ανθρώπου και περισσότερο μιας γυναίκας αποκρυσταλλώνεται στις γραμμές του προσώπου της, δηλαδή της κατατομής του προσώπου της.

Κάθε γυναίκα, που ένδι-

αφέρειται για την όμορφη της, πρέπει να ξέρει ποιο είναι το καλύτερο προφίλ από τα δύο που παρουσιάζει το πρόσωπό της. Γιατί δεν υπάρχουν πρόσωπα άπολύτως συμμετρικά.

Άλλα μη σας άνησυχή αυτό. Ένα πρόσωπο τελείως συμμετρικό θα ήταν άχαρο και χωρίς έκφρασι. Το ίδιοτρο θέλγητρο, που έχει ένα πρόσωπο, βρίσκεται στις λεπτές διαφορές που παρουσιάζουν τα δύο προφίλ, στους γύρους των αυτιών, στην ίσια ή λοξή γραμμή των ματιών, στην καμπύλη του σαγονιού, στην πλαστικότητα του λαιμού, στο ύψος του μετώπου, στη λεπτότητα των ρουθουνιών, στα λακκάκια που σχηματίζονται στα μάγουλα κτλ.

Προκειμένου, λοιπόν, να φροντίσουμε για την όμορφη μας, δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε την αξία που έχει το προφίλ. Οι περισσότερες γυναίκες, δυστυχώς, λαμβάνουν υπ' όψιν τους όλα τα άλλα, δεν δίνουν όμως την παραμικρή σημασία στο προφίλ, σάν να ήταν κάτι το τελείως έπουσισώδες. Κι' αυτό είναι το μεγάλο τους σφάλμα.

Σας δίνουμε τώρα μερικές χρήσιμες συμβουλές που θα σας καθοδηγήσουν σ' αυτό το κεφάλαιο.

Η υψή, πρώτα-πρώτα, έχει κεφαλαϊώδη σημασία σ' ένα προφίλ.

Αν έχετε κλασσική μύτη θα λεπτύνετε το βάψιμο των χελιών σας στις δύο άκρες, χωρίς όμως ν' άνεβάσετε τις γραμμές τους.

Για να παραμεινέτε σόν τύπο σας, θ' ακολουθήσετε άκριβώς το περίγραμμα του κάτω χείλους και θ' άφήσετε άβαφες τις άκρες του επάνω χείλους ή θα τις βάψετε πολύ έλαφρά.

Αν, αντίθετα, έχετε άνα-

1) Ασύμμετρο προφίλ. 2) Μικροκαμμένο πρόσωπο. 3) Ρωμαντικό προφίλ. 4) Κλασσικό προφίλ. 5) Αγορίστικο προφίλ.

Τα 2 προφίλ του προσώπου σας

Αν έχετε όμως άνασχημένη μύτη, θα άστρογγυλέψετε τις γραμμές του επάνω χείλους...

Το μέτωπο και το σήμα του προσώπου σας θα καθορίσουν τη γραμμή των φρυδιών και των ματιών σας.

Σε πρόσωπο όβάλ ταιριάζουν τοξωτά φρύδια. Σε πρόσωπο τριγωνικό τα φρύδια πρέπει να είναι προς τα κάτω κι' όχι πολύ μεγάλα. Μην ακιγιάρετε τις άκρες των ματιών.

Σε μέτωπο ίσιο ταιριάζουν τα ίσια φρύδια πιο πολύ. Όταν το μέτωπο προεξέχει τα φρύδια πρέπει να είναι λεπτά, τοξωτά. Η έξωτερική άκρη τους προς τα άνω. Συνεχίστε λίγο τη γραμμή τους με το κρανιόν σας. Στο τετράγωνο πρόσωπο, ίσια φρύδια και κοντά. Στο στρογγυλό πρόσωπο, καμπυλωτά φρύδια με έλαφρή άπόκλισι προς τα κάτω.

Θα προεκτείνετε την έξωτερική γραμμή των ματιών σας, έφ' όσον μεσολαβεί μια κάποια άπόστασις από αυτά ως την άκρη του τόξου των φρυδιών. Σε διαφορετική περίπτωση, θ' άποφύγετε αυτή την προέκτασι. Αν έχετε προεξέχον μέτωπο θ' άσραιώσετε τα φρύδια σας στο σημείο που άρχίζει το τόξο.

Τα άκατάστατα και πυκνά φρύδια δεν ταιριάζουν σε κανένα γυναίκείο πρόσωπο.

Τα φρύδια σας πρέπει να είναι λεπτά, αλλά να... παραμεινουν φρύδια. Αποφύγετε τις ύπερβολές.

Ας έρθουμε τώρα στα μαλλιά. Για να έχετε ένα καλό προφίλ, πρέπει να προσέξετε ιδιαίτερω το χτένισμά σας.

Να μερικές ένδείξεις που θα σας καθοδηγήσουν.

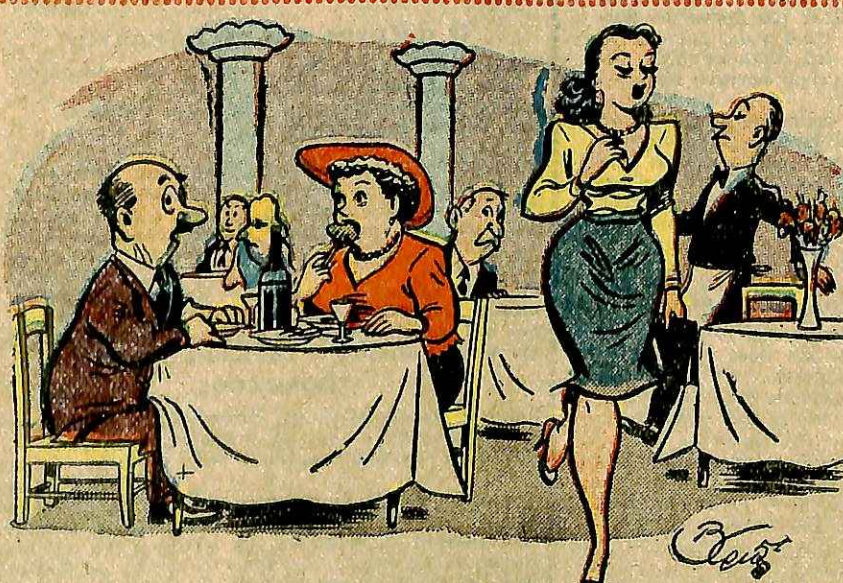
Ασύμμετρο προφίλ: Σε σας πτόκειται ν' άνακαλύψετε ποιά από τα δύο προφίλ σας είναι το άραιότερο. Θα κάμετε άπ' αυτό το χωρίστρα των μαλλιών σας, άφινοντας το ήν όγκο των μαλλιών να πέφτι προς το άντίθετο μέρος. Θα είναι καλό να τυλίξετε τα μαλλιά σας προς τα μέσα.

Στενό προφίλ (μικροσκοπικό πρόσωπο): Απομνημήτε το χτένισμα των μικρών φαύνων. Τραβήξτε από τα πλάγια τα μαλλιά σας προς τα πίσω έλευθερώνοντας τελείως τα αυτιά. Στο επάνω μέρος θα ρίξετε τα μαλλιά σας στο μέτωπο σάν κορσισιά.

Ρωμαντικό προφίλ: Χωρίστρα στη μέση. Θα τυλίξετε στα πλάγια τα μαλλιά προς τα μέσα και θα σκεπάσετε μ' αυτά τελείως τα αυτιά.

Κλασσικό προφίλ: Μην διστάζετε καθόλου. Ένας καλοφτιαγμένος κόσμος, που άφήνει τελείως άκαλυπτα τα αυτιά είναι το ιδέωδες χτένισμα για σας.

Λεπτό πρόσωπο με άνασχημένη μύτη: Αγορίστικο χτένισμα, αλλά κάπως άκανόνιστο.

—Είδες τί νόστιμο τ'ό πιτσούνι, Κλέαρχε;
—Αχ! ναι, Εύαγρία μου... Τρώγεται και τ'ό κοκκαλάκι του!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

21

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάνει ο Εύθυμι-
ου; Να τον καταδώσει; Αυτό του φαινόταν
φοβερό! Σκέφτηκε ωστόσο ότι έτσι ή αλ-
λιώς ήταν όλοι τους χαμένοι και πήρε την
απόφαση να τους ξεφύγει, την ίδια εκείνη
στιγμή.

Είχαν φτάσει πιά στην πόρτα του σπι-
τιού κι' ένας Γερμανός προσπαθούσε να την
σπάσει με τον υποκόπανό του. «Ο Εύθυμι-
ου δεν έχασε καιρό. Κύτταξε ένα δευτερόλε-
πτο γύρω του, σαν ν' αποχαιρετούσε το
άνοιξιάτικο εκείνο πρωινό, έκανε ένα εκ-
πληκτικό πήδημα προς τα πλάγια κι' άρ-
χιζε να τρέχει σαν παλαδός. Τόσο γρή-
γορα συνέδεσαν όλα αυτά, που οι Γερμα-
νοί δεν πρόφτασαν να του ρίξουν άμείως.
Τον πήραν όμως στο κυνήγι κι' άρχισαν
να τον πυροβολούν. Οι σφαίρες χάθηκαν
στον αέρα. Ο Εύθυμιου τρύπωσε σ' ένα
στενό, αποφεύγοντας έτσι τις σφαίρες για
λίγα δευτερόλεπτα, μα πάλι του ξανάρι-
ξαν, αυτή τη φορά με πολυβόλο.

Από γωνιά σε γωνιά, ο λοχαγός κέρ-
ριζε έδαφος. Στην τρελή ευγυαλία του έ-
πεσε δυο φορές. Την πρώτη φορά ζημίω-
σε, επειδή τον πλησίασαν οι διώχτες του.
Το δεύτερο πέσιμο του όμως τον έσωσε,
γιατί την ίδια στιγμή του έριξαν κι' οι
σφαίρες πέσαναν ξυστά από πάνω του.
Αν ήταν όρθος, σίγουρα θα τον χτυπού-
σαν. Ξανασηκώθηκε λοιπόν κι' έφυγε. Στην
δόδο Νοταρά, είδε ένα σπιτάκι με κήπο και
πήδησε μέσα. Εύτυχος, εκείνοι που τό κα-
τοικούσαν ήταν αληθινοί Έλληνες. Κατά-
λαβαν πως ο Εύθυμιου είχε ανάγκη από
τη βοήθειά τους. Τον τράβηξαν μέσα και
τον έκρυψαν ώσπου να περάσει ο κίνδυνος.

Περισσότερο από τρεις ώρες έμειναν
να τον βρούν οι Γερμανοί. Μα ο λοχαγός
ήταν καλά κρυμμένος κι' έτσι έφυγαν ά-
πρακτοι. Άφησε τότε να νυχτώσει, αποχαι-
ρέτησε τους καλούς ανθρώπους που τον
φιλοξένησαν με κίνδυνο της ζωής τους και
τράβηξε για το σπίτι των Καλλιγιάδων, με
την έλπίδα ότι θα κατώρθωνε να μπη μέ-
σα να έλευθερώσει το Φίλιπ Αντριους.

Αλλά μόλις πλησίασε προς τα εκεί,
από το πίσω μέρος, κατάλαβε ότι στο σπι-
τι είχαν εγκατασταθή Γερμανοί, περιμέ-
νοντας ίσως να έμφανιστή κανένα πρόσω-
πο της οργάνωσης για να το πιάσουν.

Ο Εύθυμιου ανατρίχιασε. Τι έπρόκει-
το να γίνει τώρα; Όπως έδειχναν τα πρά-
γματα, το υπόγειο δεν τό είχαν ανακαλύ-
ψει. Έπομένως ο Φίλιπ Αντριους βρισκό-
ταν εκεί κάτω, περιμένοντας ασφαλώς να
του άνοιξουν από στιγμή σε στιγμή.

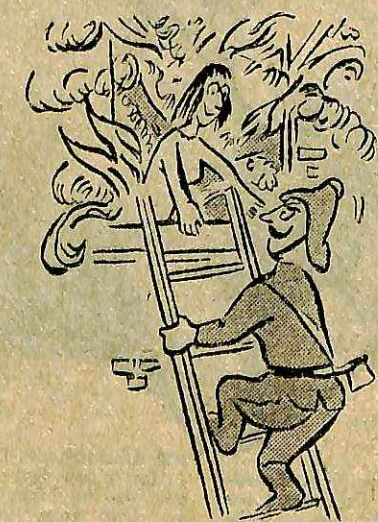
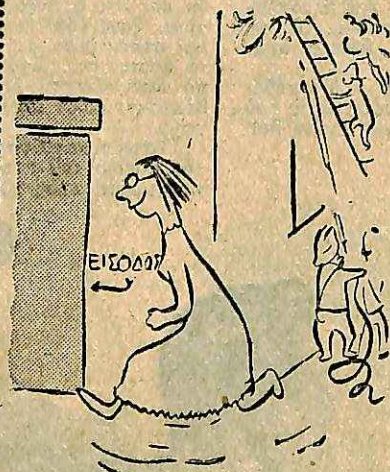
Με ποιόν τρόπο όμως; Απόφασισε τό-
τε να έπιστρέψει στους φίλους του, που
τον είχαν φιλοξενήσει από νωρίς — ήταν
ή οικογένεια του εμπόρου κ. Αντώνη Μα-
ρκουλάκη — και εκεί να καθήσει και να
σκεφτή κανένα σχέδιο δράσεως. Φαίνεται
όμως ότι ή άτυχία κυνηγούσε καταπόδι
τη συμμαχική αυτή ομάδα που βούλεψε με
τόσο θαυμάσιο τρόπο έναντιόν του έχ-
θρού.

Καθώς ο Θύμιος Εύθυμιου προχωρούσε
στενωχωρημένος προς την δόδο Νοταρά,
περνώντας την δόδο Τσιτσία, δεν πρόσεξε
ένα γερμανικό αυτοκίνητο που ερχόταν ό-
λοταχώς καταπάνω του. Όταν τό πήρε
είδησι, ήταν άργά. Ός που να προλάβει
να προσφυλαχτή, τό αυτοκίνητο τόν ανα-
ποδογύρισε και ό δυστυχισμένος λοχαγός
βρεθηκε βαρειά τραυματισμένος στο κε-
φάλι, στη μέση άκρίβως του δρόμου.

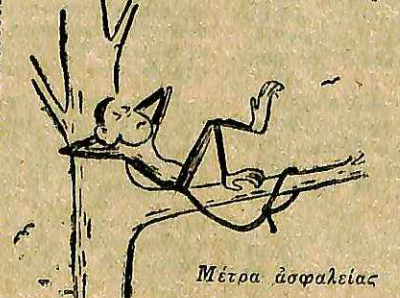
Οι διαβάτες που έτρεξαν να τόν ση-
κώσουν, τόν βρήκαν τελείως άναίσθητο και
βουτηγμένο στο αίμα. Έτσι, όταν συνήλ-
θε κι' άνοιξε τά μάτια του, ήταν έσπλω-
μενος σ' ένα κρεβάτι του Λαϊκού Νοσοκο-
μείου. Στην άρχή δεν μπορούσε να κατα-
λάβει πού βρισκόταν. Μόλις όμως είδε την
νοσοκόμα να σκύβη από πάνω του και να
του χαμογελά, τό θυμήθηκε όλα. Πάγωσε
ολόκληρος.

— Από πότε βρίσκομαι εδώ; τί ρώτη-
σε με άγωνία.

— Είναι περίπου μία βδομάδα, άποκρί-

Η γεροντοκόρη και ο πυροσβέστης...
«Samedl. Soli»

Μέτρα ασφαλείας

θηκε εκείνη. Σας χτύπησε αυτοκίνητο και
σας μετέφεραν εδώ άναίσθητο. Δεν κατα-
νόησαμε ωστόσο να εξακριβώσουμε ποιός
είσαστε, γιατί ούτε ταυτότητα κρατού-
σατε μαζί σας, ούτε κανένα άλλο χαρτί.
Γι' αυτό τώρα που συνήρθατε, θα καλέ-
σουμε την αστυνομία να κάνετε μία τυ-
πική κατάθεσι...

Αλλά ο Εύθυμιου, ούτε καν την άκου-
γε. Τό μυαλό του έτρεχε στον Φίλιπ Αν-
τριους και στις Καλλιγιά. Τί νάχε συμβή
άρα γε όλο αυτό τό διάστημα που βρι-
σκόταν σε άφασία; Ο λοχαγός δεν περι-
μενε περισσότερο. Παρατήρησε ότι τό ρού-
χα του, τό είχαν πλάϊ του, πάνω σε μία
καρέκλα. Και δεν έχασε καιρό. Σηκώθηκε
από τό κρεβάτι του και γρήγορα-γρήγορα
ντύθηκε. Η νοσοκόμα είχε φύγει. Μα οι
άλλοι άσθενείς προσπάθησαν να τόν κρα-
τήσουν εκεί.

— Πού πάς; τόν ρώτησαν. Άκόμη δεν
είσαι τελείως καλά και μπορεί να πάθης
κάμια έσωτερική αιμορραγία. Γιατί θέ-
λεις να φύγεις;

— Γιατί με κυνηγούν οι Γερμανοί, είπα
άποφασιστικά ο Εύθυμιου. Πρέπει να φύ-
γω προτού έρθη εδώ ή αστυνομία για να
με άνακρίνη. Όχι ότι θα με προδώσει,
άλλά φοβάμαι μήπως μαθευτή και πιά έ-
χω ποιός είμαι και τότε θα τήν έχω ά-
υχημα...

Υστερα από τη δήλωσι αυτή, οι ίδιοι
οι άσθενείς προσπάθησαν να τόν βοηθή-
σουν να δραπέτευση από τό νοσοκομείο.
Και τό κατάφεραν μία γαρά. Ο λοχαγός
τράβηξε κατ' ευθείαν για τό σπίτι του
Μαρκουλάκη. Κι' άφού έμεινε εκεί ώσπου
να σκοτεινιάσει, έφυγε για τό σπίτι της
Καλλιγιά.

Στό δρόμο συλλογιζόταν την τραγική
θέσι του Άγλου φίλου του κι' ανατρίχι-
ζε. «Τί θα μπορούσα να κάνω εγώ, αν
βρισκόμουν στη θέση του; άναρωτήθηκε.
Πώς θα τό έβγαλα πέρα, χωρίς νερό και
χωρίς τρόφιμα; Πώς θα μπορούσα ν' άν-
τέξω στό μαρτύριο της άτελείωτης αυτής
αναμονής;»

— Θα τρελλαινόμουν! ψιθύρισε μέσα
στό σκοτάδι.

Η ψυχή του ήταν βαρειά κι' αίσθανό-
ταν φοβερή άδυναμία. Μα άδιαφορούσε για
τόν έαυτό του. Ήταν μάλιστα άποφασί-
σμένος να παραδοθή στους Γερμανούς, αν
τους εύρισκε άκόμη εκεί, μόνο και μ'νο
για να δη τί άπόγινε ο Φίλιπ Αντριους.

Αλλά τό σπίτι ήταν έρημο! Ο Εύθυ-
μιου, άνοιξε την πόρτα μ' ένα κλειδί που
είχε στην τσέπη του, μπήκε μέσα κι' έ-
τρεξε προς τό υπόγειο. Με μεγάλη δυσκ-
λία κατώρθωσε να τό άνοιξη. Μία μπόχα
μούχλας τόν χτύπησε στό πρόσωπο.

— Φίλιπ! Φίλιπ! άρχισε να φωνάζει, σαν
τρελλός, Φίλιπ, πού είσαι;

Με χέρια που έτρεμαν από συγκίνησι
κι' άγωνία άναψε τό ηλεκτρικό φώς του
υπογείου. Και τότε έμεινε σαν χτυπημέ-
νος από κεραυνό. Ο Άγγλος ήταν πε-
σιμένος μπρούμυτα πάνω στο πάτωμα του
υπογείου, μέσα σε μία παγωμένη λίμνη
αίματος. Και στό χέρι του κρατούσε ά-
κόμη τό περιστρόφο του. Είχε αυτοκτο-
νήσει!

Ο Εύθυμιου, γονάτισε δίπλα του κλαί-
γοντας. Του έκλεισε τά μάτια και του
σταύρωσε με δυσκολία τά κοκκαλιασμένα
του χέρια. Υστερα ανέθηκε τίς σκάλες του
υπογείου, κλείδωσε κι' έφυγε...

Ο λοχαγός ξαναγύρισε στο κ. Μα-
ρκουλάκη. Έκεί έμεινε κρυμμένος δυό βδο-
μάδες, άφού προηγουμένως πληροφορήθη-
κε ότι ή μητέρα και ή κόρη Καλλιγιά, κα-
ταδικάσθηκαν σε θάνατο κι' ότι τίς έ-
στειλαν να έκτελεστούν στη Γερμανία.

Ο Θύμιος Εύθυμιου, άποφασισε τότε
να δραπέτευση για τή Μ. Ανατολή. Και
τό κατάφερε γρήγορα, με τη βοήθεια τής
έπιστηνίας Νασσάσιου Σκάλλου, τής «Αν-
τρίαν Φόρε 133». Όταν μετά την άπελευ-
θέρωσι επέστρεψε στην Έλλάδα, έπισκέ-
φθηκε μαζί με τους συναδέλφους του τό
μοιραίο υπόγειο.

Ο Φίλιπ Αντριους ήταν πιά ένας σκε-
λετός. Σήμερα βρίσκεται θαμμένος στην
Αθήνα, ανάμεσα σ' εκατοντάδες άλλους
ηρώικους νεκρούς του τελευταίου πολέμου.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Φουρτούνες ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΑ

Οι τρικυμίες, κατ' αυτές, μεγάλη πήραν φόρα
και ναυαγούν άτιμόπλοια καθώς κι' ιστιοφόρα.
Καράδια δολοδέρνουνε, βυθίζονται μαούνες
και δίνουνε και παίρνουνε οι θαλασσοφουρτούνες!

Ειδών-ειδών ναύαγια ο Τύπος αναγράφει,
ή ότι κινδυνεύουνε και «προσαράζουν» σκάφη,
ζημιές ότι παθαίνουνε, άλλως «άδραρίες»
μέσ' τις φουρτούνες τις συχνές και τις κακοκαιρίες
και γίνεται συζήτησις και θόρυβος μεγάλος
και με τους «σάλους», σχετικώς, έννεται δ...
(σάλος!)

Έχουν πληθύνει δυστυχώς
κι' αύξάνουν, έτι, συνεχώς
κι' επικινδύναν, μάλιστα, αυτά τά δυστυχήματα
κι' έχουνε τόσο έκμανή τά... μονιασμένα κύματα,
που θλιβερά σκεπτόμαστε και λέμε παραχόρημα,
ότι στη γή ένέσκηψε και «ναυαγίων... κ ύ μ α !»

Αλλά σ' αυτά τά χρόνια μας, τά λίαν πονηρά,
ναύαγια καθέναν μας θα δη και στην ξηρά
κι' ή τωρινή μας εποχή έντύπωσι σου δίνει
ότι περνάμε όλοι μας την χειροτέρα... δίνη.
Και δίχως να φιλοσοφώ κι' έν πάση συντομία
περνάμε τη σφοδρότερη του βίου.. τρικυμία!

Τών υπαλλήλων, φέρ' είπειν, ή τάξις ή φτωχή,
παλεύει μ' άτελείωτη... θαλασσοταραχή
και στών υπερτιμήσεων τό φουσκωμένο κύμα,
έκπέμπει με άπόγνωσι του... S.O.S. τό σήμα!

Του τιμαρίθμου μας κυττά
τόν άφηνισμόν
και εις μάτην, φε! άναζητά
... «προσανατολισμόν».
Τό... «μπούσουλά» της έχασε τελείως δηλαδή
και περιμένει μάταια... βοήθεια να δη.
Ήγουν καμιά ένίσχυσι και άρωγή δεν παίρνει
κι' ένώ τήν δέρνουν κύματα κι' ό... άνεμος τήν δέρνει,
άφού έγκαταλείπεται, άκαταπαύστως νάχη
... άέρα στα θυλάκια κι' άέρα στο... στομάχι!

Ιστιοφόρο—σήμερα—κι' ή Ούλεν μάς θυμίζει,
έφ' όσον έσυνήθισε... μ' άέρα ν' άρμενίζει
και... «κόμπο-κόμπο» τό νερό έφ' όσον μάς τό δίνει
με στάλες ή με θρόμβον
ή έταιρεία εκείνη
είναι πλωτόν ταχύτητας όλίγων μόνον... κόμβων.

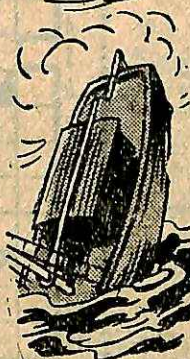
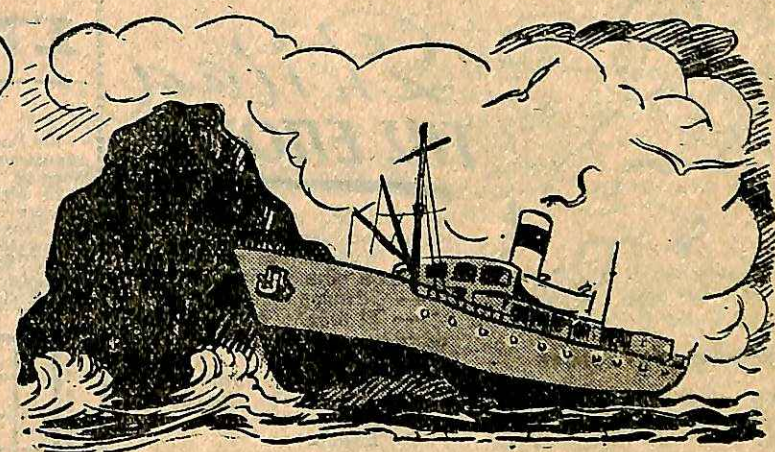
Τά σχέδιά της... ναυαγούν, έπίσης όλοένα
και βρίσκουν, συνηθέστατα, της λίμνης τόν... πυ-
(θμένα!)

Έν περιλήψει, φίλοι μου, με καϊκάκι μοιάζει,
που ναυαγεί και πάντοτε σε... ξέρα προσαράζει!

Η του «λαδιού συγκέντρωσις» μάς θυμισε κι' εκείνη
... έμπορικό άτιμόπλοιο και σκάφος μέσ' τη δίνη
που χάνει την πορεία του μέσ' στο πικνό τό
(«παύσι»)

και διατρέχει κίνδυνο σε νάρκη να... προσκρούση.
Ο πρώτος καπετάνιος του, ωστόσο δεν τό χάνει
κι' από οίκτρο ναύαγιο τό σκάφος προλαμβάνει,
ώσπου καλμάρουν έντελώς τά κύματα τό βράδυ
κι' είναι και πάλι ή θάλασσα, την άλλη μέρα... λάδι.

Στην ίδια... μοίρα βρίσκεται, χωρίς άμφιβολία,
κι' έν γένει παραβάλλεται με σκάφος κι' ή Αγγλία,
που ξεκινά, κάποιο πρωί για του Ιράν τά μέρη

με πρόγραμμά του, άπδ κεί... πετρέλαιο να φέρη
και τρικυμία συναντά, με κύματ' άφρισμένα,
προτού να ρίξη... άγκυρα σε περσικό λιμένα!

Σφοδρόι τό δέρνουν άνεμοι στην πρύμνη και στην
(πλώρη)
και γίνονται χειρότεροι οι «δυσμενείς του όροι»!
Έντεινεται τό κύματος τό μένος κι' ή όργη
κι' επιδεινώνεται συνεχώς τη θέση τί δεινή του.
στ' αντίθετα τά... ρεύματα, έν τελεί... ναυαγεί
και γράφεται: «Ναύαγιον πετρελαιοκινήτου»!

Βαπόρι, όπωσδήποτε, θυμίζει έν πολλοίς
κι' ή σάλλα της Βουλής,
που πότε κλυδωνίζεται
ή μάλλον συγκλονίζεται,
άπ' τις συνεδριάσεις της τις «σφόδρα θυελλώδεις»
και τις... «τρικυμώδεις»...
και πότε κάπως ήρεμα, οι ρήτορες μιλούν
με δθθεν... εύγλωττία
και οι συνεδριάσεις της, μοιραίως προκαλούν
στον κόσμο τόν εύάισθητο, άφόρητο... «ναυτία»!

Με πλοίο άπαράλλαχτα κι' ή χώρα μας όμοιάζει,
που τις φουρτούνες άνηφά και μπόρες δεν τρομάζει
και που παράκαμψε πολλούς... «σκοπέλους» για την
(ώρα,
μα... «Σία και άράξαμε» δεν άκουσε ως τώρα!

Φουρτούνες την έτάραξαν δεινές κατά καιρούς
και μ' αντίθετους, πάλεψε, άνέμους ισχυρούς,
μα τους άντιμετώπισε κι' αυτούς παλληκαρίσια
κι' άνέκαθεν έτραβήξε κι' όλο τραβά «στά ίσια»!

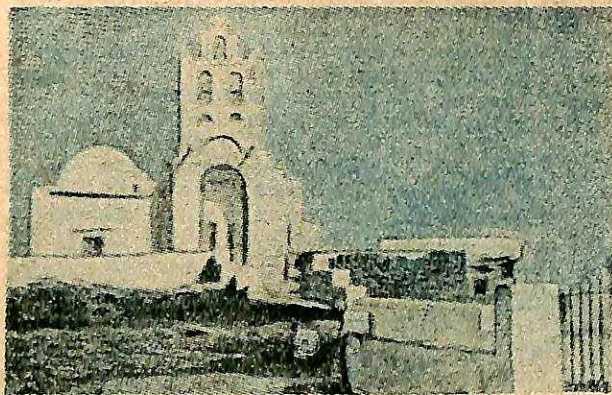
«Νερά, ποτέ δεν έκανε», δεν έλλαξε πορεία
και μόνο, μόλις πρό τινος, σε μία της «άδρασία»,
κατεπειγόντως ζήτησε, —να πούμε την αλήθεια,—
άπό τους Άμερικανούς, μία σχετική... «βοήθεια»!
Δολάρια έζήτησε, τούτέστιν μερικά,
που λέγονται, την σημερον... ναυαγοσωστικά!

Αλλά κι' αυτά... κατέπλευσαν άρκούντως μειωμένα
και περιωρισμένα
διότι την άποστολή τωρπίλλες την ήπείλυσαν
και τήν... μισοστορίλλισαν!
Έτσι μ' αυτή την μείωσι και την περικοπή,
μπορεί κανείς να πη
ότι τό σκάφος γλύτωσε τό ναυαγίου τό δράμα
κι' έν μέρει περιέσωσε τό... πληρώμα σύνεμα!

Τις τραγικές συνέπειες αντιπαρήλθεν ήτοι,
τόν «πλοούν» του επανέλαβε με νέον... Κυβερνήτη
κι' έλπίδες τρέφει πιθανές κι' όριστικές έν γένει
«μπουνάτσες» νάχη, του λοιπού και... (πηγαίνι!)

Έλπίζει να μην ξαναπή εις τό έξής «άγαντα»,
σε μία... γαλάζια θάλασσα να ταξιδεύη πάντα,
φουρτούνα τή... γαλήνη της να μη ξαναταράξη
και σε... λιμάνι άσφαλές όριστικώς ν' άράξη!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἡ Παναγία ἡ Χρυσοπηγή τῆς Σίφου, ὅπου βρίσκεται ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Η ΣΙΦΝΟΣ

Για νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα

Ἰσως θὰ ἔμενε ἀγνωστὴ καὶ καταρρομένη στὴν ἀρχαιότητα ἡ Σίφος —ὅπως καὶ τόσα ἄλλα μικρὰ νησιά τῆς ἑλληνικῆς θάλασσας— ἂν τὸ χουσαφί της δὲν τὴν ἔκανε πασίγνωστη. Γιατί σ' αὐτὴν μονάχα καὶ στὴ Θάσο ἔδγαζαν χρυσάφι στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα.

Μέσα στὸ σπλάχνα τῶν βουνῶν ἀναζητοῦσαν οἱ ἀσχαῖοι Σίφιοι τὸ πολύτιμο μέταλλο. Καί, εἰσχωροῦσαν τόσο βαθειά ὥστε οἱ στοῖες τῶν μεταλλείων —μερικὲς σώζονται ἀκόμη καὶ σήμερα— ἀποτελοῦσαν πραγματικούς λαβύρινθους. Γιὰ ὥρες μπορεῖ νὰ περπατᾷ κανεὶς μέσα στὶς στοῖες αὐτὲς χωρὶς ἐλπίδα νὰ βρῇ τὸ τέλος.

Στὶς στοῖες ἐπ' αὐτῆς βλέπει κανεὶς ἀκόμα τίς θέσεις, ὅπου κρέαζαν τὰ λυχνάρια, γιὰ νὰ φωτίζουν τοὺς μεταλλωρῶνες, ποὺ ἀναζητοῦσαν πρὶν ἀπὸ δύομιση χιλιᾶδες χρόνια τὸ πολύτιμο μέταλλο.

Τὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Σίφου ἔδωκαν στὸ νησί μεγάλα πλούτη. Τὰ ἀρχαῖα κειμένα γράφουν γιὰ τὰ καλλιμάρμαρα δημόσια κτίρια καὶ τὸ πρυτανεῖο τῆς Σίφου, ποὺ ἦσαν ἐπίσης ἀπὸ λευκώτατο παριανὸ μάρμαρο, ὅπως καὶ ἡ μεγάλη ἀγορὰ τῆς μετὰ τὴν γύρω στοῖες. Κι' ἀπὸ ὅλες τίς ἀρχαῖες ἑλληνικὲς πολιτείες πρώτη ἡ Σίφος ἔβγαλε χρυσὰ νομίσματα, πράγμα, ποὺ ἔδειχνε μεγάλο πλῆθος, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἀθῆνα μόνο στὰ χρόνια τῆς μεγάλης ἀκμῆς τῆς, ὕστερ ἀπὸ τοὺς περσικοὺς πολέμους, ἔκοψε γιὰ πρώτη φορὰ χρυσὰ νομίσματα.

Τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ἀκμὴ τῆς ἀρχαίας Σίφου τὸν ἀποδεικνύουν καὶ τὰ πλούσια ἀναθήματα, ποὺ ἔστειλεν στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν καὶ στὸ ἱερό τοῦ Ἀπόλλωνος στὴ Δῆλο. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀφιέρωνε κάθε χρόνο καὶ τὸ δέκατο ἀπὸ τὸ χουσαφί, ποὺ ἔδγαζε.

Κάποτε ὅμως οἱ Σίφιοι, ἀντὶ νὰ στείλουν τὰ συνηθισμένα σὲ σήμα αὐτοῦ κομμάτια τοῦ χρυσοῦ ποὺ γάρβιζαν στὸ ἱερό τῆς Δῆλου ἔστειλαν ὅμοια ψεύτικα καί... ἐπιχρυσωμένα! Γιὰ τὴν πράξη τοὺς αὐτὴ θύμωσε τόσο ὁ Ἀπόλλων, ὥστε βούλιαξε στὴ θάλασσα τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ

δύο ὄρυχεῖα, ποὺ ἔδγαζαν τὸ χουσαφί...

Ἀν ὅμως στὴν ἀρχαιότητα τὸ χρυσάφι εἶχε κάνει ὀνομαστή τὴ Σίφο, στὰ νεώτερα χρόνια εἶνε τὸ πνεῦμα, ποὺ δίνει τὴ χαρακτηριστικὴ μορφή στὴν ποιητικὴ πατρίδα τοῦ Ραμπανά, τοῦ Προδελγνίου καὶ τοῦ Γρυπάση.

Γιὰ τὴν πνευματικότητα τῶν κατοίκων τοῦ νηιοῦ γράφουν με θαυμασμό ὅλοι οἱ περιηγητές, ποὺ ἦρθαν στὴ Σίφο τὸ 170 καὶ 180 αἰῶνα.

Καὶ ἡ παράδοσις συνεχίζεται ὡς σήμερα. Στὸ ὠραῖο νησί, ποὺ τόσο τὸ ἐξυμνοῦσαν σὲ στίχους ὁ Προδελγνίος, ὁ Δεκαβάλλας, καὶ ὁ Σπεράντης, καθε Σίφιος εἶνε κι' ἕνας μικρὸς καλλιτέχνης, κι' ἕνας ποιητής... Ἐχει μιά καταπληκτικὴ εὐκολία στὴ στιχουργία καὶ στὴ ρίμα.

Κάθε χρόνο τὰ κάλαντα αὐτοσχεδιάζονται ἀπὸ τοὺς «τραγουδιστάδες τῆς πρωτοχρονιάς» σὲ ὠριότατους στίχους, ποὺ πότε σατυρίζουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νηιοῦ καὶ τίς ἀδυναμίες τους καὶ πότε μετὰ βαθειὰ νοσταλγία καὶ μελαγχολία τραγουδοῦν τὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ τὰ βάσανα.

Ἡ ἐπίδρασις τῆς κρητικῆς «μυτινιάδας» εἶνε φανερὴ στὰ σιφινιώτικα τραγούδια. Καί τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε περιέργο, γιατί στὰ βενετοκρατούμενα νησιά καταφεύγαν οἱ Κρητικοὶ στοὺς μεγάλους διαγμούς τῆς πατρίδας τους ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀναζητώντας προστασία κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ χαρακτηρίζει κυρίως τὴ Σίφο εἶνε ἡ θρησκευτικὴ τοῦ τόπου. Βέβαια, καὶ τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ νησιά λίγο-πολύ, ἔχουν βαθειὰ θρησκευτικὴ παράδοσι, ποὺ ἐκδηλώνεται μετὰ θαυματουργὰς εἰκόνας καὶ τοὺς Ἁγίους ποὺ τὰ προστατεύουν. Σὲ κανένα ὠστόσο ἄλλο νησί δὲν ὑπάρχουν τόσα «προσκυνήματα», ὅσα στὴ Σίφο. «Δὲν εἶνε ἔξοχή της, γράφει ὁ Θεοδόσης Σπεράντης, ποὺ νὰ μὴ στολιζέται ἀπὸ κάποιο βυζαντινὸ οἰαυροβόλι, ποὺ τὸ

βλέπει σὰν ἀνέγγιχτον ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ πανεύσιμον ἀνθὸ, νὰ ὑψώνεται στὴν ἐρημία καὶ νὰ σοῦ θυμίζει τὴν ἐξαισίαν ἀνοίγει τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς ψυχῆς».

Ἔτσι ἀνάμεσα στὰ σεβάσματα ἀποεινάρια τοῦ παλαιοῦ καιροῦ παίρνει ἐξαιρετικὴ θέσι τὸ προσκύνημα τῆς Χρυσοπηγῆς μετὰ τὴν πάλαιον ὥραία μοναστηρίσια ἐκκλησία τοῦ καὶ τῆ θαυματουργῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας. Κάτι ἀνάλογο μετὰ τὴ «Μεγαλόχαρη» τῆς Τήνου, ποὺ προσηγήθηκε ὁμοῦς στὴ Σίφο κατὰ δύο αἰῶνες...

Ἡ Παναγία τῆς Χρυσοπηγῆς βρίσκεται στὴν ἀνατολικὴ παραλία τοῦ νηιοῦ, σὲ μιά γραφικὴ τοποθεσία, ἀπὸ ἄνω σ' ἕνα μακρόστενο ἀκρωτήριο, πολυὺννεμένο ἀπὸ τὸν Προδελγνίον, ποὺ εἶχε περάσει καὶ τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του σὲ δύο ἀπὸ τὰ κελλιά τῆς Χρυσοπηγῆς, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ἀσυγκρίτη ὡμορφιά τοῦ τοπίου καὶ τῆς θεῆς χάρις τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας.

Ὡ, Παναγία Χρυσοπηγή, ποὺ λάμπει ἡ Ἐκκλησία σου στοὺ βράχους τὴν κορφή χιονάτη!

Κι' ἀπ' τοῦ πελάγου θάβοντας τὰ μακροσμένα πλάτη ἀφρίζουν τὰ κύματα στὴν ἀκροπελαγία σου.

Σωρεῖα ἀπὸ θαύματα ἀποδίδονται στὴν εἰκόνα τῆς Χρυσοπηγῆς, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ σήμερα τὸ προσκύνημα ὄχι μόνο τῶν κατοίκων τῶν γύρω νησιῶν ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἔνας ἱερομόναχος, ὁ Παρθένιος Χαιρέτης, ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ τριακόσια χρόνια στὴ Χρυσοπηγή, ἀναφέρει λεπτομερῶς 35 θαύματα, ποὺ ἔγιναν στὰ δικά του χρόνια.

Τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Χρυσοπηγῆς κατὰ τὴν παράδοσι, τὴ βοήκων μερικοὶ παράδες ὄρθη στὴ θάλασσα καὶ «λάμπουσα μ' ἑνὸς ἀνέσπερο φῶς», κοντὰ στὸ ἀκρωτήριο, ὅπου κατοπινὴ ἡ εὐσέβεια τῶν κατοίκων τῆς Σίφου ἔγχιζε τὸ πάλαιον μοναστήρι τῆς Χρυσοπηγῆς, ποὺ πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια ἦταν τὸ σημαντικώτερο γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ Ἀρχιπελάγους μετὰ ἑκατὸ καλονόρις.

Δὲν προσφέρει ὅμως μόνο τὴ βαθειὰ θρησκευτικὴ κατανύξι ἡ Σίφος. Δίνει ἀκόμα ὅλη τὴν παραμυθία ὡμορφία τῆς νησιώτικης νῆς. Βουνὰ με ἥμερες πλαγιές, κάμποι ὀλοπράσινοι, γαράδες σκιερὲς καὶ δασωμένες ἡλιοβασιλέματα με ὅλες τίς ἐναλλαγὰς τῶν γωμάτων. Κι' ὅλα αὐτὰ τριγυρισμένα ἀπὸ τὴ γαλάζια θάλασσα τοῦ Αἰγαίου μέσα στὴν ὁποία προβάλλεται μετὰ βουὰ τῆς ἡ ἀπαλόγραμμη Σίφος, ὅπως τὴν περιγράφει στὰ ποιήματά του ὁ Σπεράντης:

Τὴν ὡμορφίαν σου ἐξστήθη τὴ φανεράνεσις σ' ἄστρα μ' ἀλαφροκρίτη νοῦ, καὶ σμίγεις ἐρωτικά μετὰ κάθε ἐλεονίστρα πρηνόλα τ' οὐρανοῦ

ΕΠ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

XI O Y M O P

Μάλιστα, πετάει...

Στὸ διάλειμμα τοῦ μαθήματος δύο μικροὶ παίζουν:

—Πετάει, πετάει... λέει ὁ ἕνας.

—...Ἡ ὑπηρετρία, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

—Τί λὲς ἐκεῖ; Πετάει ἡ ὑπηρετρία;

—Ἀφοῦ ἡ μαμά μου τὴ λέει καὶ ἡ ἀμάξια κι' ὁ μπαμπὰς μου ποὺ νὰ μὴν πετᾷ;

Μεταξὺ φιλενάδων: —Ἔμαθα ὅτι χωρίζεις ἀπὸ τὸν ἄντρα σου, ἐπειδὴ σ' ἐτίσσε ἐπ' αὐτοφώρῳ μετὰ τὸ φίλο σου. Εἰν' ἀλήθεια;

—Ὁχι! Χωρίζουμε γιατί μοῦ εἶπε ψέμματα!

—Ἀληδὴ; —Ἐγὼ μὲ εἶχε βεβαιώσει ὅτι θὰ ἔλειπε δύο μέρες σὲ ταξίδι, γύρισε ὁ ἀφιλότιμος τὸ ἴδιο βράδυ!...

Ἡ σκηνὴ τὴν ἀμμουδιὰ τῆς Βουλιαγμένης:

Ἡ σὺ ζὺ γος (ναζαίρικα): Ὡ, Νίκο μου, ἂν μὲ παρῆσαι τώρα κανένα κύμα;

Ὁ σὺ ζὺ γος: Ὁχι δά, Περσεφόνη μου! Τὸ λὲς γιὰ νὰ μ' εὐχαρισήσης!

Στὰ παρακίνητα: —Μὰ τί ἐπαθε; φωνάζει ὁ θιασάρχης σ' ἕνα ἡθοποιό. Τί σοῦ κατέβηκε νὰ φορέσης κοστούμι ταξιδιολογικὸ; Δὲν ξέρεις ὅτι, στὴ δεύτερη περὰ θὰ παρουσιαστῇς σὲ μιά μιλανθρωπικὴ γιορτή;

—Ναί, ἀλλὰ θὰ παίζω τὸ ρόλο τοῦ ταμῆ!

Ὁ ἔμπορος στὴν πελάτιστα: —Ὡ, κυρία μου, αὐτὰ τὰ μαντηλάκια ποὺ σὰς δείχνω, εἶνε τόσο κομψὰ καὶ χαριτωμένα, ὥστε σὰς γενιοῦν τὴν ἐπιθυμία... νὰ συναχωθῇτε!

—Τί θαυμάσια γούνα, Μαῖον μου! Πόσο σοῦ στοιγίσει;

—Ἐνα ἀπλό φίλι, Λιλή μου...

—Ποῦ τὸ ἔδωσες στὸν ἄντρα σου;

—Ὁχι, ποὺ ἔδωσε ὁ ἄντρας μου στὴν καμαριέρα μου!

Ἡ οἰκοδόμοινα στοὺς φιλοξενούμενους τῆς Κολοκυνθῆς:

—Τὸ δέντροκι αὐτὸ τὸ φυτέψαμε ἐγὼ καὶ ὁ ἄντρας μου, γιὰ νὰ θυμώμαστε τὴ μοναδικὴ φορὰ ποὺ μολώσαμε...

Κι' ὁ Κολοκυνθῆς στὴ γυναῖκα του:

—Ἀν, ἀγάπη μου, κάναμε κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο. Θὰ εἶχαμε τώρα ἕνα θαυμάσιο δασάκι!...

Ἐνας ὁρθόδοξος, ἕνας καθολικός κι' ἕνας Ἐβραῖος παρουσιάζονται μπροστὰ στὸ Θεό, ποὺ ρωτᾷ τὸν καθένα ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία του.

—Ἐγὼ, λέει, ὁ ὁρθόδοξος, θέλω ν' ἀποκτήσω ὅλα τὰ διαμάντια τῆς γῆς!

—Ἐγὼ, λέει ὁ καθολικός, θέλω ὅλο τὸ γουσαφί τοῦ κόσμου!

—Καὶ σὺ; ρωτᾷ ὁ Θεὸς τὸν Ἐβραῖο.

—Ἐγὼ δὲν σοῦ ζητᾷ τίποτα, Μεγαλόδυνάμει. Δώσε μου μόνο τὴν εὐθύνη αὐτῶν τῶν δύο!

ταν στο στήθος του, κάτω απ' τόν έπεν-
δυτή του...

—“Η καλύβα ήταν έρημη, συνέχισε ό
Σιμόν ντε Μπαζά. Κάτι τομάρια από λύ-
κους κι' αλεπούδες, ριγμένα πάνω σ' ένα
σωρό ξερά φύλλα, αποτελούσαν ένα είδος
κρεβατιού. Τό τζάκι καπνίζει άκόμη. Σί-
γουσα ό άνδρωπος που είχα δη να φεύγη
κουβά, καθόταν σ' αυτή την καλύβα...

»Ξάπλωσα την κοπέλλα πάνω στις προ-
βίες, πήρα ένα σκαμνί, κάθησα κοντά της
και την κούταξα. “Αναψε τότε για πρώ-
τη φορά στο νου μου ή σπιθα ενός χυ-
δαίου πόθου! Σε λίγες στιγμές, απλώθη-
κε και φλόγισε όλες τις φλέδες μου...

»Αν ξέρατε πόσο ήταν άωροχή αυτή ή
κοπέλλα! Είχε ένα πρόσωπο γλυκό, άσ-
προ σαν τα πρώτα χιόνια, πλαισιωμένο
απ' τα όξοξανθα μαλλιά της. Τα μακρινά
τσινορά της έρχιναν μια διάφανη σκιά
στά μάγουλά της. “Ανάμεσα στα μισάνοι-
χτα κοραλένια νιλη της φαίνονταν τα κά-
τασπρα δόντια της. Κι' οι γραμμές του
παρθενικού κορμιού της διαγράφονταν κά-
τω απ' το μακρύ λιπό φόρεμά της...

»Τό ζωντανό αυτό άγαλμα, που βρι-
σκόταν στην απόλυτη διάθεσί μου άπρο-
στάτευτο, με μάγεψε, με ξετρέλλανε... Δεν
κυλούσε πιά αίμα στις φλέδες μου, αλλά
φωτιά! Τό μυαλό μου είχε θαλώσει απ'
τό κτηνώδες μεθύσι του έγκληματικού πό-
θου. Ξέχασα τό κάθε τί... την καταγωγή
μου, την τιμή και τη συνείδησί μου, όλα...

»Ο Μπαζά έγυρε τό κεφάλι του στο
στήθος του και άσπασε.

—Κάνετε μια τέτοια άτιμία;... πρό-
φερε ύπόκωφα ό Μονμορανσύ, άρπάζοντας
του τό χέρι.

“Αντί ν' άπάντησή, ό κόμης συνέχισε με
φωνή άσυχνη:

—“Όταν συνήλθε, ή κοπέλλα μούρριξε
μια ματιά σαν εκείνη που θάρριζε ό Γυός
του Θεού στό Σατανά που τόν πρόσβαλε.
Δεν είχε έκφραση θυμού, αλλά μίας άπει-
ρης περιφρόνησης... Είχα ξαναδρή πιά τό
λογικά μου, και κατάλαβα πως ήταν προ-
τιμώτερο να πεθάνω, παρά να σέρνω μα-
ζί μου σ' όλη τη ζωή τό βάρος μιας τέ-
τοιας ντροπής... Σήκωσα τό μαχαίρι μου
για να σκοτώθώ. Μά εκείνη συγκράτησε
τό χέρι μου.

—“Οχι, μου είπε, θέλω να ζήσετε! Να
ζήσετε για να μην ξεχάσετε ποτέ πως εί-
σαστε άτιμος και πως σας καταριέμαι!
“Ο Μονμορανσύ είχε περάσει απ' όλα
τά στάδια της έκπληξης, της άπελπισίας
και της μανίας. “Ωστόσο, παρ' όλη τη θε-
καϊότητα που τόν συνέτριβε, άπάχτηκε σέ
μια τελευταία κι' άμυδρή έλπίδα.

—Πώς λεγόταν αυτή ή κοπέλλα; ρώ-
τησε άνατριχιάζοντας.

—Τί σας ενδιαφέρει;...

—Πώς λεγόταν; έπείνε ό Βαρώνος.

—Πέθανε... καθώς και τό παιδί της...
Γιατί να λερώνω τ' όνομα μίας μάρτυρας,
προφρονώντας το;

—“Εχω δικαίωμα να μάθω αυτό τ' ό-
νομα... Μιλήστε! Σας διατάζω!...

Νικημένος απ' την ίσχυρή εκείνη θέληση
που του έπιβαλλόταν, ό κόμης τραύλισε,
με φωνή αδύνατη:

—Διάνν ντε Βιλαντρύ!

—“Η γυναίκα μου! φώναξε ό Μονμοραν-
σύ. “Αβλίε, θα πεθάνει!...

Τράβηξε τό σπαθί του κι' ώρμησε κατά
του Σιμόν.

—“Η γυναίκα σας;... μούρμούρισε εκεί-
νος, έκμυδενισμένος από έκπληξη και φο-
βή. Τιμωρήστε με λοιπόν, σκοτώστε με!
Για τό Θεό, σκοτώστε με!...

Μά τό ώπλισμένο χέρι του Μονμοραν-
σύ δεν κατάφερε τό χτύπημα.

—Σκοτώστε με λοιπόν! Ξαναείπε ό κό-
μης.

—“Οχι, δεν θα σέ σκοτώσω, άπάντησε
ό Βαρώνος. “Ο θάνατος θάταν πολύ μικρή
τιμωρία για σένα. Θα ζήσης για να θυ-
μάσαι ότι τό θύμα σου σέ καταράστηκε
κι' ότι σέ καταριέμαι κι' έγώ! Θα ζήσης
στιγματοποιημένος απ' την περιφρόνηση των
άλλων και του ίδιου του έαυτού σου! Θα
ζήσης για να βασανίζεσαι απ' τις τύψεις
σου!... Σε καταδικάζω να ζήσης...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: “Η συνέχεια.

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο τον αιματος

Τό ματωμένο μπουύλο

Για πολλά χρόνια, ή συνοικία Κουπό-
νια, της “Αθήνας, μιλούσε για τη στυ-
γερή δολοφονία της Σταματινας Μοδιά-
του. “Η γυναίκα αυτή είχε ένα όμορφο
σπίτι και ζούσε σαν έλευθερο πουλί. Δεν
είχε δη καμιά προκοπή, ούτε από τόν
πρώτο, ούτε από τόν δεύτερο άντρα της.
“Ο καθένας τους, πριν φύγη από κοντά
της, φρόντιζε να της... χάριση κι' από
ένα παιδί. “Ο πρώτος, ένα άγόρι, κι' ό
δευτέρος ένα κορίτσι. Κι' ή Σταματίνα
Μοδιάτου έμεινε όλομόναχη για να τή
βγάλει πέρα μέσα σ' αυτό τό φουρτου-
νισμένο πέλαγος που λέγεται ζωή.

Ευτυχώς, μ' όλα τά ψυχικά βάσανά
της, ή τύχη την είχε βοηθήσει να φτιάξη
ένα σπιτάκι. Τό μισό, λοιπόν, τό είχε
νοικιάσει τόν τότε ταγματάρχη “Ιερωνυ-
μάκη. Τ' άλλο διαμέρισμα τό κρατού-
σε ή ίδια, και σ' ένα συνεχόμενο δωμά-
τιο, καθόταν ένας φοιτητής της Ιατρικής,
ό Γ. Σταματάκης. Αυτός, λοιπόν, της
κρατούσε συντροφιά, γιατί, όσο κι' αν
είχε γνωρίσει τις πίκρες της ζωής, ή
Σταματίνα είχε καταφέρει να διατηρήση
την όμορφιά της.

“Η ζωή της Μοδιάτου ήταν άπλη και
πολύ μετρημένη. Μία ήμερα ώστόσο, ή
Σταματίνα δεν φάνηκε.

Πέρασαν δύο ήμέρες και, ξαφνικά, τό
βράδυ, καθώς γύριζε ό “Ιερωνυμάκης στό
σπίτι, παραξενεύτηκε από μία δυσσμία
που έβγαίνει από τό δωμάτιο του φοι-
τητού. Χτύπησε, λοιπόν, την πόρτα. Μά
δεν πήρε καμιά άπάντησι.

—Λέιπουν όλοι, τού είπε ή γυναίκα
του. “Εχω να δώ ή Σταματίνα τόσες
μέρες! Κι' ό Σταματάκης τό ίδιο, ό-
πως τού είπε.

Τό ζεύγος “Ιερωνυμάκη δεν σπουδαιο-
λόγησε τό πράγμα. Τόν τελευταίο καιρό,
ό Σταματάκης δεν τά πήγαινε καλά με
τή νοικοκυρά του. Είχαν διαρκώς γκρί-
νιες και συχνά ή Σταματίνα φαίνόταν
μελαγχολική και συλλογισμένη. “Ήταν,
άλλωστε, κοινό μυστικό, όπως μάλιστα
κι' ό ίδιος ό φοιτητής κατέθεσε στην ά-
νάκρισι, ότι ύπήρχε ένας στενός δεσμός
μεταξύ της νοικοκυράς και του ένοικια-
στού της.

Τό δωμάτιο του φοιτητού εξακολουθού-
σε να μένη κλειστό κι' ή Σταματίνα δεν
παρουσιαζόταν στό σπίτι. “Η άποπτικ-
κή δυσσμία, όσο περνούσαν οι ήμέρες,
γινόταν άνυπόφορη. Τότε ό “Ιερωνυμάκης
δεν βάσταζε πιά και είδοποίησε την “Α-
στυνομία.

—Τρεις ήμέρες τώρα, δήλωσε, δεν
φαίνεται πούθενά ή νοικοκυρά μας, ή

Σταματίνα Μοδιάτου. “Εχει εξαφανισθή!
Τό ίδιο κι' ό φοιτητής Γ. Σταματάκης.
Τά δωμάτια τους είνε κλειδωμένα. Κι'
από τό δωμάτιο του Σταματάκη βγαί-
νει μία φοβερή μυρωδιά άποσυντεθειμέ-
νου πτώματος!...

Οί άστυνομικοί έτρεξαν άμέσως κι' έ-
σπασαν την πόρτα. Τό δωμάτιο της Στα-
ματινας, έκ πρώτης όψεως, δεν παρουσία-
ζε τίποτε τό ύποπτο. Σ' ώρισμένα μάλι-
στα σημεία, ήταν φρεσκοβαμμένα και τά
σεντόνια στό κρεβάτι ήταν φρεσκοπλυμέ-
να και σιδερωμένα. Μόλις όμως τά σήκω-
σαν, είδαν πάνω στό στρώμα μία μεγά-
λη κηλίδα αίματος!...

“Όταν έσπασαν επίσης την πόρτα του
δωματίου του φοιτητού κι' άνοιξαν τά
παράθυρα, είδαν κάτι που δεν μπορού-
σαν να τό φαντασθούν. Κάτω από τό
κρεβάτι, βρισκόταν τό πτώμα μίας γυ-
ναίκας! “Ήταν ή Σταματίνα Μοδιάτου!
Στό κεφάλι κι' ακριβώς στό δεξί κρό-
ταφο, είχε ένα φοβερό χτύπημα από
μπαλτά και κοντά της είχε πέσει τό δε-
ξί της μάτι, που είχε χυθή από τό δυ-
νατό χτύπημα...

Μέσα στό δωμάτιο, έκτός από τ' άλ-
λα έπιπλα, ήταν ένα μικρό κι' ένα με-
γάλο μπουύλο, καινούργιο. Τό πρώτο,
μόλις τ' άνοιξαν οι άστυνομικοί, είδαν
μέσα τά ματωμένα σκετάσματα του κρε-
βατιού της Σταματινας, τά ρούχα της
κι' έναν επίσης ματωμένο μπαλτά.

Τό καινούργιο και μεγάλο μπουύλο, ή-
ταν άδειο. Στ' άνοιγμά του μόνο είχε
μερικές κηλίδες αίματος, καθώς και μα-
τωμένα δοκτυλικά άποτυπώματα.

“Η Ιατροδικαστική εξέταση, λοιπόν,
άπέδειξε, ότι ή Σταματίνα, ενώ ήταν γυ-
ρισμένη πρós τό μέρος του τοίχου και
κοιμόταν στό κρεβάτι της, χτυπήθηκε
ξαφνικά με τόν μπαλτά κι' έμεινε στόν
τόπο. “Επειτα ό δολοφόνος της, αφού
άφησε να τρέξη τό αίμα από την πλη-
γή, πήρε τό πτώμα με τό σκοπό να τό
κομματίσει, στό δωμάτιό του, με τόν
μπαλτά και να τό βάλει στό μεγάλο
μπουύλο.

Προηγουμένως όμως είχε βάλει στό
μικρό μπουύλο όλα τά ματωμένα ρούχα.
Τό σχέδιό του ήταν να πάρη αυτά τά
μπαύλα και να τά στείλη... σιδηροδρο-
μικώς σέ κάποιο... άγνωστον παραλή-
πτη!

Μά δεν βρήκε τό κουράγιο να κομ-
ματίσει τό θύμα του. “Ετσι τό έχωσε
κάτω από τό κρεβάτι του, έπλυνε καλά
τά ματωμένα χέρια του κι' έπειτα κλεί-
δωσε τό δωμάτιο και εξαφανισθή, αφού
πήρε όσα χρήματα βρήκε στό δωμάτιο
της Σταματινας.

Τό έγκλημά του ήταν προμελετημένο,
γιατί, όπως άποκαλύφθηκε από τους ά-
στυνομικούς, την παραμονή του φόνου
της Σταματινας, ό Σταματάκης είχε
πεί στο χρωματοπωλείο του Ευαγγε-
λίνου και άγόρασε από τόν υπάλληλο και
 φίλο του Στυλ. “Αναλαμπιδάκη αρκετή
μπογιά, όμοια στό χρώμα με την μπο-
γιά των τοίχων του δωματίου της Στα-
ματινας. Αυτό ήταν άπόδειξη, ότι είχε
προμελετήσει τό έγκλημά του.

“Ο Γ. Σταματάκης συνελήφθη σέ λί-
γο από τόν άστυνόμο κ. Σαμουήλ στον
Κολωνό, στό σπίτι του φίλου του Β. Πα-
παδόκη, με τόν όποιο τόν πρώτο μήνα
είχαν συγκατοικήσει στό δωμάτιο της
Σταματινας Μοδιάτου.

“Ο δολοφόνος δήλωσε, ότι πρώτη του
είχε έπιτεθή ή Μοδιάτου μ' έναν μπαλτά
για να τόν σκοτώση, έπειδή την είχε βα-
ρεθή... “Εκείνος τότε, άμυνόμενος της πύ-
ρε τόν μπαλτά, και τή χτύπησε.

“Όλα αυτά όμως ήταν ψέματα, γιατί
τό έγκλημα είχε προμελετηθή. “Ο Στα-
ματάκης είχε βαρεθή τή φίλη του και
τρελλόπαίδο όπως ήταν, άποφάσισε να
τή σκοτώση, για να την ξεφορτωθή!

Μά τιμωρήθηκε από τό δικαστήριο, ό-
πως τού άξιζε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ τραύ του Φαλήρου. “Ο κόσμος
δεν ήταν πολύς. “Ανέτως κυκλοφορού-
σε ό εισπράκτορας και ζητούσε τό
είσιτήρια. “Ανέτως άνεβοκατέβαιναν οι έ-
πιβάτες.

“Ενα τρίο: “Ολοστρόγγυλος και πα-
χουλάς ήταν ό ήλικιωμένος κύριος. Λε-
πτούλα, ξανθούλα και νοστιμούλα ήταν
ή κοπέλλα. Κι' ό νεαρός που αποτελού-
σε την τρίτη πλευρά του τριγώνου ήταν
ένος συμπαθής, γελαστός και κεφάτος
άνθρωπος.

Προφανώς ό ήλικιωμένος κύριος ήταν
ό πεθερός, ή ξανθούλα και νοστιμούλα
ήταν ή κόρη και ό ευθυλος και συμπα-
θής νέος ήταν καθ' όλες τις πιθανότη-
τες ό άραδωνιαστικός.

Τό πράγμα φαίνεται και κολαούζο δεν
ήθελε. Φαίνεται, μάλιστα, και κάτι πε-
ρισσότερο ακόμα: ότι δηλαδή, ό άρα-
δωνιαστικός ήταν φρέσκος, γιατί ή πε-
ρισσότερη προσοχή του στρεφόταν στόν
ήλικιωμένο κύριο. — ήγουν τόν πεθερό
— τό όποιου, προφανώς, προσπαθού-
σε να κατακτήση τις άδελφαιες και ά-
σταθείς άκόμη συμπάθειες. Γιατί όλο κι'
έπαναλάμβανε:

—“Ετσι δεν είναι πατέρα;
Κι' ό “επατέρας” κάθε φορά τσίναγε
έλαφρώς άκούοντας αυτόν τόν τίτλο και
ξεροκάτιπε μ' ένα έλαφρό και άδιό-
ρατο στραβομουτσούλιασμα.

—“Ετσι δεν είναι πατέρα;
Κι' ό πατέρας ξερόδινξε, ένιζε τά
μούτρα και αισθανόταν τόσο άσχημα στό
κάθισμά του, ώστε στριφογύριζε συνε-
χώς ή άποκούσε ξαφνικά ζωρότατο έν-
διαφέρον για τό δρόμο και κυτούσε βα-
θυστόχαστα τ' αυτοκίνητα που περνού-
σαν ή τους ανθρώπους που περπατού-
σαν.

Τό ότι κάτι συνέβαινε σ' αυτό τό
τρίο φαίνεται κι' απ' τά γλυκύτατα μα-
τάκια της κοπέλλας, που πότε κούταζαν
τόν νέο γεμάτα λατρεία και πότε κύτ-
ταζαν τόν πατέρα γεμάτα άγωνία.

—“Ετσι δεν είναι, πατέρα;
“Ενας παρατηρητικός ψυχολόγος θα
είχε καταλάβει εύκολα ότι ό πατέρας
δεν έχωνε και πολύ τόν συμπάσστα-
το εύθυμο νέο που τόν έδέχτηκε όμως
γάρσι στην έπιμονή της κόρης του. Στην
όποια σίγουσα θα είχε — σαν πατέ-
ρας — μεγάλη άδυναμία.

Γι' αυτό ό νέος είχε βάλει τά καλά
του. Και έκανε άστείλα. Και καλόπιανε
τό γέρο. Και τόν έλεγε “επατέρας. Και
τόν ξεσκόνιζε τό πέτο. Και στριμωχνό-
ντα όσο μπορούσε περισσότερο στό κά-
θισμά του για ν' άφήνι στις πλατιές
περιφέρειες του στρουμπουλού πε-
θερού του όσο τό δυνατόν περισσό-
τερο χώρο.

—Κάθεστε καλά, πατέρα;
—Καλά.
—Πολύ καλά;
—Πολύ καλά!
—“Ο-κέι!

Πετούσε και κανένα έγγλέζικο,
κανένα γαλλικό κι' όταν καμιά φο-
ρα συνέβαινε ν' άνοίξη ό πεθερός τό
στόμα του για να πη κάτι, έμεινε
με τό στόμα άνοιχτό από θαυμα-
σμό για τό σοφία του (αν ήταν σοβά-
ρό) ή άνατιπούσε στό κάθισμά του,
κοατώντας την κοιλιά του απ' τά γέ-
λια (αν ήταν άστείο ή άπόπειρα άστεί-
ου). Με τή συνήθεια αυτή σκιαγραφέ-
της τριάδας κι' ό πιο άγαθός άναγνώ-
στης θα κατάλαβε περί τίνος ακριβώς
επρόκειτο. Πατέρας πλούσιος, κόρη νό-
στιμη, γαμπρός άπατενίσκος.

Και πηγαίνανε στό Φαλήρο την ώ-
ραία εκείνη γαλήνη φθινοπωρινή μέρα.

Τό φθινόπωρο, όμως, εύκολα συνει-
άζει ό ούρανός. Στάσις τότε και Κι'.
Ανέβηκε τό... σύννεφο. Γιατί ό άνελθών
ήταν ό φίλατός μου “Αγχιλάος, που
δεν θα είναι χειρότερη από την έκφραση
που πήρε τό πρόσωπο του νέου, καθώς
άντίκρουσε άναπάντεχα μπροστά του τόν
φίλατό του “Αγχιλάο.

—Καλημέρα σας. Πώς είσθε κ' “Α-
γχιλάε; κατάφερε να μουμουρίση.

ΑΓΧΙΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

“Ο άραδωνιαστικός

—Τά είσιτήριά σας!
—Πώς είπατε;
—Τά είσιτήριά σας!
—Μάλιστα. Συγγνώμη. Είμαι έσχά-
τως όλίγον υπερήφανος τά ώτα...
—Προχωρείτε στό διάδρομο!
Βήμα Βαρύ-Βαρού. Κι' ό φίλατος μου
“Αγχιλάος προχώρησε. Τό μάτι έρευν-
ητικό. Και διαπεραστικό. “Εφερε γύρω
τριγύρω βόλτα τους έπιβάτες — με τό
μάτι — σαν να έψαχνε να βρή τόν άν-
θρωπο που έπρόκειτο να προστεθή στην
σειρά των θυμάτων της άνεκδήγητης ά-
φελίας και γλώσσας του.

Και να που ξαφνικά τό πρόσωπο του
άγαθού άνθρώπου φωτίστηκε από ένα
χαμόγελο, καθώς τό βλέμμα του έπεσε
πάνω στόν νέο:

—“Ω! Τί βλέπω! “Ο Χριστάκης; Κύ-
ριε τόν Δυνάμεων! “Εξω είσαι τέκνον
μου!...

—Μήπως τυχόν και τά εκατάφερες;
“Εβαλες στό χέρι κανένα άφελή πεθερό;

Δεν ξέρω τί έκφραση παίρνει τό πρό-
σωπο ενός άνθρώπου, όταν πέφτει στό
κεφάλι του ό κεραυνός, αλλά νομίζω ότι
δεν θα είναι χειρότερη από την έκφραση
που πήρε τό πρόσωπο του νέου, καθώς
άντίκρουσε άναπάντεχα μπροστά του τόν
φίλατό του “Αγχιλάο.

—Καλημέρα σας. Πώς είσθε κ' “Α-
γχιλάε; κατάφερε να μουμουρίση.

—“Εγώ καλά είμαι. άγαπητέ Χριστά-
κη. “Εσύ τί κάνεις;

—Πολύ καλά...
Με την θρυλική εκείνη έπιμονή του
ξαναείπε ό “Αγχιλάος:

—Σε ήρώτησα: πώς τό κατόρθωσες
να είσαι έξω; Διότι ήκουσα από τόν
προϊστάμενό σου τόν κ. Συμχοφορύδη
ότι έπρόκειτο να σε συλλάβουν και ά-
νησύχησα τρομερά. “Η καυμένη ή “Ιου-
λία μου δεν έκοιμήθηκε όλόκληρον την
νύκτα, όταν έμαθε τά άσχημά σου νέα.
Πώς τό κατόρθωσες να γλυτώσης;

“Αστράφταν τά μάτια του πεθερού που
τέντωσε τ' αυτιά του και πασοκλούθου-
σε ευδρόντητος. Γέμισε τρώμο τό πρό-
σωπο της κοπέλλας και άκουε άνοιξη.
Κι' ό νέος με μία ύπερτατη προσπάθεια
έκανε να χαμογελάσει:

—“Ω, δεν ήταν τίποτε!
—Πώς δεν ήτο τίποτε; “Ητο κατά-
χρησις!

—“Οχι, δά! Μία λογιστική άνωμαλία.
που ώφειλόταν σέ λάθος...

—Μά τότε, λοιπόν, ό προϊστάμενός
σου, ό κ. Συμχοφορύδης, μου είπε ψεύ-
ματα;

Ξερόδινξε ό νέος με άγωνία
—Δεν είναι δυνατόν!

—Μου είπε μάλιστα, και λεπτομερεί-
ας. “Οτι τόν παρεκάλεσε θερμώς να κα-
λύψη τά πράγματα, διότι έπρόκειτο να
συνάψης, δὴθεν, ένα πλούσιον γάμον και
να βάλης εις τό χέρι μίαν άρκετή στρου-
γυλήν προίκας!

Και χωρίς να φαντάζεται ποσώς ότι
έδρινχε τή φοβερότερη βόμβα που έροι-
ξε ποτέ ό φίλατός του “Αγχιλάος, με
τό άφελέστερο, τό πιο καλοκάγαθο χα-
μόγελο του κόσμου πρόσθεσε:

—Μήπως τυχόν και τά εκατάφερες;
“Εβαλες στό χέρι κανένα άφελή πεθερό;

Κι' ούτε τού πέρασε ίχνος ιδέας από
τό μυαλό ότι ήταν δυνατόν ποτέ ό “άφε-
λής πεθερός” να ήταν ακριβώς ό στρου-
μπουλός εκείνος άνθρωπος που καθόταν
πλάι στόν Χριστάκη και τόν έκύτταζε
κι' αυτός, σαν κεραυνόπληκτος. Τό κα-
τάλαβε μόνο όταν ό άνθρωπος εκείνος
γύρισε στόν νέο κατακόκκινος:

—Τί ιστορία είναι αυτή;

Κι' ό νέος:

—Τί... τί... τίποτε!

Και ή κοπέλλα:

—Τί λέει αυτός ό κύριος. Χριστάκη;

Κι' ό νέος:

—Τί... τί... τίποτε!

Κι' ό πατέρας:

—Κυρίε μου για ποιά κατάχρησι μι-
λάτε; Κάντε μου τή χάρι να με διαφω-
τίσετε, γιατί ό νέος αυτός άραδωνιά-
στηκε, γιατί ό νέος αυτός προχτές την κόρη μου,
στηκε ακριβώς προχτές την κόρη μου,
κι' είναι ή πρώτη φορά που άκούω σύ-
κι είναι ή πρώτη φορά “Αν πραγματικ' έγι-
νε λόγος περί άφελους πεθερού; τότε
αυτός είμαι έγώ και έσας σας έστειλε
θέα Πρόνοια για να μάθω αν έπρε-
πε να δειχτώ αυτόν εδώ για γαμπρό.

“Αλλά δεν πρόφτασε ν' άπάντησέ
φίλατός μου “Αγχιλάος. “Ακούστηκε
έξαφνικά τσίσιγμα διαπεραστικό και ή
κοπέλλα έπεσε λιπόθυμη. “Αναστάτωση!
Σηκώθηκαν οι έπιβάτες. “Ετρεξε ό είσ-
πράκτορας. Σταμάτησε τό τραύ. “Ανε-
δθηκαν άστυφύλακες.

—Τί συμβαίνει;
—Μυστήριο!

—Αποθύμησε μία κοπέλλα.

—Γρήγορα νερό!

—Τό φορείο του Σταθμού Πρώτων Βο-
ηθειών!

Κι' ενώ ό στρουμπουλός κύριος, άνα-
στατωμένος, προσπαθούσε να συναφέρει
τή κόρη του κι' ό νέος κατακίτρινος πα-
ρακολουθούσε τή σκηνή, ό φίλατός του
“Αγχιλάος μουμουρίσε:

—Νομίζω ότι διέπραξα γκάφαν πρώ-
του μεγέθους!
Και έσπευσε να κατεβή από τ' τραύ
αφού έκανε τό σταυρό του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η έγκυος μπορεί να συλλάβει κατά την κυοφορία;

Μ. Ρ. Κ. & Π. Ριέρρες, αλλά όχι σούνατες περιπτώσεις

Πριν από λίγο καιρό, μια γυναίκα 29 ετών, που βοίσκοταν στον 7ο μήνα της, μπήκε σ' ένα παρισινό νοσοκομείο, επειδή παρουσίαζε άφθονη αιμοραγία. Οί γυναικοί υπέθεσαν, όπως ήταν φυσικό, ότι έπρόκειτο για αποβολή.

Μια κατάλληλη, όμως, θεραπευτική αγωγή σταμάτησε από την αιμορραγία και η κυοφορία συνεχίστηκε κανονικά.

Αλλά στο τέλος του 8ου μηνός η γυναίκα αυτή κυριεύθηκε από σφοδρούς πόνους. Την εσυνήγαγαν στο νοσοκομείο, όπου έβγαλε μια κοκκινωπή μάζα οίαια 7-8 εκατοστών. Οί γυναικοί υπέθεσαν ότι ήταν υπολείμματα πλακούντος, αλλά την μάζα αυτή στο μικροβιολογικό εργαστήριο για εξέταση. Η απάντησή δόθηκε την άλλη μέρα. Δεν πρόκειτο για υπολείμματα πλακούντος, αλλά για ένα έμβρυο 3½-4 μηνών!

Αλλά, όπως είπαμε, η έγκυος ήταν 8 μηνών. Κι' έξ' άλλου, η έξοδος αυτού του νεκρού εμβρύου δεν την «ελευθέρωσε». Για συμπτώματα δε της κυοφορίας συνεχίστηκε.

Οί γυναικοί λοιπόν, περίμεναν. Κι' επειδή η γυναίκα αυτή πονούσε τρομερά, της έκαναν καισαρική τομή. Έβγαλαν τότε από τη μήτρα της ένα ζωντανό παιδάκι, με τελεία ανάστημα, που ζύγιζε 3½ κιλά.

Οί γυναικοί έβριθαν τα μάτια τους από την κατάπληξη! Αλλά τα γεγονότα μιλούσαν μόνον τους. Το παιδάκι αυτό των 3½ κιλών ήταν εκείνο που συνελήφθη πρώτο. Το δεύτερο, συνελήφθη κατόπιν κατά την εποχή, δηλαδή, που έκυοφορείτο το πρώτο και κατά τον τέταρτο περίπου μήνα. Αν, λοιπόν, αυτό το παιδάκι δεν έβγαίνε νεκρό, μπορούμε να υποθέσουμε ότι θα έχοταν στον κόσμο 4-5 μήνες μετά το πρώτο!

Η περίεργη αυτή περίπτωση δεν είχε, ωστόσο, μοναδική. Τα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν 41 εξακριβωμένα παρόμοια περιστατικά. Απ' αυτά βγαίνει το άναμφισβήτητο συμπέρασμα ότι η κυοφορία δεν έμποδίζει τη σύλληψη.

Αλλά για να συμβεί παρόμοια σύλληψη απαιτούνται ώριμες προϋποθέσεις.

Πρώτα—πρώτα, η κάθοδος του ωαρίου στη μήτρα πρέπει να γίνει κατά την περίοδο της κυοφορίας. Αλλά, ως γνωστόν, η παραγωγή ωαρίων παύει κατά κανόνα από τη στιγμή της σύλληψης. Ο κανόνας, όμως, αυτός δεν είναι απόλυτος. Σε μερικές περιπτώσεις, η παραγωγή ωαρίων συνεχίζεται και κατά την κυοφορία.

Δεύτερον, πρέπει το σπέρμα-τοζωάριο να κατορθώσει να συναντηθεί με το ωάριο, παρά την κατάσταση της εγκυμοσύνης. Στην έγκυο γυναίκα, ο κόλπος της μήτρας φράσσεται από ένα συμπαγές σχεδόν «πώμα» ψευ-

δομένων, που δημιουργούν ανυπερέβλητο φραγμό. Η εμφάνιση αυτή, όμως, συμπληρώνεται μετά τον τέταρτο μήνα, όποτε τίποτε πια δεν μπορεί να είσχωρήσει στη μήτρα.

Πρέπει όμως, να συμπεράνουμε ότι, προηγουμένως, όλες οι πόρτες δεν είναι τελείως κλειστές. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι το σπέρμα-τοζωάριο, σε μερικές πολύ σπάνιες περιπτώσεις, κατορθώνει να φτάσει στο εσωτερικό της μήτρας.

Πρέπει, τέλος, το γονιμοποιημένο ωάριο να υποστεί «φωλιάση» κάπου, να προσκολληθεί, δηλαδή, πάνω στο βλεννογόνο της μήτρας.

Και αυτό είναι το δυσκολότερο.

Οί επιστήμονες δεν κατόρθωσαν ως σήμερα να εγκαταστήσουν πειραματικά ένα δεύτερο ωάριο πάνω στο βλεννογόνο της μήτρας ενός κυοφορούντος θηλυκού ζώου.

Πριν από μερικά χρόνια, όμως, ένας βιολόγος έκανε το εξής: Είχε παρατηρήσει ότι μερικές έγκυες ποικιλίες εξακολουθούσαν να παράγουν ωάρια. Τις συνέλεξε τότε με ασπενικούς ποντικούς και πέτυχε δύο διαδοχικούς τοκετούς.

Ο βιολόγος αυτός, όμως, είχε έμφωληθεί από μια άνοηλεια. Γιατί, όπως είπαμε, η σύλληψη σ' όλα τα θηλαστικά απαιτείται την παραγωγή ωαρίων, που ξαναγίνει μόνον μετά τον τοκετό.

Είπε πιθανόν, λοιπόν, και οι περιπτώσεις διπλών συλλήψεων σε γυναίκες να συμβαίνουν κατά τη διάρκεια παρομοίων άνοηλιών. Γιατί, υπό κανονικές συνθήκες, θα ήταν αδύνατο να παραχθούν.

Όπως είπαμε, τα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν ως σήμερα 41 περιπτώσεις γυναικών, που έγέννησαν δύο φορές, με μικρή διαφορά μεταξύ των δύο τοκετών ή που έφεραν στον κόσμο δύο έμβρυα διαφορετικής ηλικίας.

Μια έγκυος, πριν από μερικά χρόνια, έφερε στον κόσμο δύο παιδιά, που το ένα είχε μήκος 48 εκατ. και έζυγιζε 3½ κιλά και το δεύτερο μήκος 28 εκατ. και βάρους μόνον 420 γραμμών. Αλλά και το δεύτερο γεννήθηκε επίσης ζωντανό, πέθανε όμως μερικές στιγμές, μετά τον τοκετό.

Τα δύο αυτά παιδιά είχαν συλληφθεί με διαφορά 3-3½ μηνών το ένα από το άλλο.

Το δεύτερο, δηλαδή, συνελήφθη όταν η μητέρα έφερε μέσα στην κοιλιά της το πρώτο.

Σε όλες συνεδόν τις περιπτώσεις αυτού του είδους η γέννηση του πρώτου παιδιού προκαλεί το θάνατο του δεύτερου που είναι άτελος ακόμη σχηματισμένο και αδύνατο.

Η επιστημονική πιστοποίηση του δυνατό της διπλής σύλληψης δημιουργεί μερικό

περίεργα προβλήματα. Προκειμένου για διδύμα π.χ., δεν μπορούμε να είμαστε απόλυτα βέβαιτοι ότι προέρχονται από τον ίδιο πατέρα. Γιατί είναι δυνατόν η σύλληψη των να γίνει με διαφορά μερικών ημερών ή μερικών εβδομάδων, όποτε ο τοκετός τους θα συμπίπτει την ίδια στιγμή (το ένα θα παρασύρει το άλλο).

Θεωρητικά, αυτή η υπόθεση δεν έχει τίποτε το αδύνατο. Αλλά, όπως είπαμε, η διπλή σύλληψη απαιτεί πολύ σπάνια εξαίρεση. Και, ως γνωστόν, από τις εξαίρεσεις δεν είναι δυνατόν να βγάλουμε συμπεράσματα, που να ισχύουν σ' όλες τις περιπτώσεις.

Βαρήκοι και κουφοί από αλλεργία

Φαίνεται ότι διάφορες ασθένειες των αυτιών έχουν προέλευση αλλεργική. Επίσης η αλλεργία προκαλεί επιπλοκές σε περιπτώσεις μολύνσεων των αυτιών. Ένας ειδικός γιατρός ωτολόγος υπολόγισε ότι το ένα τέταρτον περίπου των πελατών του έχουν παθήσεις αλλεργικές. Καταπολεμώντας λοιπόν εγκαίρως την αλλεργική ευαισθησία τους, πολλοί υποψήφιοι βαρήκοι ή κουφοί υπορούν να διασώσουν την ακοή τους.

Το άλκοολ ως πηγή ενέργειας

Μια μελέτη επιστημόνων ονοεί ότι οι θεμελίδες που πασέει το άλκοολ στον οργανισμό μας πηγαίνουν ναυμένες ως άνοητη θεώρηση αντί να γίνονται υγιεινή ενέργεια. Αλλά έχουν απαντήσει τη γνώμη ότι το άλκοολ μας πασέει ενεργειακή πηγή υπορεί να αποδόσει γρήγορο έργο. Μ' αυτή την τελευταία άποψη συμφωνεί μάλλον κι' η Αμερικανίδα Ιατρός Λουίτζα Ντανιέλ. Σε μια πρόσφατη επιστημονική ανακοίνωσή της εξήγει ότι, ναί, μόν οι θεμελίδες του άλκοολ δεν μπορούν να αποταρξθούν στο σώμα ως λίπος ή σάκχαρος για μελλοντική γούση

(δπως συμβαίνει με τις διάφορες τροφές). Αλλά τα 70% απ' αυτές είνε γονιμοποιημένες από τους ιστούς του σώματος. Σίγουρα, οί... υπερκορδές θα ένδυσασθούν υ' αυτή τη θεωρία!

Κατά της υπερτάσεως

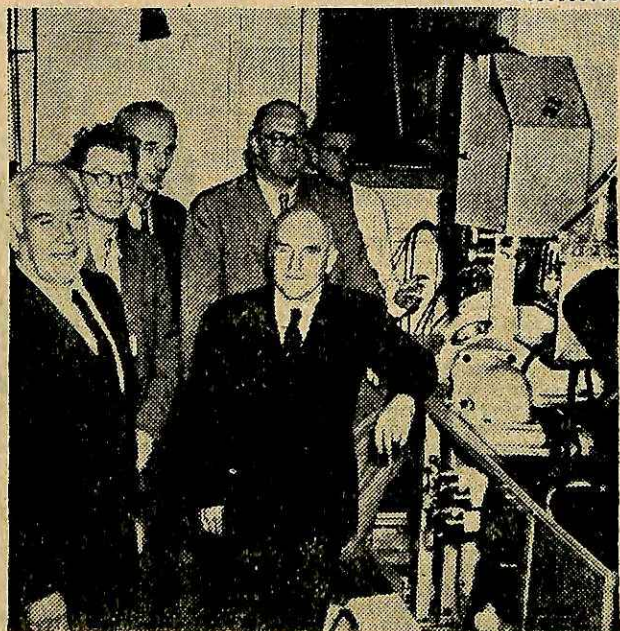
Το ισχυρότερο απ' τα γνωστά φάρμακα για την ελάττωση της αρτηριακής πίεσης φαίνεται ότι είνε το «εδομιογόνον εξαμεθονίου». Δυστυχώς, η αποτελεσματική δράση του προεγγίζει πολύ στην επιβλαβή. Γι' αυτό, χορηγούνται στην αγωγή πολύ μικρές δόσεις, που αυξάνονται σιγά-σιγά. Απαγορεύεται η γονιμοποίηση του από όλους πάντως από προσηυμένη ατομοσκόληση, γιατί υπορεί να προκαλέσει θρομβώση του αίματος στον εγκέφαλο ή στην καρδιά. Ο καλύτερος τρόπος γονιμώσεως του είνε με ένδομική ενέσεις.

Κατά της φυματίωσης

Ο συνδυασμός στρεπτομυκίνης με ΠΑΣ απέδωσε πολύ καλά αποτελέσματα. Ακόμη και σε προσηυμένες υποφές πνευμονικές φυματίωσης. Πολλοί άσθενστοι, που θα ήσαν άλλως καταδικασμένοι σε θάνατο, ξαναβόκαν την υγεία τους υ' αυτή τη θεραπεία. Η ενεργειακή της είνε ιδιαίτερα εύνοητική στη συμάτωση του λάρυγγος της τραχείας και των βρόγχων. Δυσ ως τέσσερες ήνες συνεχώς τέτοιες θεραπείες άσθενστοι συνήθως για να λείψουν όποια όλα τα συμπτώματα της άσθενσίας δίνος τον κίνδυνο της υποτροπής.

«Τράπεζα» αρτηριών και φλεβών

Στο Νοσοκομείο Μπελβύ της Ν. Υόρκης ιδούθηκε η πρώτη «Τράπεζα αίμοφθων άγγείων». Σ' αυτήν διατηρούνται άσθενστοι και φλέβες, που άφαιρέθηκαν από νεκρούς σε νεκρώσιες. Χορηγούμεντοι δε για άσθενσεις, που υποβάλλονται σε έγγειση της καρδιάς ή των αίμοφθων άγγείων, καθώς και για καρκινωπαθείς, που πρέπει να γίνουν ένα αίμοφθο άγγείο για ν' άφαισθεθί ο καρκίνος.

ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΘΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Στη Ζυρίχη της Ελβετίας έγινε πού ήμερών η πρώτη ποδοθή έγγωμω τηλεοράσεως πάνω σε μεγάλη οθόνη κινηματογράφου. Η τελευταία συσκευή νόρη στην όποια επιτυγχάνεται η λήψη και η έκ νέου ποδοθή των εικόνων πάνω στην κινηματογραφική οθόνη κατασκευάστηκε από έπιστήμονες του Ελβετικού Ινστιτούτου Τεχνολογίας και αποτελεί μια σημαντική πρόοδο για την τηλεοράση. Η νέα συσκευή άνοαστηκε από τον κ. Σπύρο Σκούρα διευθυντή της «Φόξ» που άντελήθηκε άμωρε της τερσασία όεία της και τον ολό που θα παίξει στο μέλλον της τηλεοράσεως. Στη φωτογραφία μας ο κ. Σκούρας (άριστερά) και μερικοί έπιστήμονες του Ελβετικού Ινστιτούτου ποκάσουν κοντά στη νέα αυτή συσκευή.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΝΗΛΙΑ

ιά είαφορα αίτια που την προκαλούν

Η ύπνηλία δεν είνε άρρώστεια. Είνε, όμως, ένα χαρκτηριστικό σύμπτωμα διαφόρων διαταραχών του οργανισμού μας. Η σοβαρότης του δε εξαρτάται από την αίτια που προκαλεί αυτό το σύμπτωμα.

Κατά κανόνα, η ύπνηλία παρατηρείται σε ανθρώπους με ελαττωμένη ζωτικότητα. Και αυτό είνε αυτόνοητο. Ένας άνθρωπος που νυστάζει διαρκώς, δεν μπορεί, φυσικά, ν' άποδώσει σοβαρή εργασία.

Αλλά, στο σημείο αυτό, χρειάζεται να γίνη μια διευκρίνιση: Ένας άνθρωπος που κοιμάται 8 περίπου ώρες στο είκοσιτετράωρο, δεν δικαιολογείται να νυστάζει. Αν, όμως, κοιμάται λίγο, π. χ. 4 ή 5 ώρες, ή άν κοιμάται άτακτα, π. χ. 2-3 το μεσημέρι, κι' άλλες τόρες το βράδυ, ή ύπνηλία δεν άποτελεί έκτροπη από το κανονικό, αλλά τούναντιον, είνε μια προειδοποίηση του οργανισμού μας, ότι δεν άντέχει στη ζωή που κάνουμε κι' ότι πρέπει να την αλλάξουμε.

Η ύπνηλία συνοδεύεται σχεδόν πάντα από ελαφρές διαταραχές διαφόρων όργάνων. Οί συννθέστερες είνε οί πεπτικές: νοιώθουμε ένα αίσθημα βάρους στο στομάχι, ένα «φούσκωμα» ύστερ' από το φαγητό, ναυτία κατά την άφύπνιση, παροδικούς πόνους στην περιοχή του στομάχου κλπ. Αλλά άτομα αισθάνονται φαγούρες στο πρόσωπο και το σώμα, που συνοδεύονται κάποτε κι' από την εμφάνιση ούρτικαρίας, ζάλες, ήμικρανίες, αίσθημα ήλιγγου ή μια περίεργη έντύπωση πώς το κεφάλι τους είνε άδειο κλπ.

Όλα αυτά τα συμπτώματα, που συνοδεύουν την ύπνηλία, είνε σαφής ένδειξης ήπατικής άνεπαρκείας.

Αν, λοιπόν, αισθάνεστε ύπνηλία, το πρώτο πράγμα που έχετε να κάμετε, είνε να εξετάσετε το σηκτό σας. Παράλληλα, πρέπει να εφαρμόσετε άσθηρότατη δίαιτα. Θα κατοργήσετε τελείως από τη διαίτα σας τα αυγά, τη σοκολάτα, το οινόπνευμα, τις σάλτσες και τις λιπαρές τροφές. Να πίνετε λίγο γάλα, αλλά άν καταλαβαίνετε πώς σας πειράζει, θα το κατοργήσετε τελείως. Επίσης τα ξηρά φασόλια, το σπανάκι κλπ. καλόν είνε να τα άποφεύγετε.

Δεν υπάρχουν ειδικά φάρμακα εναντίον της ύπνηλίας. Μπορείτε μόνο να παίρνετε κάθε βράδυ ένα φλυτζάνι «μπόλντο», που διεγείρει τη λειτουργία του ήπατος και διευκολύνει την πέψη.

Το κυριώτερο είνε, όπως είπαμε, ν' άποκαταστήσετε τον κανονικό ρυθμό της ήπατικής λειτουργίας. Η ύπνηλία θα εξαφανισθεί άυτόματως. Η ύπνηλία, σε άρισμένες περιπτώσεις, είνε σύμπτωμα μιας ύψηλης αρτηριακής πίε-

σεως και πιθανόν προάγγελος έπικείμενης έγκεφαλικής συμφορήσεως.

Αλλά και η ύπνησία, καθώς και γενικότερα οί άδυναμικές καταστάσεις, που συνοδεύονται από μεγάλη άτονία του οργανισμού, μπορούν να προκαλέσουν ύπνηλία.

Όπως είπαμε, η ύπνηλία δεν είνε άρρώστεια. Πρέπει, όμως, να την προσέξουμε, γιατί είνε σύμπτωμα μιας διαταραχής του οργανισμού μας, που ένδεχεται να είνε έξαιρετικά σοβαρή.

Μην διαστάσετε, λοιπόν, να συμβουλευθήτε το γιάτρο σας, όταν σας πιάνη ύπνηλία, χωρίς φανερά αίτια. Αυτό σημαίνει, ότι δεν λειτουργεί κανονικά ο οργανισμός σας. Συμβαίνει κάτι το άνωμαλο, που, προς το συμφέρον της υγείας σας, πρέπει να το άνακαλύψετε άμέσως.

Οί άνδρες που μιλούν με τον... οίσοφάγο

Όταν ένας άρρωστος υποβάλλεται σ' έγχείρησι για καρκίνο του λάρυγγος, οί γιάτροι άφαιρούν συνήθως, εκτός απ' αυτό το όργανο, και τις φωνητικές χορδές. Έπειτα, όμως, απ' αυτή την έγχείρησι, ο άρρωστος μπορεί άραγε να μιλήσει;

Οί χειρουργοί της ώτορινολαρυγγολογικής κλινικής της Βιέννης εφαρμόζουν από έβδο και αρκετό καιρό, μια μέθοδο, που μάς έπιτρέπει να δώσουμε καταφατική άπάντησι σ' αυτό το έρώτημα. Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην άντικατάστασι των φωνητικών χορδών του λάρυγγος με μερικές τεχνητές πτυχώσεις του βλεννογόνου του οίσοφάγου!

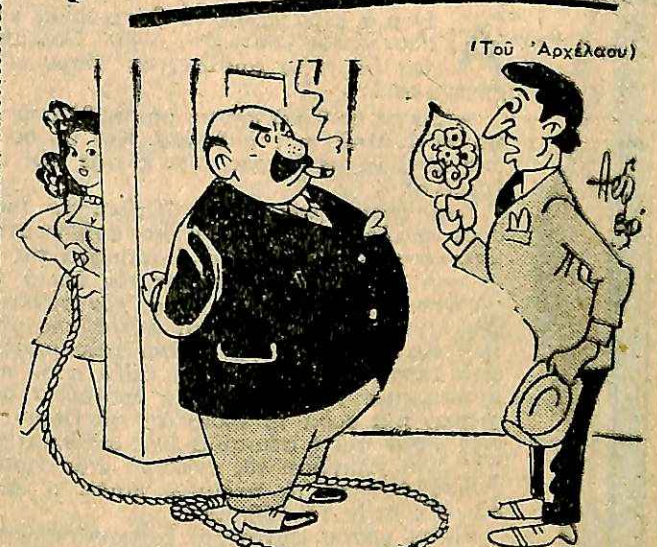
Έτσι ο άρρωστος συνήθίζει σιγά-σιγά, να έναποθηκεύη μια ποσότητα άέρος και να την βγάξη πάλι σιγά-σιγά από τον οίσοφάγο, σύμφωνα με τούς φθόγγους που θέλει να σχηματίσει.

Στην άρχή, βέβαια, δεν μπορεί να βγάλη παρά μόνο μερικές άναρθρες κραυγές. Αλλά, χάρις σε μια συστηματική διαπαιδαγώγησι, κατοργνεί, με τον καιρό, να μιλήσει το ίδιο κανονικά, σαν να είχε το λάρυγγά του και τις φωνητικές χορδές του.

Η πρώτη άφαιρέσις του λάρυγγος είχε γίνη το 1783 από τον περίφημο Βιεννέσιό γιάτρο Μπίλρετ. Η έγχείρησις αυτή χαρακτηρίστηκε τότε ως έγκληματική, γιατί το σάλιο, που, ως γνωστόν, περιέχει μεγάλο άριθμό μικροβίων, έμολυνε την πληγή και προκαλούσε κατόπιν, σε πολλές περιπτώσεις, το θάνατο του άρρώστου.

Αλλά η πενικιλίνη έξουδετέρωσε τελείως σήμερα αυτό τον κίνδυνο. Οί Βιεννέσιό γιάτροι έκομαν τελευταία 150 άφαιρέσεις του λάρυγγος, σε άρρώστους που έπασχαν από καρκίνο ακριβώς του λάρυγγος, χωρίς να κίνδυνεση κανείς από αυτούς να πεθάνη. Όλοι αυτοί οί άρρωστοι υπεβλήθησαν σε ειδική διαπαιδαγώγησι και σήμερα μιλούν με τον οίσοφάγο, χωρίς την παλαιή δυσκολία!...

Τελωτοθεραπεία

—Κύριε Λιρόπουλε, λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω την χείρα της κόρης σας!...

«Θα τραβήξουμε δυο ούζα κι' ο παπής θα κάτσει ούζα. Μ' αν δεν πάρουμε χαμπάρι άγκαλιά θα μάς τουμπάρει!...

«Θέλω να μιλήσω»

Συγκινητικό διήγημα

Α Ν μιά μέρα θέλησ νά ξαναγυρίσω κοντά σου, γράψε μου... είπες ο Φίλ "Ορλεμπάρ. Θά ξεκινήσω άμέσως. άπ' όπου κι' αν βρίσκωμαι!

—Θά σε επιθυμώ πάντα, μιά δέν θά σου γράψω ποτέ, απάντησε ή Λούσυ. Καί σύ δέν θά ζητήσεις ποτέ νά με ξανδής. Μήν ξεγνάς πώς είμαι παντρεμένη!

Καί χωρίστηκαν. Μά ο "Ορλεμπάρ τής ύποσχέθηκε νά τής στέλνι κάθε χρόνο, στή γιορτή της, ένα μπουκέτο μενεξέδες — τ' αγαπημένα της λουλούδια — γιά νά τής θυμίζει πάντα τόν έρωτά του.

Όσο περνούσαν τά χρόνια, τόν συγκινούσε όλοένα λιγώτερο ή έκπληρωσι αυτής τής ύποσχέσεώς του. Κατέληξε πιά νά στέλνι τούς μενεξέδες μόνο από λεπτότητα, γιά νά μη δείξη στήν παλιά του αγάπη πώς τήν ξέχασε. Τά λουλούδια αυτά, πού φταναν μιά φορά τόν χρόνο άπ' τόν Παρίσι στό Λονδίνο, ήσαν πιά ή άδυναμία ενός αίσθηματία, πού δέν ήθελε νά πληγώσει τόν έγωισμό μιάς γυναίκας... "Η Λούσυ ωστόσο τά περίμενε πάντα μ' άνωμία καί δάκρυζε όταν τά λάβαινε...

Πέντε χρόνια άργότερα, ξανασυναντήθηκαν τυχαίως οί δύο τους σ' ένα δρόμο τού Λονδίνου μερικές μέρες άφού ο "Ορλεμπάρ είχε δώσει τή συνήθειά του παραγγελία του στό άνθοπωλείο. "Εκείνος τή βοήκε γερασμένη, μαραμνή.

—Εσύ εδώ; φώναξε μ' έκπληξι.

—Έγκατασταθήκαμε στό Λονδίνο. τού εξήγησε ή Λούσυ.

—Κι' εγώ φεύγω αύριο, γιά ταξίδι μακρινό!... Κυτάχτηκαν με κάποια άμηχανία. "Η καρδιά τής Λούσυ χτυπούσε γοργά. "Ενοιωθε εύτυχία καί τρόμο μαζί. Τής φαινόταν πώς δέν θά μπορούσε ν' άρνηθή τίποτε στό Φίλ, τώρα πού ξαναβρέθηκε κοντά του.

Καθισμένος σέ λίγο άντίκρου της σ' ένα ζαχαροπλαστείο, εκείνος σκεπτόταν πόσο είναι μάταια κι' άπατηλά τά ανθρώπινα αίσθήματα... Πρό όλίγων ετών τού φαινόταν άδύνατο νά ζήσι δίχως τή Λούσυ. Καί τώρα δέν ένοιωθε τήν παραμικρή συγκίνηση κοντά της! Τήν εύρισκε μάλιστα λιγώτερο ωραία καί κομψή άπό άλλοτε. "Ο μεγάλος του έρωτας δέν ύπήρχε πιά.

—Με βρίσκεις πολύ άλλαγμένη; τόν ρώτησε εκείνη χαμογελώντας.

—Μά όχι, καθόλου! Μοϋ φαίνεσαι μόνο θλιμένη, μελαγχολική... Δέν θάσαι εύτυχισμένη φαίνεται με τόν άντρα σου... Πόσο σε λυπάμαι!

—Φταίω κι' εγώ. "Ισως δέν είμαι άπέναντί του ό,τι θάπρεπε νά είμαι... Κι' όμως ήθελα νά γίνω μιά καλή σύζυγος... νά σε ξεχάσω! Γιατί δέν μ' άφισες; Γιατί μούστελνες κάθε χρόνο τούς μενεξέδες;

—Σε στενοχωρούσε, αυτό;

—Ό, κάθε άλλο, αγαπημένε μου! απάντησε ή Λούσυ με συγκίνηση.

—Εδώ καί λίγες ήμέρες, σουστέιλα τόν φετινό μπουκέτο στό Παρίσι...

—Εμειναν κι' οί δύο άμίλητοι γιά λίγο. "Υστερο είπες ή Λούσυ:

—Ό, Φίλ, δέν μπορώ πιά νά ζήσω με τόν άντρα μου! Είμαστε ξένοι ψυχικά.

—Αφισέ τον. Φύγε αύριο μαζί μου... απάντησε μηχανικά ο Φίλ.

"Αμέσως κατόπιν μετάνιωσε γιά τήν άπερίσκεψία του καί παρακάλεσε τόν Θεό ν' άρνηθή ή Λούσυ. "Η σωπή της τού φάνηκε άτελείωτη...

—Μ' αγαπάς λοιπόν άκόμη;... τού είπες επί τέλους εκείνη. Καλά, θάρθώ!

"Ηταν πιά πολύ άρνα γιά νά όπισθοχωρήσιν ο "Ορλεμπάρ.

—Τί εύτυχισμένος πού είμαι! άναγκάστηκε νά

Ένα μπουκέτο μενεξέδες

πή, με κρύα καρδιά. Στίς 10 λοιπόν, θά συναντηθούμε στό σταθμό τού Τσάρινγκ Κρίς.

—Σύμφωνοι... Τί παράξενο. Φίλ!... Πρίν από μισή ώρα, ήμαστε τόσο άπομακρυσμένοι ο ένας άπ' τόν άλλον! Καί τώρα θά ενώθουμε γιά όλη μας τή ζωή!...

"Ο Φίλ θυμήθηκε πώς έπρεπε νά τή φιλήσιν — μιά κι' ήταν άδειανό τόν ζαχαροπλαστείο. "Εσκυψε πρós τόν πρόσωπό της. Κι' αίσθανθηκε τύψεις, νοιώθοντας τόν ύγρό άπ' τά δάκρυα τής χαράς της...

Τόν κούραζε ή προσπάθειά του νά φανή εύτυχισμένος. "Όταν χωρίστηκε άπ' τή Λούσυ, άναστένανε μ' άνακούφισι.

"Αν είχαν γίνει όλ' αυτά πρό πέντε ετών! Πόσο τήν επιθυμούσε τότε!... Ένώ τώρα τήν είχε φιλήσει άπό άπλή ύποχρέωσι...

Τ' άλλο πρωί, όταν δέν τή βρήκε στό σταθμό, ένθουσιάστηκε με τήν ιδέα πώς θάγε ίσως αλλάξει γνώμη! Μά ή χαρά του δέν κράτησε πολύ: "Η Λούσυ έφτασε σέ λίγα λεπτά.

—Είχα άρχίσει ν' άνησυχώ... τής είπες.

"Όταν βρέθηκαν μόνοι, στό τραίνο πού είχε ξεκινήσει, τή ρώτησε:

—Γιατί είσαι τόσο γλυμή; Δέν κοιμήθηκες άπόψε τή νύχτα;

—Όχι πολύ! Σκεπτόμουν... Πές μου, τί θάκανες άν είχα απαντήσει "όχι" στή πρότασί σου;

"Ο Φίλ δέν βρήκε τί νά πη καί περιορίστηκε νά χαμογελάσιν.

—Συλλογίζομαι πώς κατέστρεψα τή ζωή τού άντρός μου, πρόσθεσε ή Λούσυ. Καίτοι υαλώναμε, στό βάθος όμως πιστεύω πώς με συμπαθούσε, ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! Μά... πές μου, νομίζεις πώς κάνω λάθος πού φεύγω μαζί σου;

"Ελπίζε πώς θά τήν έσφιγγε στήν άγκαλιά του καί θά τής έκλεινε τόν στόμα μ' ένα φιλή. Μά εκείνος ψιθύρισε μόνο:

—Όπως καταλαβαίνεις. Δέν ξέρω τί νά σου πώ. Γύρισε πρós τόν παράθυρο, γιά νά κρούσιν τή γλώσσα του προσώπου της. Οί δισταγμοί της δυνάμωσαν τώρα άπ' τήν ψυχρότητα καί τήν άδιαφορία τού άνθρώπου εκείνου, γιά τόν όποίο τά θυσίαζε όλα.

"Ενοιωσε άγωνία, ντροπή, μιά τρελλή επιθυμία νά πηδήσιν άπ' τόν τραίνο πούτρεγε.

—Όχι, δέν μπορώ νάρθώ μαζί σου! φώναξε.

—Δέν έννοώ νά σε κρατήσω δίχως τή θέλησί σου, απάντησε ο Φίλ. "Εχεις άκόμα καιρό νά νυρίσης πίσω. Θά πάρης τόν τραίνο άπ' τόν Φόλκεστον... Γύρισε πίσω... καί προσπάθησε νά κάνης όσο τόν δυνατόν πιά εύτυχισμένη τή ζωή σου. Δέν είσαι ή κατάλληλη νυναικα γιά ένα τόσο σοβαρό βήμα...

Τώρα πού είχαν τακτοποιή τά πράγματα, έννοιωθε ένα διαβολέμένο κέφι. Τού φαινόταν πώς είχε ξαναιώσει δέκα χρόνια! "Ακόμη κι' ή Λούσυ κατάλαβε τήν άπότομη αλλαγή του...

...Η Λούσυ έφτασε στό Λονδίνο λίγες ώρες πρίν γυρίσιν ο άντρας της άπό ένα μικρό ταξίδι. Μπαίνοντας στήν κάμαρά της, ανατρίχιασε άπ' τόν κρύο. "Η βωτιά είχε σβύσει. Τήν ξανάναψε κι' έκαψε τόν γράμια πού είχε άφίσει γιά τόν άντρα της.

Πάνω στό τραπέζι βόηκε ένα κουτί πού είχαν φέρε κατ'ά τήν άπουσία της. "Όταν τ' άνοιξε ένας λυγρός έσφιξε τόν λαιμό της. Βρίσκονταν μέσα σ' αυτό οί μενεξέδες τού Φίλ. Τής τούς έστελναν άπ' τόν Παρίσι. Είχαν κάμει δύο φορές τόν ταξίδι κι' ήσαν πιά μαραμμένοι...

Λ. ΜΕΡΡΙΚ

Η Βαβίλιβα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Φράγκα έβγαλε στον κ. Ζερβαί, ότι δ πατέρας της, που εινε αρρωστος βαρεια, διαχειριζεται την μεγάλη περιουσια της Τερέζας. Αν πεθανη, λοιπον, η Τερέζα, χωρις ν' εφηση διαθηκη, θα την κληρονομησουν ο πατερας της και η κομησσα. Κι αν πεθανη κι ο πατερας της, η κομησσα Ναδινθα θα γινει κυρια της τεραστιας αυτης περιουσιας... Γι' αυτο, η κομησσα θελησε να σκοτωση την Τερέζα... Επειδη η Φράγκα αποκαλυπτει στον αρχηγό της Δημοσιας Ασφαλειας, ότι η Ναδινθα εινε νωθος κόρη μιας ωραιας μιγάδας, της Μαχώς, που την ειχε ερωτευθι ο παππου της, ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρουζ. Πιστεύει, λοιπον, ότι ο πατερας της συναντησε την κόρη αυτή της Μαχώς, την ερωτευθηκε και την εθελε στη θέση της μητέρας της. Ο κ. Ζερβαί τότε υποδεικνυει στη Φράγκα, ότι πρέπει ν' απομακρυνη την Τερέζα από την κομησσα. Σ' αυτο το μεταξυ, η βαρώνη Γιάκουμπσεν συμβειβει με τον κ. Ντεσάμ για το πλοιαρχο της εμπιστοσύνης που βρήκε εκείνος.

28^{ον} —Τηλεγράφησε ότι το αγοράζω! Τηλεγράφησε επίσης στους ανταποκριτάς μας στη Νέα Υόρκη αδελφους Μάιμουθ να δώσουν στον κ. Γκαρβιλ όσα χαήματα θα χρειαστή για τα έξοδά του...
—Όλα θα γίνουν όπως θέλετε. κ. βαρώνη.

—Εδώσε στον κ. Γκαρβιλ να καταλάβη καλά που ακριβώς βρίσκεται ο Άντρεάς και ότι έχω την αείωση να τον φέρω γρήγορα, πολύ γρήγορα, με κάθε τρόπο, όσες ανυπερβλήτες δυσκολίες κι' αν του παρουσιαστούν!

—Μάλιστα. Αν θέλετε όμως μπορώ να του τηλεγραφήσω διανοτάς του και συμπληρωματικές πληροφορίες...

—Αχ... Θα γράψω μόνη μου αυτό το τηλεγράφημα.
«Η βαρώνη Γιάκουμπσεν κάθησε άμέσως και το έγραψε.

«Ήταν τόσο μεγάλο, ώστε ο Ντεσάμ, όταν το είδε, τα έχασε, γιατί συλλογίστηκε πως ή άποστολή του θα στοίχιζε χιλιάδες φράγκα!

Σ' αυτό λοιπόν το τηλεγράφημα η βαρώνη συνιστούσε στον κ. Γκαρβιλ να το πάρη μαζί του και να το δείξη στον Άντρεά για να μη διαστρέψει να τον ακολουθήση άμέσως.

Τη στιγμή ακριβώς που το υπόγραφε μπήκε μέσα η Φράγκα.

—Έχεις τίποτα νεώτερο; τη ρώτησε η βαρώνη, που ανησυχούσε από την εξαιρετική χλωμάδα της νέας.

—Ναι, νουνά μου! Έχω πολύ σοβαρά πράγματα να σας πω!

«Η Παυλίνα σκώθηκε.

—Κύριε Ντεσάμ, είπε στον πιστό της διευθυντή, φρόντισε να μη μ' ανησυχήση κανείς.

«Έγινε κατόπιν στη Φράγκα και υπήκαν κι' οι δυο στο ιδιαίτερο νοσηείο της κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

—Ευτυχώς, πένε μου τί θέλεις... Σ' ακούω...

—Όπως με συμβουλευάτε, νουνά της απάντησε εκείνη, σήμερα το πρωί πήγα στον κ. Ζερβαί. Οτι αποκάλυψε σ' εσάς το αποκάλυψε και σ' εκείνον...

—Και ποιά είναι η γνώμη του;

—Συμμερίζεται απόλυτα τις υποψίες μου και παραδέχεται ότι δολοφόνος είναι η κομησσα. Άλλα παραδέχεται επίσης ότι η κομησσα είναι πολύ δυνατή. Την υποστηρίζει ο κ. ντε Κουδρεμύν, που κι' αυτός είναι παντοδύναμος, γιατί έχει στα χέρια του αυτή την υπόθεση. Επειση ο κ. Ζερβαί ιοιγυρίζεται ότι ποτέ ο κόμισος και οι υιοί του στα δικαστήρια δεν έχ' υπορέσουν να παραδεχτούν ότι μια μητέρα θέλησε να σκοτώση την κόρη της.

—Ναι! φώναξε η βαρώνη. Αυτό ακριβώς μ' ανησυχεί και μένα σήμερα. Πιστεύω, Φράγκα, ότι η γυναίκα που έφερε

πριν από δέκα χρόνια μαζί του απ' την Κούβα ο κόμης ντε Ροσθελ δεν είναι η μητέρα σου;
—Ναι, νουνά μου!... Η πεποίθησή αυτή σχηματίστηκε ακλόνητα μέσα μου απ' την πρώτη φορά που την αντίκρισα. Και σήμερα είναι περισσότερο ακλόνητη από κάθε άλλη φορά. Άλλα κι' εσύ, νουνά μου, δεν την έχεις την πεποίθησή αυτή τώρα τελευταία;
—Άκουσε, Φράγκα, θα σου πω ό,τι συλλογίζομαι... Είσαι νέα σοβαρή και στην κρίση σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Η ιδέα σου αυτή, που τίποτα δεν υπόρρεσε να την αλλάξη μου έκανε, το δολογώ, πολύ μεγάλη εντύπωση, όπως επίσης μεγάλη εντύπωση μου έκανε κι' η συμπεριφορά της κομησσής από τότε που ξαναγύρισε απ' την Κούβα. Συλλογίζομουν συχνά πως ήταν δυνατόν η Ναδινθα, ή τόσο εύαίσθητη, ή τόσο ήθικη, ή τόσο αφοσιωμένη στα παιδιά της, να είχε γίνει

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Οι επίσκεπτες της Σήμπυλ, μίσε πόλεως της Άγγλιας, βλέπουν με μεγάλη κατάπληξη στους κεντρικούς δρόμους της μια μικρή λεοπαρδαλή, που κυκλοφορεί συνοδευόμενη από τον ιδιοκτήτη της. Το πιο παράξενο απ' όλα είναι ότι η λεοπαρδαλή αυτή, δεν έχει εκπαιδευθεί ακόμη τελείως. Παρ' όλα αυτά, οι μικροί θαυμάσιοι της δεν δειλιάζουν να την πλησιάζουν για να την γαϊδεύουν.

η γυναίκα που αγαπούσε τόσο τις κόσμιες απολαύσεις και που ή διαγωγή της δεν ήταν τόσο αξιοπρεπής; Κι' αμείβαλλα κι' εγώ... Επειτα πάλι σκεφτόμουν πως συνέβαινε να υπάρχουν δυο γυναίκες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Ούτε δυο αδελφές δεν ήταν δυνατό να έχουν τέτοια ομοιότητα!

«Η Φράγκα μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, δέκωσε τη νουνά της.

—Δυο αδελφές; είπε. Και ποιάς σάς λέει ότι η τυχοδιώκτρια που πήρε τη θέση της μητέρας μας δεν είναι στ' αλήθεια αδελφή της;

«Η βαρώνη Γιάκουμπσεν κύτταξε τη Φράγκα ξαφνιασμένη.

—Μήπως τρελλάθηκες; την ρώτησε. Και πως είναι δυνατόν η μητέρα σου να είχε αδελφή, χωρίς να το ξέρω εγώ ή στενότερη φίλη της γιαγιάς σου;

—Η γιαγιά μου δεν έχει καμιά σχέση μ' όλα αυτά! είπε η Φράγκα. Άπεναντίς μάλιστα!

—Εξηγήσου καλύτερα!

Τότε η Φράγκα διηγήθηκε στη βαρώνη όσα είχε πει και στον κ. Ζερβαί για τον ερωτικό δεσμό του παππού της με την μιγάδα Μαχώ. Άκούγοντας το όνομα της Μαχώς η βαρώνη ξαφνιασθηκε.

—Ναι! είπε... Θυμάμαι! Μου φαίνεται ότι ο σύζυγός μου ο Πιέρ Γιάκουμπσεν μού είχε μιλήσει για μια τέτοια ιστορία. Ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρουζ άπουσίαζε συνεχώς απ' το σπίτι του κι' απ' τα κτήματά του, με την πρόφαση ότι ταξίδευε για να πλάσσει τα προϊόντα του... Μα η σύζυγός του έμαθε ότι ήταν ψέμμα αυτό και ότι μια πεντάμορφη μιγάδα που λεγόταν στ' αλήθεια Μαχώ, του είχε εμπνεύσει ένα φλογερό πάθος. Ο σύζυγός μου, που συνδεόταν πολύ μαζί του, θεώρησε καθήκον του να του κάνει αυστηρές παρατηρήσεις. Ο μαρκήσιος τις άκουσε με απάθεια κι' αντί να δυσχεραστή, είπε στον Πιέρ ότι όλα αυτά ήταν αλήθεια κι' ότι δεν μπορούσε να ξεριζώσει τον έρωτα αυτόν απ' την καρδιά του...

—Οι εκμισθητές του αταμάτησαν στο σημείο αυτό; ρώτησε η Φράγκα μ' ενδιαφέρον. Μήπως ο παππούς μου είπε στον σύζυγό σας ότι είχε αποκτήσει ένα κορίτσι απ' την δυσορεμία εκείνη μιγάδα;

—Όχι, αποκρίθηκε η βαρώνη. Τούλάχιστον ο αγαπημένος μου σύζυγος, δεν μού μίλησε ποτέ γι' αυτό.

Τη στιγμή εκείνη, ξαφνικά, η βαρώνη Γιάκουμπσεν χλωμάσε τόσο, που νόμιζε κανείς πως θα πέθαινε.

«Η Φράγκα κατάλαβε την ταραχή της.

—Ναι, θεέ μου! φώναξε η βαρώνη με πόνο, φέροντας τα δυο της χέρια στην καρδιά της.

«Από τα βάθη της μνήμης της, έβγινε κάποια ανάμνηση. Ξανάβλεπε το γυιό της, τον Όλιβιέ, που πέθανε στην αγκαλιά της και ξανάκουγε τα τελευταία λόγια του:

«Ναι! Ναδινθα!... συγγνώμη!... Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... Άλλα σ' αγαπούσα πάντα στο πρόσωπό της άλλης, της καταραμένης... Ναι, της άλλης που ήταν τόσο όμοια με σένα!...»

Μέσα στη κοίτη κατάπληξη που είχε προκαλέσει στο μυαλό της ο ξαφνικός θάνατος του μοναδικού παιδιού της, η Παυλίνα δεν είχε προσέξει στα φοβερά αυτά λόγια, που ωστόσο έπρεπε να ήταν μια αποκάλυψη γι' αυτήν.

Και νά, τώρα, ύστερα από είκοσιπέντε δολόφρα χρόνια, τα λόγια αυτά ξαναγύρισαν στη μνήμη της.

«Όποτε, λοιπόν, είχε δίκιο η Φράγκα και υπήρχε πραγματικά στον κόσμο μια γυναίκα εντελώς όμοια με την αλήθινή Ναδινθα ντε Σάντα-Κρουζ, μια γυναίκα καταραμένη, που είχε κλέψει απ' τη Φράγκα

την μητέρα της κι' από την Παυλίνα το γυιό της;...

Και τη γυναίκα αυτή η Παυλίνα την είχε σφίξει στην αγκαλιά της, ξεγελασμένη απ' τις ψευτιές της και τις υποκρισίες της.

Και όταν η Φράγκα της φώναζε: «Όχι, δεν είναι η μαμά!», η Παυλίνα της απαντούσε: «Κάνεις λάθος!».

Τί φρίκη!... Την είχε φιλήσει κι' είχε δεχθι τα φιλά της!...

«Η συγκίνηση της δυστυχισμένης βαρώνης, που συγκρατούσε συνήθως μέσα της όλες τις εντυπώσεις της και τα αίσθηματά, ήταν μεγαλύτερη απ' τις δυνάμεις της και σωριάστηκε κάτω λιποθύμη.

«Η Φράγκα συλλογίστηκε, ότι κανέναν ξένος, ούτε κι' αυτός ο Ντεσάμ, δεν έπρεπε να μάθι την άφορμή που είχε προκαλέσει τη λιποθυμία της νουνάς της. «Ήταν ενδεχόμενο τη στιγμή που θα συνερχόταν, να προφέρει η Παυλίνα μερικά λόγια, που δεν θα έπρεπε να τ' άκουση κανείς.

Κύτταξε, λοιπόν, η νέα πως να συνεφέρει μόνη της τη βαρώνη, χωρίς να ζητήσει βοήθεια.

Σ' ένα τραπέζι βρισκόταν ένα ποτήρι γεμάτο νερό. «Έβρεξε, λοιπόν, μ' αυτό το πρόσωπο και τους κροτάφους της βαρώνης Γιάκουμπσεν κι' εκείνη, σιγά-σιγά, άρχισε να συνέχεται.

«Όταν άνοιξε τα μάτια της, κι' είδε τη Φράγκα σκυμμένη από πάνω της, την άγκάλιασε τρυφερά και φώναξε:

—Ω, Φράγκα, καλή μου Φράγκα! Μη μου λές, ότι αυτό που προβλέπεις, εινε αληθινό. Άφσέ με πρώτα να συνηθίσω σ' αυτή την ιδέα, γιατί αλλιώς θα πεθάνω απ' τη λύπη μου...

«Η Φράγκα δεν είπε τίποτε. Μόνο τη φιλούσε με αγάπη.

«Η Παυλίνα τότε άρχισε να κλαίη, με λυγμούς.

Σε λίγο, όμως, ξανάγινε κυρία του εαυτού της.

—Θα σου φανώμαι σαν μια γυναίκα χωρίς βέλση και χωρίς θάρρος, της είπε. Αν ήξερες όμως πόσο μια μητέρα κλαίει το μονακριβό παιδί της!...

—Ναι, ναι, το καταλαβαίνω, απάντησε άργα η Φράγκα. Τώρα όμως που έσως αποκτήθηκε τη βεβαιότητα ότι θα πραγματοποιηθι ο μεγαλύτερος και ο πιο πραγματικός σου πόθος, δεν σου επιτρέπεται να παραμελής το καθήκον σου, ξεχνώντας το θάρρος σου και τη δύναμη της ψυχής σου! Είνε καιρός τώρα να δράσης!...

«Η βαρώνη Γιάκουμπσεν σκούπισε τα δάκρυά της.

—Έχεις δίκιο, Φράγκα, της είπε. Έχεις δίκιο! Στην ηλικία μου, βλέπεις, οδυνατίζει ο χαρακτήρας, όπως το μυαλό... Μη με κατηγορή...

—Ναι! Δεν σε κατηγορώ, νουνά μου. Πώς να σε κατηγορήσω εγώ, που σ' αγαπώ τόσο;... Σε παρακαλώ μόνο να μην αφήνουμε να περνώ ο καιρός άδικα, γιατί με τα δάκρυα δεν θα κερδίσουμε τίποτα.

—Λοιπόν, μίλα... Λέγε μου τί πρέπει να κάνω;... Θα σε βοηθήσω με τυφλά μάτια, γιατί εγώ τώρα, Φράγκα, είμαι άνικανη ν' αποφασίσω κάτι...

—Άκουσε, νουνά μου, ο κ. Ζερβαί έχει την ιδέα, ότι κάποιος απ' τους τόσους γνωστούς που έχεις στην Κούβα ή στην Αντίλλες, θα έχη άκούσει να γίνεσαι λόγος για τη Μαχώ και θα είναι σε θέση να μάς πληροφορήση αν η γυναίκα αυτή έχη κόρη ή όχι!...

—Καλά, αποκρίθηκε η Παυλίνα, θα φροντίσω γι' αυτό, αλλά πρέπει να μου δώσης προθεσμία ως αύριο το πρωί, γιατί, όπως βλέπεις, απόψε είμαι σε τέτοια κατάσταση, που δεν μπορώ να σκεφθώ τίποτε... Έχω χάσει το μυαλό μου...

—Ναι, ναι, νουνά μου, της είπε η Φράγκα, πρέπει να ξεκουρασθής... Α! γιατί να μη μπορώ απόψε να μείνω μαζί σου και ν' άγρυπνήσω κοντά στο κρεβάτι σου; Μα έχω καθήκον ιερό να βρίσκω κοντά στην Τερέζα... Αν οι υποψίες μου

είνε αληθινές, τί τρομερό κίνδυνο που διατρέχει η αγαπημένη μου αδελφή!... Αυτό εινε το δεύτερο πράγμα που είχα να σου πω και η μεγάλη χάρη που ο Γίος ο κ. Ζερβαί μ' έδωσε να σου ζητήσω...

—Λέγε ό,τι θέλεις κι' αν κουραστώ να σ' ακούω, θα σου το πω... της απάντησε η βαρώνη.

—Άκουσε, λοιπόν, νουνά μου: Σε παρακάλεσα και πριν από λίγες ημέρες, να με βοηθήσης να πάω από το σπίτι την Τερέζα, γιατί η παρουσία της κομησσας κάτω απ' την ίδια στέγη με την αδελφή μου, μου έμπνιε άνησυχίες τόσο τρομερές, ώστε μου έρχεται να τρελλαθώ! Σήμερα το πρωί, λοιπόν, η κομησσα μου έδωσε να καταλάβω, ότι θέλει να με χωρίση απ' την Τερέζα κι' ότι θ' αναλάβη αυτή την περιποίησή της, όπως έχει το δικαίωμα, σαν μητέρα της.

—Άλλ' αυτό δεν πρέπει να γίνη! φώναξε η Παυλίνα, τρομερά άνησυχη.

Και έφερε, πρόθεσε η Φράγκα, τότε η κομησσα θα πραγματοποιήση το σχέδιό της; Γιατί ο Θεός βοήθησε να μου το πη μόνη της η καταραμένη αυτή γυναίκα... Αύριο!... Αύριο που φεύγει απ' το Παρίσι ο δόκτωρ Ντεζορμώ και δεν θα έχη να φοβάται πια τις παρατηρήσεις του και τους θυμούς του.

—Το είπες αυτό στον κ. Ζερβαί;

—Ναι, νουνά μου, όπως το λέω και σε σένα την ίδια!

—Και τί σε συμβούλεψε;

—Να απαγάγωμε την Τερέζα και να την απομακρύνουμε απ' το Παρίσι το πολύ-πολύ ως αύριο!... Πρέπει, μου είπε, να την πάμε σε κάποια ξένη χώρα, όπου να μην μπορούν να τη βρουν, όπου να ξαναγυρίση ο Άντρεάς... Ο κ. Ζερβαί θα κλείση τα μάτια του... Θα μάς βοηθήση, μάλιστα, αν παρουσιαστή άναγκη... Και αν η κομησσα κάνει διαδήματα για να ξαναβρή την αδελφή μου κι' απευθυνθι γι' αυτό στον ίδιο, όχι μόνο θα μάς ειδοποιήση, αλλά και θα την παραπλανήση με ψευτικές πληροφορίες...

—Άκουσε με, μικρούλα μου, είπε η βαρώνη Γιάκουμπσεν, όπως σου είπα πριν από λίγο, είμαι πάρα πολύ ταραγμένη αυτή τη στιγμή, και δεν μπορώ να πάω καμιά απόφαση. Άλλα, έλα αύριο το πρωί, πολύ νωρίς, αν μπορείς στις έξη...

«Ός τότε, θα παρακαλέσω το Θεό να μάς βοηθήση όλους... Να είσαι, όμως, έτοιμη, γιατί πιθανόν να παρουσιαστή άναγκη να εκτελεσθι άμέσως ή απόφαση που θα πάρω...

«Η Φράγκα έμεινε ακόμα πολλή ώρα κοντά στη νουνά της, προσπαθώντας με τα φιλά της και τα χέρια της να την καθησυχάση. Και, στο τέλος, το κατώρθωσε. Όταν έφυγε από το μέγαρο, κατά

τις όχτες το βράδυ, η κόμησσα Γιάκουμπσεν ήταν σχεδόν ήρεμη.

«Επειδη η Φράγκα είχε άργήσει πολύ, πήρε το άμαξι της νουνάς της και γύρισε γρήγορα στο πατρικό της μέγαρο.

Μόλις έφτασε εκεί, ανέθηκε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο της αδελφής της.

«Αν και είχε πια νυχτώσει, τα φώτα ωστόσο δεν ήσαν άναμμένα. Το δωμάτιο της άρρωστης ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι.

«Η Φράγκα, ταραγμένη, στάθηκε μια στιγμή μπροστά στην πόρτα.

—Σίμπυλ! φώναξε.

Μα κανένας δεν κουνήθηκε μέσα στο δωμάτιο, ούτε καμιά φωνή απάντησε.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Τί συμβαίνει, λοιπόν, εδώ;

Κι' ένοιωσε ένα ρίγος να περνάη όλο της το κορμί και τα πόδια της να λυγίζουν. «Η δύστυχη νέα νόμιζε πως θα πέθαινε... Άλλα το θάρρος της ήταν πραγματικά άκατανίκητο.

Συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της και όλο το θάρρος της και, υπηλαφτά, μές στο σκοτάδι, προχώρησε προς το τζάκι κι' άναψε το φώς.

«Η Τερέζα καθόταν πάντα στην πολυθρόνα της, αλλά το κεφάλι της ήταν γυρισμένο προς τα πίσω, τα μάτια της κλειστά και μια τέτοια χλωμάδα άπλωνόταν στο πρόσωπό της, που θα έλεγε κανείς ότι ήταν νεκρή.

Κοντά σ' αυτήν, η Σίμπυλ ήταν ξαπλωμένη σ' έναν χαμηλό καναπέ, στην ίδια περίπου κατάσταση που βρισκόταν και η Τερέζα.

«Ένα μικρό τραπέζι, που πάνω του ήταν ακόμη μια άσημνη τσαγιέρα, φρέσκο βούτυρο και δυο άδειαν φλυτζάνια έδειχναν, ότι η Σίμπυλ είχε πει τη τσάι της, όπως πάντα, κατά τις πέντε, μαζί με την Τερέζα.

«Η Φράγκα, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κοντά στις δυο γυναίκες. Η Σίμπυλ ήταν έσπλη κι' ανέπνεε κανονικά. Ήταν φανερό πως κοιμόταν.

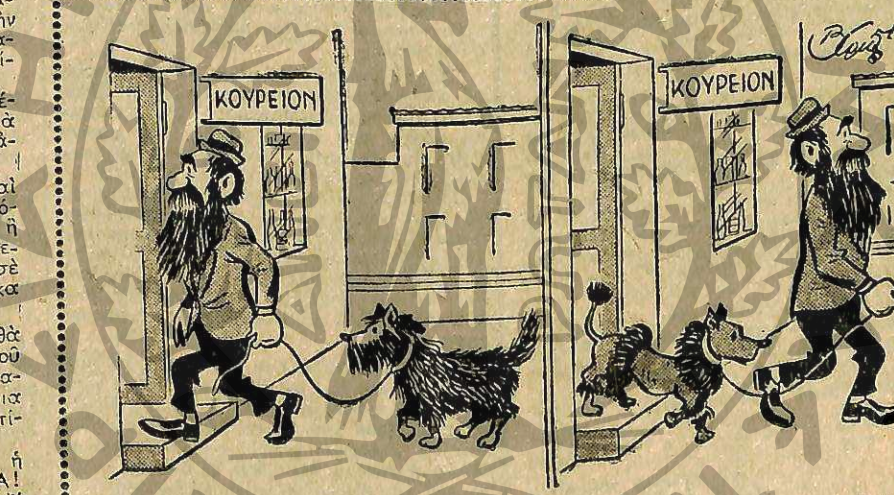
«Η Τερέζα όμως ήταν παγωμένη σαν μάρμαρο και το στήθος της δεν φαινόταν πια να πάλλη.

—Θεέ μου! φώναξε η Φράγκα με αγωνία. Αποκοίμησε τη Σίμπυλ για να είμαι ολομόναχη!... Τί να κάνω τώρα; Τί να κάνω;

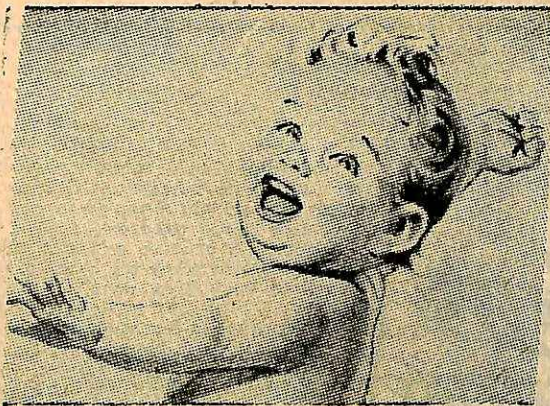
Πήγε κοντά στη μίς Σίμπυλ και την τρανόασε με όλη της τη δύναμη.

—Σίμπυλ! φώναξε. Σίμπυλ μου!... Σε ίκετω, ύπνια!... Σε χρειάζομαι τόσο για να με βοηθήσης!...

Και σαν να είχε, η φωνή αυτή, τη δύναμη να την ξαναφέρει απ' τον Άδη, η μίς Σίμπυλ έκανε μια άργη κίνηση. Σήκωσε το χέρι της και το έφερε στο κεφάλι της

Χωρίς λόγια. (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο σκελετός της οδοντοφυΐας αποτελεί το δείκτη της κανονικής ή μη ανάπτυξης ενός παιδιού.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Πότε και πώς εμφανίζεται το καθένα

Οι γονείς δεν αποδίδουν συνήθως την απαιτούμενη προσοχή στην οδοντοφυΐα των παιδιών τους. Κι ωστόσο, ανεξάρτητα από την πρακτική της άποψι — χωρίς δόντια ή με έλλιπτα δόντια ο άνθρωπος δεν μπορεί να τραφή κανονικά — έχει μια άλλη πολύ σημαντικότερη: η οδοντοφυΐα αποτελεί ένδειξη της προόδου, της ανάπτυξης του παιδιού.

Ένα παιδί, που τα δόντια του βγαίνουν κανονικά και στην ώρα τους το καθένα, αναπτύσσεται φυσιολογικά και δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχούμε γι' αυτό. Το αντίθετο αποτελεί σαφή ένδειξη ότι η ανάπτυξη του καθυστερεί και το γεγονός αυτό πρέπει να κινήσει την προσοχή μας, για να λάβουμε εγκαίρως τα ενδεικνυόμενα μέτρα.

Πρέπει, λοιπόν, να έχετε υπ' όψι σας το εξής: Αν δείτε ότι τα δόντια του ηπιόπου καθυστερούν περισσότερο από εξή μήνες, να συμβουλευθείτε αμέσως το γιατρό σας. Μερικές ενέσεις βιταμίνης D είναι συνήθως αρκετές για να βγούν τα δόντια που καθυστερούν.

Για ένα μεγάλο παιδί,

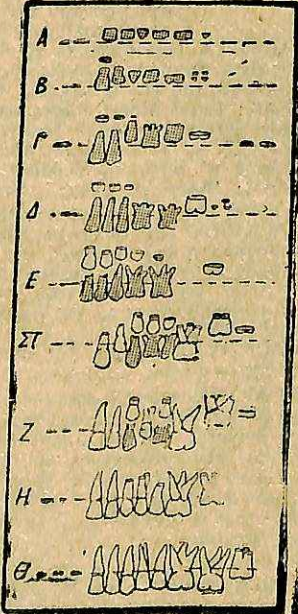
μπορεί να συγχωρηθεί μία καθυστέρηση ενός ή τo πολυ έτος και ήμισος έτους. Καί αυτή, όμως, προδίδει ανωμαλία της ανάπτυξης του, που πρέπει να καταπολεμηθεί εγκαίρως με τα ενδεικνυόμενα μέτρα.

Μπορεί να λεχθή λοιπόν, ότι ο ρυθμός της οδοντοφυΐας αποτελεί το δείκτη της κανονικής ή μη κανονικής ανάπτυξης ενός παιδιού.

Αλλά ποιός είναι ο ρυθμός μιας κανονικής οδοντοφυΐας; Ο άνθρωπος, όπως και πολλά θηλαστικά, έχει δύο οδοντοφυΐες. Τα δόντια της πρώτης καλούνται νεογίλοι ή γαλαξίες. Μετά την πτώση τους εμφανίζονται τα μόνιμα.

Οι νεογίλοι ή γαλαξίες είναι 20, από 10 σε κάθε σιαγόνα. Από τους δέκα νεογίλους της κάθε σιαγόνας, οι 4 είναι τομείς ή κοπτήρες ή δισαστήρες, οι 2 κυνόδοντες και οι 4 τελευταίοι γόμφιοι ή μυλότες ή τραπέζιες.

Το νεογνό δεν έχει δόντια. Μέσα στα ούλα του, όμως, υπάρχουν κύστες, που περιέχουν σε σπέρμα τα δόντια που πρόκειται ν'

αναπτυχθούν αργότερα.

Η πρώτη οδοντοφυΐα αρχίζει από τον 6ο ή 7ο μήνα και συμπληρώνεται κατά το τέλος του δεύτερου έτους. (Βλέπετε στο σχέδιό μας τη σειρά εμφάνισης των δοντιών).

Στα πέντε χρόνια, ή έσωτερική οδοντοφυΐα δεν παρουσιάζει καμιά μεταβολή. Αλλά πίσω από κάθε γαλαξία, το μόνιμο δόντι είναι έτοιμο και δεν χρειάζεται παρά να τρυπήσει το ούλος για να βγί.

Στα έξη χρόνια, πέφτουν συνήθως οι μεσαίοι τομείς, αλλά χωρίς ν' αντικατασταθούν αμέσως. Έπειτα αρχίζει ή πτώση και των άλλων γαλαξιών, που σπρώχνονται διαρκώς προς τα έξω από τα μόνιμα δόντια, που βρίσκονται κάτω από αυτούς.

Η δεύτερα οδοντοφυΐα αρχίζει από το 7ο έτος. Σε μερικά παιδιά, όμως, από πολύς πρωύτερα. Τα μόνιμα δόντια είναι 32, δηλαδή 16 σε κάθε γνάθο, (4 τομείς, 2 κυνόδοντες και 10 τραπέζιες με τους φρονιμίτες).

Κάθε δόντι αποτελείται από τρία μέρη: τη μύλη, που είναι το μέρος που προσέχει από τα ούλα δηλαδή το εμφανές, τον αυχένα, που είναι το περιβαλλόμενο από τα ούλα μέρος και τη ρίζα, που είναι άλλοτε απλή κι' άλλοτε πολυλαπή και βρίσκεται στο έσωτερικό του φαντίου.

Στο έσωτερικό έχει μία σκληροειδή κοιλότητα, που καταλήγει σε στόμιο άπλο ή πολλαπλό (ανάλογα με το αν ή ρίζα είναι απλή ή πολλαπλή).

Η κοιλότητα αυτή περιέχει τον καλούμενο πολφό, που είναι μία ουσία μαλακή και γεμάτη από νεύρα και άγγεια.

Τα δόντια περιβάλλονται έξ έλλου, από τρεις ουσίες: α) την έλεφαντίνη ή οδοντίνη, που είναι παρεμφερής με έκεινη των οστών του σώματος, αλλά πολύ σκληρότερη, περιβάλλει δε ολοκληρω το δόντι. β) την ύαλοειδή ή άδαμαντίνη (το καλούμενο κωνός σμάλτο), που είναι γυαλιστερή και έξαιρετικά σκληρή, περιβάλλει δε την έλεφαντίνη στην περιοχή της μύλης, στο έσωτερικό, δηλαδή, μέρος του δοντιού και γ) την όστεοειδή, που περιβάλλει την έλεφαντίνη στη ρίζα του δοντιού.

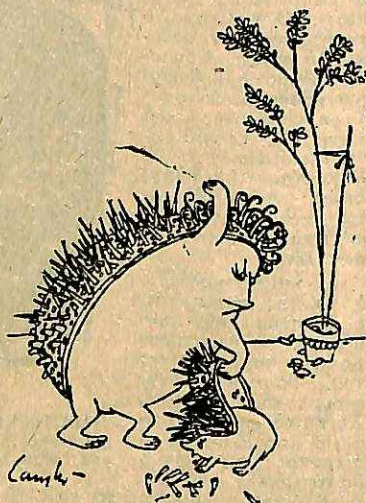
Οι μύλες των τομέων ή δισαστήρων είναι πλατειές και λεπτές και οι ρίζες άπλες. Τα δόντια αυτά, όπως δείχνει κι' ή ονομασία τους χρησιμεύουν για τον τεμαχισμό της τροφής.

Οι κυνόδοντες έχουν παχύτερες και στερεώτερες μύλες και ρίζες επίσης άπλες. Χρησιμεύουν για να ξεσπάζουν τις σκληρές σάρκες των ζώων, το περίβλημα ενός καρπού κτλ. Οι γόμφιοι, τέλος, καταλήγουν σε ανώμαλες τετράγωνες έπιφανείες, που έχουν αποκληθή τράπεζες. Ο προορισμός τους είναι να τρίβουν καλά την τροφή, να τη λιώνουν.

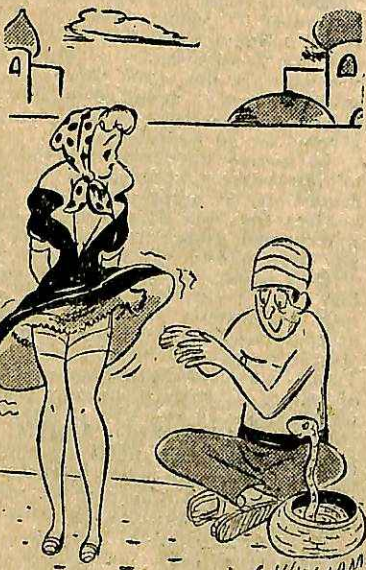
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Και σου είπα να προσέχεις!...
—Άλλη φορά δεν σε ξαναπαίρνω μαζί μου!...

Ο σκαντζόχοιρος δέρνει το μικρό του!

Όταν ο φακίος είναι υπερμπάντης...

Ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Χρονολογικά, ιστορικά και λογογραφικά του μηνός

Νοέμβριος: Ο τελευταίος μήνας του φθινοπώρου, που από τα μέσα του αλλάζει πιά ο καιρός. Τα πρωτοβόρνια διαδέχονται τώρα συχνές και μεγάλες βροχές.

Ανεμοί φυσούν, ιδίως στη θάλασσα, που φουρτουνιάζει, και το κρύο, αρχίζει να γίνεται αισθητό.

Ο Νοέμβριος είναι ο ένδεκατος μήνας του πολιτικού ημερολογίου κι' έχει 30 ημέρες.

Στο ρωμαϊκό ημερολόγιο—πρωτο εισαχθούν οι μήνες Ιανουάριος και Φεβρουάριος, όποτε το έτος άρχιζε από τον Μάρτιο—ο Νοέμβριος ήταν έννατος μήνας, όπως έφηγε και τ' όνομά του, που προέρχεται από τη λατινική λέξη «νόβις», δηλαδή έννα.

Στην αρχή ο Νοέμβριος των Ρωμαίων είχε 30 ημέρες, μα αργότερα περιορίσθηκε κατά μία ημέρα.

Ο Ιούλιος Καίσαρ κατόπιν, μεταρρυθμίζοντας το ημερολόγιο ώρισε τον Νοέμβριο με 31 ημέρες, αλλά ύστερότερα ο αυτοκράτορας Αυγουστος τον περιορίσε σε 30.

Ο αυτοκράτορας Κόμοδος δοκίμασε να του αλλάξει την παλαιά του ονομασία και να τον αποκαλέσει «Έξαιπερατόριος», αλλά δεν κατάφερε να του μενιή το όνομα αυτό.

Κατά τον Νοέμβριο στην αρχαία Ρώμη γίνονταν μεγάλες γιορτές προς τιμή της Νίκης κι' έπισημότερη απ' αυτές ήταν ή τελετή της πρώτης ημέρας, όποτε τιμόταν ή άνάμνησι της νίκης του Σύλλα έναντι των Σαμνιτών.

Ο Νοέμβριος αντίστοιχεί προς τον μήνα Μαιμακτηριώνα, πέμπτο του αττικού ημερολογίου, που κρατούσε από τις 13 Νοεμβρίου ως στις 11 Δεκεμβρίου.

Όνομάσθηκε έτσι προς τιμήν του πατέρα των θεών Διός του Μαιμακτου, που σημαίνει του θυελλώδους. Γι' αυτό και στην αρχαίαν Αθήνα τελοούνταν και τα Μαιμακτηρία, γιορτή προς έξευμενισμό του θεού για να μην κινή άγριο χείμα, με την αλλαγή του καιρού κατά τον μήνα αυτόν.

Τον Νοέμβριο ο ήλιος διανύει το ζωδιακό άσπεριό του Τοξότη. Σύμφωνα με την λαϊκή άστρολογία, οι άντρες που γεννιούνται τον μήνα αυτόν είναι τοληροί και έπιτήδειοι, έκδηλώνουν δραστηριότητα, κάποτε μάλιστα και θρασύτητα. Μπορούν να υποκρίνονται κι' έχουν κλίση σε μυστηριώδη πράγματα και ζητήματα. Με τους γοητευτικούς των τρόπους και την πονηριά τους καταφέρνουν να γοητεύουν τις γυναίκες κι' έχουν μεγάλη έπιτυχία σ' αυτές. Οι γυναίκες πάλι, είναι κι' αυτές έπιτήδειες, μα έχουν αγαθή προαίρεσι. Είναι έλκυστικές στον έρωτά, μα δυσπιστούν πολύ και

ΠΕΡΙΓΙΤΕΣ ΤΡΙΚΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ.
ΚΡΕΑΤΟΦΑΓΟΣ: Ριζική ταχεία εξαφάνιση. Ειδική θεραπεία δια ξανάγνωση προσώπου, πενήνδες, τριχόπτωσης, ρυτίδες, αγγύρια, στίγματα, ούλες κ.λπ.
 Αποφασιστικός Δ. ΓΙΟΕΛ Βαλσαρόπουλος 12
 Τηλ. 33.039 Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΗ ΔΥΡΕΑΝ

ερωτεύονται το άσθημα. Έπίσης είναι άφίκορες μα και πολύ φιλάρεσκες.

Οι κυριώτερες έργασίες του άγροτικού κόσμου κατά τον Νοέμβριο είναι οι ακόλουθες: Οι γεωργοί συμπληρώνουν τη σπορά των πρώιμων σιτηρών, μαζεύουν το μπαμπάκι και όργαζουν τα χτήματα τους για να καλλιεργήσουν ανοιξιάτικα όύτα.

Οι δειντοκόμοι αρχίζουν κατά περιόδους το μάζεμα της έλιάς, Κλαδεύουν και περιποιούνται τα όπωροφόρα δέντρα, ιδίως άμυγδαλιές, κερασιές, βερυκοκιές, ροδακινιές και τα λιπαίνου.

Οι κηπουροί σκαλίζουν τα διάφορα λαχανικά, σπέρνουν τα χείμαυράκια όύτα και μεταφυτεύουν τα μαρούλια.

Οι άμπελοφυγοί ξελακκώνουν και λιπαίνουν τα σταφιδάμπελα και από τα κλήματα κόβουν τις άχρηστες βέργες για να δυναιώσουν.

Ξεχωριστή φροντίδα καταβάλλουν οι κτηνοτρόφοι για την προστασία των κοπαδιών τους από το κρύο, κατεβάζοντάς τα από τις ψηλές βοσκές στα χείμαυρά τους.

Στην έλληνική λαογραφία αναφέρονται για τον Νοέμβριο και άλλα όνόματα ανάλογα με ή γιορτή που πανηγυρίζει κάθε τόπος τον μήνα αυτόν, όπως «Αι-Φιλίππιατες» (από την έορτή του Αγίου Φιλίππου στις 14 Νοεμβρίου), Ταξίαρχης (γιορτή της 8ης Νοεμβρίου), Αγίαντρές (του Αγίου Αντρέα στις 30 Νοεμβρίου).

Λέγεται επίσης και Σποριές (έπειδή γίνεται ή σπορά στα κήματα) και παχνιστής (γιατί μαζεύουν τα κοπάδια στα παχνιά, για να τα προφυλάξουν από τον χείμαυρα).

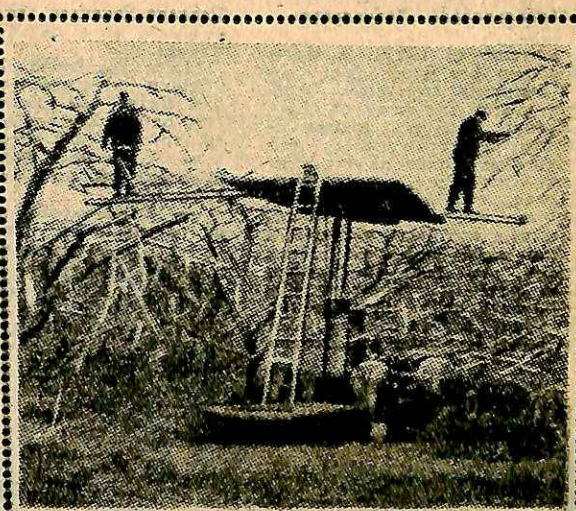
Σχετικά με τις γεωργικές καλλιέργειες που γίνονται τον μήνα αυτόν υπάρχουν τα έξης όητά του λαού:

«Το Νοέμβρη μήνα σπείρει!». «Το Νοέμβρη νόγα και σπείνει!». «Το Νοέμβρη και Δεκέμβρη φύτευε καταβολάδες!». «Νοέμβρη ίδες και άπόσπειρε, αν δα και δεν άπόσπειρες, τάγεις και τάβλεις». «Η Πούλια βασιλεύοντας το ήπυνά της στέλνει! Όύτε τοσπάνος στα βουνά, μηδε γεωργός στον κάμπο!». (έπειδή αρχίζουν οι κακοκαιρίες).

K. M.

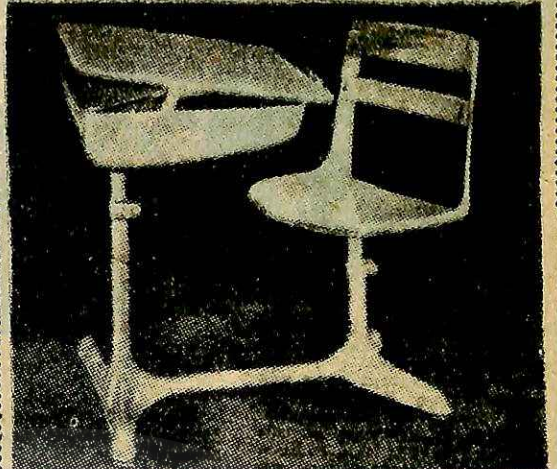
Η ρεκλάμα που φερνει εύελλα

Μια κυρία μάλλον ήλικιωμένη, στη Γενεύη, έκαμε την άδιακρισία ν' ανοίξη ένα όπιοπο φακέλλο που άπευθυνόταν στο σύζυγό της. Βρήκε, λοιπόν, μέσα σ' αυτόν τη φωτογραφία μιας ώραιας γυναίκας με τολμηρό νεκολτέ κι' ένα γράμμα που έλεγε: «Θα σας έκπληξη ίσως αυτό το γράμμα. ή φωτογραφία όμως θα σας κάνει να καταλάβετε τις προθέσεις μου. Ξέρω, ότι έχετε ένα ραντεβού μαζί της στο γνωστό σας κινηματογράφο. Έπιτρέψατέ μου να σας συστήσω για πρώτη και τελευταία φορά: Φυλαχθείτε απ' τις έαυθές!». Υπογραφή: «Μία φίλη που θέλει το καλό σας». Φαντάζεστε τώρα τη μανία της σύζυγου!... Μετά τη θύελλα, όμως, έξακριβώθηκε, ότι έπρόκειτο για μία ρεκλάμα! Η φωτογραφία παρίστανε την ήθοποιό Μάρτιν Κάρολ, που πρωταγωνιστούσε στο φίλμ «Φυλαχθείτε απ' τις έαυθές», το όποιο παίζόταν σ' αυτή την πόλι. Για να ξεθυμάνη, λοιπόν, ο σύζυγος υπέβαλε άγωνιη άποκημιάσεως κατά του ιδιοκτήτη του κινηματογράφου.

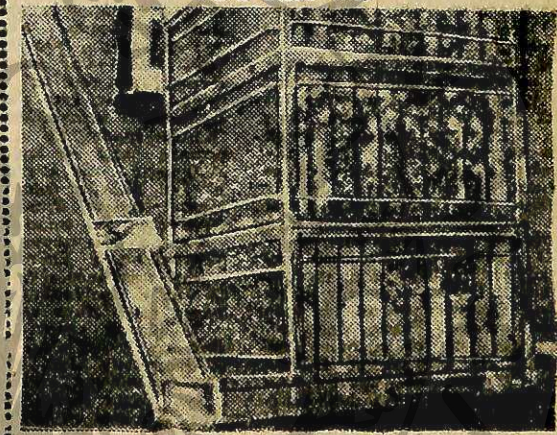
ΓΙΑ ΤΟ ΚΛΑΔΕΜΑ

Η ύδαυλική αυτή «έξέδρα» που είναι έλασσοσυνένη έπάνω σ' ένα σιμουλκλό αυτόκίνητο νοσημειεί για το κλάδεμα ή τη συλλογή των καρπών των δέντρων. Κατασκευάσθηκε από ένα Αμερικανό κτηματία, ύποσει δε να ότθήσει σε ύψος 3 1/2 μέτρων.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΘΡΑΝΙΑ

Ένα έργοσάσιο έπιτόλιον της Αμερικής κατασκευάζει για λογαριασμό ιδιωτικών ανολέων, το μονό αυτό μαθητικό θρανίο από έύλο και πλαστική ύλη. Το νέο θρανίο έχει κινητό καθίσμα, που ύπώνεται και ναυπηγώνεται κατά βούληση. Έπίσης ή έύλη έπιφάνεια, έπάνω στην όποια γράσει ο μαθητής, αλλάζει κλίσι με τη βοήθεια ενός σιανκού που βοίσκεται στο κάτω μέρος της.

Η «ΓΥΑΛΙΝΗ ΚΥΨΕΛΗ»

Ένας Έλληνας τεχνίτης κυψελών και μελισσοκόμων είδον απ' τη Θεολνική ο Σωκράτης Αλιανίδης παρουσίασε στην Έκθεση Θεολνικής την «γυαλίνη κυψέλη». Ο μελισσοκόμος με την κυψέλη αυτή ήποσει να παρακολουθήσει όλη την ένασσία των μελισσών και να επεμβεί σε περιπτώσεις που ύπάρνει ανάγκη. Έπίσης είχε υψάλινος και ο «άνωνος έξόδου» που σπινεται δίπλα στην κυψέλη. Η κυψέλη αυτή ήποσει να τοποθετηθή και σε κλειστό χώρο, άκοι ή «άνωνος» να βοίσκεται έξω. Στη φωτογραφία φαίνονται οι μελισσες νύο απ' τα είδικά πλαίσια των κυψελών.

Ιστορικό διήγημα

Πριν από το 1820, η Καλιφόρνια δεν ήταν μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Απόλυτοι κύριοι της ήταν οι Έρρυθροδερμοί. Έκει που σήμερα αγγίζει η μεγάλη πόλις του Άγιου Φραγκίσκου με τις άπειρες απόβαστες, τους ούρανο-νοξιστές, τις πλατείες λεωφόρους της και τα τρία εκατομμύρια των κατοίκων της, υπήρχε ένα μικρό χωριό με δώδεκα καλύβες, το Γουέρμπα-Μπουένια. Πολλά ποτάμια, όπως το Ρίο Σακραμέντο κι' ο παραπόταμός του Φόρκ, έκαναν εύφορη αυτή την περιοχή, όπου απλώνονταν

Γουέρμπα-Μπουένια να τον διευκολύνουν, μα κι' αυτοί ήταν πάμπωχοι. — Έτσι, ένα βράδυ, ύστερα από μάταιες αναζητήσεις, γύρισε στο σπίτι του κατακόπος, κι' είπε στη Μαίρη και στον Τσάρλυ, την ώρα που έτρωγαν: — Ένας μόνο άνθρωπος, θα μπορούσε να μας βοηθήσει, ο Χάργκραβ... — Ο Χάργκραβ; παρατήρησε με ανησυχία η Μαίρη. Πι-

— Μά δεν είμαι τυφή, του παρατήρησε χαμογελώντας η Μαίρη. Κι' έγω Τσάρλυ σ' αγαπώ!... Μια λάμψη χαράς είχε φωτίσει τότε τα πρόσωπά τους. Την άλλη μέρα ο Σούτερ συνάντησε τον Χάργκραβ. Έκείνος, όταν ο πατέρας της Μαίρης του ζήτησε να τον βοηθήσει, του δήλωσε: — Άκουσε Σούτερ... Φαντάζεσαι πώς είμαι ήλιθιος; Τα λε-

Το χρυσάφι

απέραντα δάση από βαλανιδιές και κέδρους, που σκέταζαν τις πλαγιές των βουνών.

Είκοσι όμως χρόνια μετά την προσάρτηση της Καλιφόρνιας, άρχισαν να φτάνουν εκεί οι πρώτοι άποικοι κι' ανάμεσα σ' αυτούς κι' ο Άγγλος Φράνκ Σούτερ, που είχε εγκαταλείψει το Μηχανικό, όπου υπηρέτούσε ως αξιωματικός, είχε κάνει πολλές βιομηχανικές επιχειρήσεις που δεν επέτυχαν και θεοφάτος πιά, είχε καταφύγει εκεί περα με την ελπίδα, ότι θα έκανε την τύχη του. Η μόνη του παρηγοριά σ' όλες αυτές τις θλίψεις του, ήταν η πενταμορφη κόρη του, η Μαίρη, που τον λάτρευε και που έμοιαζε καταπληκτικά με την μητέρα της.

Η Μαίρη ήταν δεκαοκτώ χρόνων, με χρυσά μαλλιά, γαλανά μάτια και λυγρή κορμοστασιά. Ο Σούτερ κι' η Μαίρη, λοιπόν, εγκαταστάθηκαν κοντά στον ποταμό Φόρκ, σ' ένα σπίτι που έφτιαξε ο παλιός αξιωματικός του Μηχανικού, με την βοήθεια των Έρρυθροδερμών και του Τσάρλυ Μάρσαλ, που από μικρό τον είχε μαζί του.

Ο Σούτερ είχε στο νου του να κάνει εκεί περα ένα προνιστήριο. Έτσι, από την άλλη κιάλας ημέρα, άρχισαν να δουλεύουν σκληρά. Τέλος, ήρθε κι' η στιγμή που το προνιστήριο κινήθηκε με τον «λευκό άνθρωπο», το νερό. Το γεγονός πανηγυρίστηκε στο σπίτι του Σούτερ. Η Μαίρη έφτιαξε μια όμορφη πουτίγκα κι' ο αξιωματικός άνοιξε μια μπουτίλια παλιού κρασιού, που είχε φέρει από την Αγγλία. Όλοι ήταν κι' ευχθήκαν για την επιτυχία της δουλειάς.

Παρουσιαζόταν ωστόσο ένα πρόβλημα που ακόμη δεν είχε λυθεί. Το προνιστήριο χρειαζόταν πολλούς εργάτες και ξυλοκόπους, που έπρεπε να παίρνουν τα μεροκάματο τους. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να κινηθεί χωρίς κεφάλαια. Ο Σούτερ ζήτησε από διάφορους άποικους της

— Έκει!... Κύτταξε εκεί, Μάριον. Χρυσάφι! φώναξε ο Μάρσαλ

στεύεις, πατέρα, ότι θα δεχθώ, — Είναι πολύ πλούσιος, είπε ο Σούτερ. Κερδίζει άφθονα λεφτά από το εμπόριο, που κάνει με τους Έρρυθροδερμούς και τους Ισπανούς. Έχω τη γνώμη πως η δουλειά μας θα τον ενδιαφέρει. Η Μαίρη γύρισε τον Χάργκραβ. Τον είχε συναντήσει πολλές φορές στη μικρή εκκλησία του χωριού. Μα από την πρώτη στιγμή, τον είχε αντιπαθήσει. Δεν ήταν μόνο αποκρουστικός, μα είχε και καμάρι ψυχή. Έκανε ένα σωρό βρωμοδουλειές, εκμεταλλευόταν τους Έρρυθροδερμούς κι' ο μόνος του σκοπός ήταν να θησαυρίσει. Ο Χάργκραβ, την κυτούσε πάντα μ' ένα βλέμμα άρπακτικού όρνεου... Εκείνη όμως γύρισε μ' αποστροφή το πρόσωπό της. — Θα πάω αύριο να τον δω, είπε τέλος ο Σούτερ.

Και σηκώθηκε από το τραπέζι για ν' αποτραβηχτεί στο δωμάτιό του. Ήταν κατακόπος.

Η Μαίρη είχε στενοχωρηθεί από τα λόγια του. Βγήκε έξω ν' αναπνεύσει λίγο. Ο Τσάρλυ την ακολούθησε σκεπτικός.

— Έχεις δίκιο, Μαίρη, της είπε. Δεν σου το κρύβω πως φοβάμαι, ότι τίποτε καλό δεν πρόκειται να βγεί από αυτή τη συνάντησή τους... Ξέρω τι τέρας είναι ο Χάργκραβ... Θα ήμουν ο πιο εύχιστος άνθρωπος, αν μπορούσα να σ' ασ βοηθήσω! Μα είμαι ένας άρρανος που με μαζεύει από ελεημοσύνη. Κι' όμως, Μαίρη, θα έβρινα για σ'εσένα ακόμη και τη ζωή μου!...

— Το ξέρω... ψιθύρισε η όμορφη νεά.

— Το ξέρετε; απόρησε ο Τσάρλυ, τρέποντας από την συγκίνησή του.

Φτά μου δεν τ'α έχω για πέταμα... Κόβεις δένδρα και φτιάχνεις σανίδες για σπείτα των άποικων που πρόκειται να έρθουν σ' αυτόν τον παληότοπο... Κι' αν δεν έρθουν; Έπειτα οι Έρρυθροδερμοί είναι ακόμη επικίνδυνοι. Μη χάνουμε, λοιπόν, τον καιρό μας με τέτοιες συζητήσεις. Εγώ θα σου πρότεινα κάτι άλλο. Αν δεχθής, θα σε βοηθήσω... Έχω δη πολλές φορές τη Μαίρη και μου άρεσει.

Ο Σούτερ γύρισε λυπημένος στο σπίτι του. Είδε τη Μαίρη με μάτια κατακόκινα από τα δάκρυα. Ο Μάρσαλ ζήτησε να του μιλήσει ιδιαιτέρως.

— Με την άδειά σου, του είπε, συγκρατώντας τους λυγμούς του, επιθυμώ να πάω πίσω το λόγο μου. Να μη παντρευτώ την Μαίρη...

— Μα τί συνέβη; απόρησε ο Σούτερ. Μαλλώσατε; — Όχι! Η Μαίρη έλαβε ένα γράμμα του Χάργκραβ. Καταλαβαίνω, ότι το χρυσάφι σ' αυτή την περίπτωση, πρέπει να νικήσει...

— Όχι! φώναξε με λύσσα ο Σούτερ. Θα φύγουμε από εδώ! Θ' αρχίσουμε πάλι αλλού τη ζωή μας... Πήγαινε να ησυχάσεις...

Την άλλη μέρα όμως, όλα είχαν νεκρωθεί στο προνιστήριο. Ο Σούτερ έκανε σαν τρελλός από τη λύπη του. Η Μαίρη, πικραμένη, δεν μιλούσε. Ο Μάρσαλ το άπογευμα της πρότεινε να κάνουν μια βόλτα στην όχθη του ποταμού. Έκει, καθόσαν κοντά στη μεγάλη ρόδα του προνιστηρίου.

— Άκουσε Μαίρη, της είπε ο Μάρσαλ. Πρέπει να θυσιάσω με την ευτυχία μας. Πρέπει να παντρευτείς τον Χάργκραβ. Εγώ θα φύγω μακριά για να με ξεχάσεις... Μα, πριν φύγω, θέλω να δώ αυτή τη ρόδα να γυρίσει ακόμα μια φορά.

Κι' έβαλε τη ρόδα σε κίνηση. Ο Μάρσαλ κι' η Μαίρη κυτούσαν τώρα το νερό σαν υπνωτισμένοι να πηδάει και ν' αφρίζη πάνω στη ρόδα, που άρχισε να γυρίζει. Ξαφνικά, όμως, ο Μάρσαλ έβγαλε μια κραυγή.

— Έκει!... Κύτταξε εκεί, Μαίρη... Χρυσάφι!... φώναξε. Έσκυψαν κι' οι δυο σ' αυτό λακί του νερού. Στο βάθος του έλαμπαν ψήγματα χρυσού! Οι δυο νέοι, με χέρια που έτρεμαν, τα μαζεύαν στη φούστα τους. Γελούσαν κι' έκλαιγαν μαζί. Έπειτα έτρεξαν να βρουν το Σούτερ...

Κι' έτσι η Μαίρη παντρεύτηκε το Μάρσαλ. Ο Σούτερ, από τη χρυσόφορο φλέβα που είχε ανακαλύψει, έγινε βαθύπλουτος. Η είδηση, όμως, ότι στη Γουέρμπα-Μπουένια είχε βρεθεί χρυσάφι, έκανε χιλιάδες χρυσόδηρών να μαζευτούν εκεί περα. Σε λίγο, χτίστηκε μια τεραστιά πόλις, που πήρε τ' όνομα του πλουσιώτερου ιδιοκτήτη της περιοχής, του Φράνκ κι' ονομάστηκε Άγιος Φραγκίσκος. Κ. ΚΙΝΕΛ

λοι τους ήταν εύτυχισμένοι. Μα, ξαφνικά, έμαθαν κάτι που τους ανησυχούσε. Ο Φερναντέζ, αφού έμαθε κοντά τους την τεχνική, έφτιαξε ένα μεγαλύτερο προνιστήριο κι' επί πλέον ήρθε να τους ζητήσει ν' αποσύρουν τα κεφάλαιά του. — Μά ξέρεις πολύ καλά, ότι αγοράσαμε μηχανήματα, ότι πληρώσαμε τους εργάτες... του παρατήρησε εκπληκτός ο Σούτερ.

— Τότε θα πάρω τα μηχανήματα και το εμπόρευμα! δήλωσε ψυχρά ο Φερναντέζ.

— Μα θα με καταστρέψης... Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Εγώ θέλω τα λεφτά μου.

Πιο τραγική ήταν η απειλήσία του Σούτερ, όταν έμαθε, ότι ο Χάργκραβ είχε δώσει τα λεφτά του Φερναντέζ κι' ότι αυτός πάλι τον είχε στείλει να μάζη τη δουλειά, για να καταστρέψει τον Σούτερ.

Κι' όταν ο Σούτερ τον παρακάλεσε πάλι να τον βοηθήσει, του δήλωσε:

— Δώσε μου τη Μαίρη, κι' όλα πάλι θα γίνουν δικά σου!... — Μα είναι αρραβωνιασμένη... παρατήρησε ο Σούτερ.

— Θα μου μιλήσεις πάλι για εκείνον τον ευπόλοτο; φώναξε ο Χάργκραβ.

Ο Σούτερ γύρισε λυπημένος στο σπίτι του. Είδε τη Μαίρη με μάτια κατακόκινα από τα δάκρυα. Ο Μάρσαλ ζήτησε να του μιλήσει ιδιαιτέρως.

— Με την άδειά σου, του είπε, συγκρατώντας τους λυγμούς του, επιθυμώ να πάω πίσω το λόγο μου. Να μη παντρευτώ την Μαίρη...

— Μα τί συνέβη; απόρησε ο Σούτερ. Μαλλώσατε; — Όχι! Η Μαίρη έλαβε ένα γράμμα του Χάργκραβ. Καταλαβαίνω, ότι το χρυσάφι σ' αυτή την περίπτωση, πρέπει να νικήσει...

— Όχι! φώναξε με λύσσα ο Σούτερ. Θα φύγουμε από εδώ! Θ' αρχίσουμε πάλι αλλού τη ζωή μας... Πήγαινε να ησυχάσεις...

Την άλλη μέρα όμως, όλα είχαν νεκρωθεί στο προνιστήριο. Ο Σούτερ έκανε σαν τρελλός από τη λύπη του. Η Μαίρη, πικραμένη, δεν μιλούσε. Ο Μάρσαλ το άπογευμα της πρότεινε να κάνουν μια βόλτα στην όχθη του ποταμού. Έκει, καθόσαν κοντά στη μεγάλη ρόδα του προνιστηρίου.

— Άκουσε Μαίρη, της είπε ο Μάρσαλ. Πρέπει να θυσιάσω με την ευτυχία μας. Πρέπει να παντρευτείς τον Χάργκραβ. Εγώ θα φύγω μακριά για να με ξεχάσεις... Μα, πριν φύγω, θέλω να δώ αυτή τη ρόδα να γυρίσει ακόμα μια φορά.

Κι' έβαλε τη ρόδα σε κίνηση. Ο Μάρσαλ κι' η Μαίρη κυτούσαν τώρα το νερό σαν υπνωτισμένοι να πηδάει και ν' αφρίζη πάνω στη ρόδα, που άρχισε να γυρίζει. Ξαφνικά, όμως, ο Μάρσαλ έβγαλε μια κραυγή.

— Έκει!... Κύτταξε εκεί, Μαίρη... Χρυσάφι!... φώναξε. Έσκυψαν κι' οι δυο σ' αυτό λακί του νερού. Στο βάθος του έλαμπαν ψήγματα χρυσού! Οι δυο νέοι, με χέρια που έτρεμαν, τα μαζεύαν στη φούστα τους. Γελούσαν κι' έκλαιγαν μαζί. Έπειτα έτρεξαν να βρουν το Σούτερ...

Κι' έτσι η Μαίρη παντρεύτηκε το Μάρσαλ. Ο Σούτερ, από τη χρυσόφορο φλέβα που είχε ανακαλύψει, έγινε βαθύπλουτος. Η είδηση, όμως, ότι στη Γουέρμπα-Μπουένια είχε βρεθεί χρυσάφι, έκανε χιλιάδες χρυσόδηρών να μαζευτούν εκεί περα. Σε λίγο, χτίστηκε μια τεραστιά πόλις, που πήρε τ' όνομα του πλουσιώτερου ιδιοκτήτη της περιοχής, του Φράνκ κι' ονομάστηκε Άγιος Φραγκίσκος. Κ. ΚΙΝΕΛ

ΑΠΟ όλες τις μορφές του καρκίνου, εκείνη που σημειώνει τα περισσότερα θύματα μεταξύ του ανδρικού φύλου, είναι ο καρκίνος του στομάχου. Στις γυναίκες, έρχεται τέταρτος κατά σειράν θνησιμότητας. Κατά τις στατιστικές των Αμερικανών, πεθαίνουν ετησίως στη χώρα τους 40.000 άνθρωποι απ' αυτή την ασθένεια. Κι' ο αριθμός τους αυξάνει σταθερά χρόνο με το χρόνο.

Σε λίγους μήνες λοιπόν, όλοι οι γιατροί θα μπορούν πια να μεταχειρισθούν μια νέα, εύκολη και αβίαστη μέθοδο έγκαιρης διαγνώσεως του καρκίνου του στομάχου. Θα δίνουν ένα άγευστο φάρμακο στον πελάτη τους, ύστερα θα εξετάζουν τα ούρα του και θα αποφαινώνται έτσι αν είναι πιθανόν νάχη καρκίνο κι' αν πρέπει συνεπώς να υποβληθεί σε άλλες λεπτομερέστερες ειδικές εξετάσεις.

Έχουμε έπειτα λημψίμως τονίσει πόσο σπουδαία είναι η έγκαιρη διάγνωση του καρκίνου. Αυξάνει μέχρι 50% τις πιθανότητες να θεραπευθεί τελείως ο άρρωστος με τη χειρουργική επέμβαση, ενώ, αν καθυστερήσει η διάγνωση, οι πιθανότητες αυτές είνε μόλις 5%.

Δυστυχώς, τα χαρακτηριστικά κλινικά συμπτώματα του καρκίνου, δηλαδή οι πόνοι στην κοιλιά και η απώλεια βάρους, εμφανίζονται συνήθως όταν η άρρώστια είναι πια πολύ προχωρημένη. Στην αρχή ο καρκίνος του στομάχου δεν προκαλεί παρά μόνο κάποια δυσπεψία και φουσκώματα. Έλάχιστα όμως απ' όσους αισθάνονται αυτές τις ενοχλήσεις, έχουν καρκίνο. Δεν μπορούν βέ, βέβαια, οι γιατροί να συνιστούν μια πολυδάπανη ακτινογραφία σε όλους όσους ενοχλούνται κάπως από το στομάχι τους. Αν ακολουθούσαν αυτή την τακτική, έφθον οι περισσότερες ακτινογραφίες θα απέβαιναν άρνητικές, θα έχαναν τους πελάτες τους, γιατί θα τους υποπτεύονταν ότι παίρνουν ποσότητα από τους ακτινολόγους. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η ακτινογράφιση του στομάχου κοστίζει στην Αμερική 30—100 δολάρια. (Σε ώριμες κλινικές γίνεται μόνο με 13 δολάρια, χρειάζεται όμως να περιμένει κανείς σειρά 6—9 μηνών).

Υπάρχει άλλωστε και μια άλλη τεχνική δυσχέρεια: Για να γίνουν τόσες ακτινογραφίες, θα έπρεπε να ενοχλούνται αδιάκοπα και πυρετωδώς όλοι οι άκτινολόγοι της Αμερικής, εξετάζοντας ένα άρρωστο κάθε 4 λεπτά της ώρας!

Ίδου γιατί οι γιατροί αναζητούσαν πάντα ένα τρόπο για να ξεχωρίζουν τους ύποπτους, ώστε να ακτινογραφούνται αυτοί μόνο, και όχι όλο το πλήθος των στομαχικών. Σ' αυτή την προσπάθειά τους, είχαν εξακριβώσει ότι η παρουσία καρκινωμάτων στο στομάχο έλαττώνει πολύ τις εκκρίσεις των υγρών της πέψεως, προκαλεί δηλαδή τη λεγόμενη υποχλωρδρία ή αχλωρδρία. Όταν λοιπόν υπάρχει έλλειψη οξέων στο στομάχο, ο γιατρός υποπτεύεται άμεσα καρκίνο, κοκκήνη αναιμία ή πολυπόδα (που κι' αυτός εξελίσσεται συχνά σε καρκίνο).

Για τη μέτρηση της δξύπτης των υγρών του στομάχου, ο κλασσικός τρόπος συνίσταται στην εισαγωγή ενός ελαστικού σωλήνα από τον οισοφάγο ως το στομάχο, την αναρρόφηση μιας ποσότητας υγρού και τη χημική εξέτασή του. Πρόκειται όμως για μια μέθοδο πολύ ενοχλητική, στην οποία δεν δέχονται εύκολα να υποβληθούν όσοι δεν υποφέρουν πολύ απ' το στομάχι τους. Μάλιστα, τα 25% των άρρώστων δεν μπορούν να καταπιούν το σωλήνα.

Η λύση του προβλήματος βρέθηκε επί τέλους από τον Αμερικανό δόκτορα Χάρρυ Σέγκαλ. Ο γιατρός αυτός είχε ενδιφερόντη αρχικά για τα γαστρικά έλκη, στα οποία παίζει σπουδαίο ρόλο η δξύπτης του στομάχου. Ήθελε έπίσης ότι πολλά έλκη εξελίσσονται σε καρκίνο, ή είναι ήδη στην πραγματικότητα καρκίνο, αλλά εξαπατούν επί μήνες το γιατρό με τα συμπτώματά τους. Αποφάσισε λοιπόν να αναζητήσει με τα συμπτώματά τους της δξύπτης του στομάχου. Συ- ένα απλό τρόπο μετρήσεως της δξύπτης του στομάχου. Συ- νεργάσθηκε γι' αυτό μ' ένα βιοχημικό και ένα χειρουργό.

Έπειτα από πολλών υγρών έρευνες και πειράματα, οι τρεις

Παπαλύπτεται έχαιούρ Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Με μια απλή εξέταση των ούρων

τα κίνηνη, σε άοκετη ποσότητα, σημαίνει ότι τα όξεία του στομάχου είναι κανονικά κι' ότι επομένως αποκλείεται ο καρκίνος. Διαφορετικά, γίνεται αργότερα και άλλη εξέταση νέου δείγματος ούρων. Αν και πάλι δεν βρεθεί κίνηνη, αυτό αποδεικνύει έλλειψη οξέων στο στομάχο.

Με μια εξέταση αίματος, εξακριβώνεται τότε αν πρόκειται περί αναιμίας. Στην αντίθετη περίπτωση, ο γιατρός υποδεικνύει στον άσθενή την ανάγκη να υποβληθεί σε ακτινογράφιση. Έτσι, ανακαλύπτονται έγκαιρως καρκινώματα του στομάχου σε άπιστευτο βαθμό μικρά.

Εφαρμόζοντας τη μέθοδο του σε εκατοντάδες άσθενείς, ο δόκτωρ Σέγκαλ εξακρίβωσε θετικάτα την δξύπτητα του στομάχου τους, ακόμη και σε περιπτώσεις που μια πρώτη εξέταση με το γνωστό σύστημα του σωλήνα είχε δώσει λανθασμένα αποτελέσματα σχετικά με την ποσότητα των οξέων, που περιείχοντο στο στομάχο.

Η χημική ουσία που χρησιμοποιείται γι' αυτή τη μέθοδο, είναι πάμφθηνη, έχει δε αρχίσει ήδη η παρασκευή της από τα μεγάλα φαρμακευτικά εργοστάσια Σκουίμπ. Σε λίγους μήνες, θα υπάρχει παντού. Και έτσι οι γιατροί θα έχουν στη διάθεσή τους ένα μέσο φτηνό και αποτελεσματικό για την εξέταση των διαφόρων περιπτώσεων, που θα τους παρουσιάζονται.

Επαναλαμβάνουμε ότι η νέα αυτή δοκιμασία δεν αποκρύπτει αναμφισβήτητα την παρουσία καρκίνου, αλλά την πιθανότητα να πρόκειται περί καρκίνου. Την τελευταία λέξη λέει πάντοτε η ακτινογράφιση.

Εξ άλλου, ο δόκτωρ Χέρμπερτ Τόουζ, του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, έφρασε μια τροποποίηση της γνωστής κυτταρολογικής εξετάσεως του Έλληνοαμερικανού γιατρού Γεωργίου Παπανικολάου για τη διάγνωση του καρκίνου του στομάχου: Γίνεται δηλαδή μια πλύσις του στομάχου και τα υγρά εξετάζονται μικροσκοπικά για την παρουσία καρκινωδών κυττάρων. Η μέθοδος όμως αυτή είνε πολύ ενοχλητική και κάθε γιατρός θα διστάσει πολύ να τη συστήσει σε καθενα που υποφέρει στήση σε καθενα που υποφέρει από ακαθόριστες στομαχικές α- νομαλίες, γιατί όπως είπαμε και πιο πάνω, δεν την δεχεται όποιος δεν βασανίζεται πολύ από πόνο.

Κάθετος τομή άσθενούς στομάχου. 1) Οισοφάγος. 2) Στόμαχος. 3) Καρκίνος. 4) Πυλωρός. 5) Δωδεκαδάκτυλον.

Η στρεπτομυκίνη στη φυματίωση μηνιγγίτιδα

Άνεκινώθησαν στη Γαλλική Ιατρική Ακαδημία μερικοί ένδοξοι άσθενείς στή φυματίωση μηνιγγίτιδα.

Για τους ενήλικες λοιπόν το ποσοστό των θεραπευθέντων σ' αυτή την ασθένεια είναι 20%. Είνε όμως σημαντικό αν λάβη υπ' όψιν ότι, κατά το παρελθόν, η έκβαση αυτής της ασθένειας ήταν πάντοτε ανεπρόσμενη.

Στα παιδιά η στρεπτομυκίνη επέφερε αποτελέσματα πιά Ικανοποιητικά. Από τον Οκτώβριο του 1947, 246 παιδιά της Γαλλίας που έπασχαν από φυματίωση μηνιγγίτιδα υπεβλήθησαν σε θεραπεία μ' αυτό το αντιβιοτικό. Από αυτά τα 150 είνε ζωντανά και τα περισσότερα τελείως καλά.

Θέλει ήταν έφτά ή ώρα τὸ βράδυ, όταν μπήκα στὸ 430. Αστυνομικὸ Τμήμα. Ὁ Διοικητὴς του, ὁ Μάκ Γκὺρ, καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ μελετοῦσε προσεκτικὰ ἕνα κατάλογο ὀνομάτων πού εἶχε μπροστά του. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχαριστήμενος, γιατί διαρκῶς μουρμούριζε. Μοῦ ἐξηγήσε ἀμέσως πὺς εἶχε βρεθῇ τὸ πτώμα τοῦ Μάριο Φιντέλι, πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖο ἐπικίνδυνους γκάνγκστερ. Ἐκεῖνο ὥστόσο πού τὸν στενοχωροῦσε, ἦταν ὅτι, ἐνῶ ὁ λόγος ὁ κόσμος ἤξερε, ὅτι ὁ πτόθανος δολοφόνος του ἦταν ὁ τρο-

κὶ ἕνα ἀγαλμα τῆς Ελευθερίας χρυσό!... Ἡ εἰρήνευα του ἦταν του-χερῆ, μὰ δὲν τὸν εἶταν τίποτε. Γεμίσα μόνο τὴν ταμπάκερά μου τσιγάρα κι' ἐβγαῖ ἀπὸ τὸ γρα-φεῖο μου, γιὰ νὰ πάω νὰ συναν-τήσω τοὺς ἀξιωματικούς μάρ-τυρες τοῦ Μάκ Μάλοου.

Οἱ Τέλειες Φωτογραφίες

— Δὲν φαντάζουσι νὰ σὰς ἐ- νονώ, — εἶπα στὸ Ροκάτσα καὶ στὴν Πάολα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τοὺς βρήκα πραγματικά στὸ «Κάρμεν Κλάμπ». Ἡ Πάολα ἦταν ὁμορφὴ καὶ βουτηγμένη στὸ μεταξὺ κι' εἶχε ἕνα τὸσο υπερβολικὸ ὄμορφο, πὺς θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺς εἶχε ὅλα τὰ κέρη τοῦ θεοῦ. Ὁ Φιντέλι, τὸ θῶ-μα, σύμφωνα μὲ τὴν προανα-κρισί καὶ τὴ γυναικί του ἰα-τροδικαστοῦ, δολοφονήθηκε στὶς 4.30 μ. μ. Μὰ δὺς συντροφοὶ τοῦ Μάλοου, ἡ Πάολα κι' ὁ φί-λος τῆς Ροκάτσα, βεβαίωσαν μὲ τὸν πῖο κατηγορηματικὸ τρόπο, ὅτι ἐπαίξαν χαρτὶ μὲ τὸν Μά-λοου ἀπὸ τὶς 3 μερὶς τῆς 6 τὸ ἀπόγευμα, χωρὶς αὐτοὺς οὔτε στιγμή νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ τους. Αὐτὸ εἶνε ἐν σπου-δαίῳ ἀλλοθί! Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, λοιπὸν, νὰ συλλάβω τὸ Μάλοου ὡς δολοφόνου τοῦ Φιντέλι.

«Κι' ἀλήθεια, αὐτοὺς ὁ γκάνγκ-στερ εἶνε φοβερός! Ἐνῶ ἔχει κάνει πᾶνω ἀπὸ τέσσερις ντα-ζίνες δολοφονίες σὲ διάστημα μόνο δυὸ χρόνων, ὥστόσο δὲν καταφέρμα ἀκόμη νὰ τὸν σπη-ρίσουμε τὴν κατηγορία τῆς ἀν-θρωποκτονίας καὶ νὰ τὸν στεί-λουμε στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸν ὀδηγοῦσα ἐγὼ ἀπὸ τὸ χέρι ὡς τὸ κελλί τῶν μελλοθανάτων. Μὰ τώρα, τί μπορεῖς πάλι νὰ κάνης, ὅταν ὁ Μάλοου σοῦ παρουσιάσῃ ἕνα ἀ-κλόνητο ἀλλοθί!

— Ἀναψα ἕνα τσιγάρο κι' ἔμει-να σκεφτικός πέντε λεπτά. — Ἐ-πεῖτα δῶλωσα τοῦ Μάκ Γκὺρ: — Γιά πῆς μου, Μάκ, πὺς συχνάζουν αὐτοὶ αἱ δυὸ μάρτυ-ρες τοῦ Μάλοου; Θὰ ἤθελα πολ-λὺ νὰ κουδεντίσω μαζί τους... Ὁ Μάκ Γκὺρ γέλασε εὐχάρι-στημένος καὶ παρατήρησε: — Νάτε! Ὁ διάσημος ἀστυ-νομικός μπαίνει στὸ χορὸ... Σύμφωνα, λοιπὸν! Θὰ τοὺς βῆς στὸ «Κάρμεν Κλάμπ». Ἀν μάλιστα καταφέρης, μὲ τὶς εὐ-στοχες ἐρωτήσεις σου νὰ ἀπο-δείξης ψεύτικο τὸ ἀλλοθί τοῦ Μάλοου, σοῦ ὑποσχεμα νὰ σε παρατίσω γιὰ... δυὸ δωδεκάδες παρόσημα καὶ νὰ σοῦ χαρίσω

Δὲν χρειάζεταν νὰ συζητήσω μαζί τους περισσότερο. Ἐβγαῖ ἀπὸ τὸ Κλάμπ, μπήκα σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ πῆρα τὸν ἀστυνομικὸ Μάκ Γκὺρ. — Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, τὸν ρώτησα, ποῖα εἶνε ἡ φίλη τοῦ Μάλοου; Ὁ Μάκ Γκὺρ μὲ πληροφόρη-σε, ὅτι ἦταν ἡ Μαγίολα Φέννυ. Τὸν εὐχαρίστησα καὶ τράβηξα ἀμέσως γιὰ τὰ γραφεῖα τῆς

— Κατὰφερες τίποτε; μὲ ρώ-τησε, παρανεμένονος γιὰ τὴν ἀ-παθεία μου ὁ Μάκ Γκὺρ. — Κάνε ὑπόμνη καὶ θὰ δῆς σὲ λίγο τί θὰ γίνῃ... τοῦ εἶπα. — Ἀλήθεια, δὲν περιμέναμε πολὺ. Ἀξάφω, ἕνας πῖσιμαν εἰδοποίησε πὺς ζητοῦσε ἐπιμονα νὰ μὰς δῇ ἡ Πάολα. Πέρασε μὲ-σα στὸ γραφεῖο, ἀφρίσμενη κυ-ριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ λύσσα τοῦ «Ἐτρεμε δόκλωση ἀπὸ τὸ πά-θος τῆς ζήλειας.

— Τὴ συμβαίνει, μικρὴ; τῇ ρώτησα, κάνοντας τὸν ἀδιόφο-ρο. — Ὁλετε νὰ μαθεῖτε ποῖος ἠκόησε τὸ Φιντέλι; φώναξε. Εἶπε ὁ Ροκάτσα! Μὰ ἐπειδὴ οἱ ὑπόνοιες εἶχαν στραφῇ πρὸς τὸ Μάλοου, βεβαίωσα, ὅτι παι-ζαμε μὲ αὐτὸν χαρτὶ.

Κι' ὕστερα μὰς ἐξιστόρησε, μὲ κάθε λεπτομέρεια, πὺς εἶχε στηθῇ ἡ ἐνέδρα καὶ πὺς εἶχε σκαλωθῇ ὁ Φιντέλι. «Ὅταν» τε-λείωσε τὴν κατὰθεσί τῆς, τὴν ὑ-πόγραψε προθύμια κι' ἐβγαλε ἱκα-νοποιημένη ὅτι εἶχε ἐκδικήσῃ τὸν... ἀπίστο φίλο τῆς!

Δὲν πέρασε ὅμως οὔτε ἕνα τέ-τατος, ὅταν μὰς ἐπεσκέψθη στὸ Τμήμα ἡ Μαγίολα Φέννυ. — Ἦθελε ἡ στιγμή νὰ τὸν ἐκ-δικήσω, μὰς εἶπε, γιὰ ὅσα μου ἔχει κάνει. Ὁ Μάλοου εἶνε ἕ-κείνος πού σκοτώσε τὸν Φιντέ-λι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ ἔγκλημά του...

Καί, δίχως νὰ διατάξω, μπρο-στὰ στὸν κατὰπληκτὸ Μάκ Γκὺρ, μὰς ἀνάφερε σπαστὲς τρι-άντα δολοφονίες, γιὰ τίς ὁποῖες εἶχε γλυτώσει τὴν τιμωρία ὁ Μάλοου, βρίσκοντας πάντα ἕνα γερό ἀλλοθί. Ἡ ἐξέτασι τῆς Μα-γίολας Φέννυ κράτησε πολλές ὥρες. Ὅταν τελείωσε, ὑπόγρα-ψε κι' αὐτὴ μὲ προθυμία τὴν τό-ση ἀποκαλυπτικὴ μαρτυρία τῆς.

Ὁ Μάκ Γκὺρ ἐτρίβε τὰ χέ-ρια του ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί του. Δὲν φανταζόταν ποτέ, ὅτι θὰ ἐτυλίγονταν τόσο κινημα-τογραφικὰ τὰ γεγονότα! — Ἐπὶ τέλους, τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς δυο! — μοῦ ὅλως με ἱκανοποίησε. Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα, δὲν θὰ γλυτώσουν τὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα...

Μοῦ φαίνεται, ὅτι βιάζε-σαι πάλι, τὸν παρατήρησα. — Ἐ-χω τὴ γνώμη, ὅτι θὰ σοῦ ξεγλυ-στῇ σου... — Τώρα πιά, αὐτὸ εἶνε ἀδύ-νατον! μοῦ εἶπε μὲ βεβαιότητα. Μὰ τὴ συνομιλία μὰς, δικο-ψε ξαφνικὰ ὁ ἦχος τῆς σειρή-νης ἐνός ἀστυνομικοῦ αὐτοκινή-του, πὺς ἐφτάσε σὰν βολίδα μπροστὰ στὸ Τμήμα. Ἐνῶς ἀ-μνηστικός μπήκα σὰν σίφουνας στὸ γραφεῖο: — Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα σκοτώθηκαν στὴν Ἀρμινέττα, μὰς εἶπε. Ὁ ἕνας γὰρ εἶχε κυ-ριολεκτικὰ τὸν ἄλλο μὲ τὸ αὐτό-κινητό. Χτυπήθηκαν μὲ φοβερὴ ματο. Χτύπηθηκαν μὲ φοβερὴ λυσσα καὶ τόσο πολὺ, πὺς ἀ-ναγκάστηκαν νὰ μαζέψουμε τὰ ναγκάσθηκα τους σὲ δυὸ τσουβά-λια...

Τὸ πάθος τῆς ζήλειας, λοι-πὸν, τοὺς εἶχε ὀδηγήσει σ' αὐτὸ τὸν ἀγρίο θάνατο! Σκοτώθηκαν γιὰ τίς φιλονεικίες τους, γιὰ τίς ἀγαποῦσαν τρελλά, ἀν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπατούσαν, ὅπως εἶ-χε ἐξακριβώσει ἀπὸ τίς ἐκμυ-στηρεύσεις τῆς χαρτοπράκτα, πὺς συμβουλεύονταν. Δὲν εἶ-πα ὅμως τίποτε τοῦ Μάκ Γκὺρ. Ἀρκεσθῆκα μόνο νὰ τὸν παρα-τήρησω: — Εἶχε ἡ δὲν εἶχε δίκιο, ὅ-ταν σοῦ ἔλεγα, ὅτι δὲν θὰ τοὺς πείσσει αὐτοὺς τοὺς δυὸ γκάνγκ-στερ γιὰ νὰ τοὺς στείλῃς στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα.

Πῆγα, λοιπὸν, καὶ βρήκα τὴν ὑπάλληλο τῆς γκαρνταρόμπας τοῦ «Κάρμεν Κλάμπ». Περιμένα νὰ τελειώσῃ πρῶτα τὴ δουλειά τῆς καὶ τότε τῆς προτείνα νὰ πάμε νὰ πούμε κάτι καὶ νὰ συζητήσουμε. Καὶ δὲν κοπίασα καὶ τόσο γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ μοῦ κάνῃ τὴν ἐξῆς χάρι: Νὰ βάλῃ τίς φωτογραφίες πὺς μου-τάρισα μὲ τοὺς φωτορεπόρτερ στὰ παλτά καὶ στὰ μαντὰ τῶν ἐνδιαφερομένων. Στὸν Μάλοου, δηλαδή, μὴ φωτογραφία τοῦ Ροκάτσα, πὺς φαίνονταν ν' ἀγ-καλιάζῃ τὴ Μαγίολα Φέννυ. Στὸν Ροκάτσα μὴ φωτογραφία τοῦ Μάλοου μὲ τὴν Πάολα. Στὴ Μα-γίολα μὴ φωτογραφία τῆς Πάο-λα μὲ τὸν Μάλοου καὶ στὴν Πάο-λα μὴ φωτογραφία τῆς Μαγί-ο-

λας μὲ τὸν Ροκάτσα. Τὸ φωτο-μοντάζ ἦταν τόσο ἀριστοτεχνι-κό, πὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ κα-ταλάβῃ κανεὶς στὶς φωτογρα-φίες πὺς μὴ τὴν ὥρα τῶν ἀσ-σοῦ τῶν φωτορεπόρτερ...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ βράδυ, πῆ-γα καὶ κάθησα ἡσυχος στὸ γρα-φεῖο τοῦ Μάκ Γκὺρ καὶ περὶ-μένα —

— Κάνε ὑπόμνη καὶ θὰ δῆς σὲ λίγο τί θὰ γίνῃ... τοῦ εἶπα. — Ἀλήθεια, δὲν περιμέναμε πολὺ. Ἀξάφω, ἕνας πῖσιμαν εἰδοποίησε πὺς ζητοῦσε ἐπιμονα νὰ μὰς δῇ ἡ Πάολα. Πέρασε μὲ-σα στὸ γραφεῖο, ἀφρίσμενη κυ-ριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ λύσσα τοῦ «Ἐτρεμε δόκλωση ἀπὸ τὸ πά-θος τῆς ζήλειας.

— Τὴ συμβαίνει, μικρὴ; τῇ ρώτησα, κάνοντας τὸν ἀδιόφο-ρο. — Ὁλετε νὰ μαθεῖτε ποῖος ἠκόησε τὸ Φιντέλι; φώναξε. Εἶπε ὁ Ροκάτσα! Μὰ ἐπειδὴ οἱ ὑπόνοιες εἶχαν στραφῇ πρὸς τὸ Μάλοου, βεβαίωσα, ὅτι παι-ζαμε μὲ αὐτὸν χαρτὶ.

Κι' ὕστερα μὰς ἐξιστόρησε, μὲ κάθε λεπτομέρεια, πὺς εἶχε στηθῇ ἡ ἐνέδρα καὶ πὺς εἶχε σκαλωθῇ ὁ Φιντέλι. «Ὅταν» τε-λείωσε τὴν κατὰθεσί τῆς, τὴν ὑ-πόγραψε προθύμια κι' ἐβγαλε ἱκα-νοποιημένη ὅτι εἶχε ἐκδικήσῃ τὸν... ἀπίστο φίλο τῆς!

Δὲν πέρασε ὅμως οὔτε ἕνα τέ-τατος, ὅταν μὰς ἐπεσκέψθη στὸ Τμήμα ἡ Μαγίολα Φέννυ. — Ἦθελε ἡ στιγμή νὰ τὸν ἐκ-δικήσω, μὰς εἶπε, γιὰ ὅσα μου ἔχει κάνει. Ὁ Μάλοου εἶνε ἕ-κείνος πού σκοτώσε τὸν Φιντέ-λι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ ἔγκλημά του...

Καί, δίχως νὰ διατάξω, μπρο-στὰ στὸν κατὰπληκτὸ Μάκ Γκὺρ, μὰς ἀνάφερε σπαστὲς τρι-άντα δολοφονίες, γιὰ τίς ὁποῖες εἶχε γλυτώσει τὴν τιμωρία ὁ Μάλοου, βρίσκοντας πάντα ἕνα γερό ἀλλοθί. Ἡ ἐξέτασι τῆς Μα-γίολας Φέννυ κράτησε πολλές ὥρες. Ὅταν τελείωσε, ὑπόγρα-ψε κι' αὐτὴ μὲ προθυμία τὴν τό-ση ἀποκαλυπτικὴ μαρτυρία τῆς.

Ὁ Μάκ Γκὺρ ἐτρίβε τὰ χέ-ρια του ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί του. Δὲν φανταζόταν ποτέ, ὅτι θὰ ἐτυλίγονταν τόσο κινημα-τογραφικὰ τὰ γεγονότα! — Ἐπὶ τέλους, τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς δυο! — μοῦ ὅλως με ἱκανοποίησε. Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα, δὲν θὰ γλυτώσουν τὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα...

Μοῦ φαίνεται, ὅτι βιάζε-σαι πάλι, τὸν παρατήρησα. — Ἐ-χω τὴ γνώμη, ὅτι θὰ σοῦ ξεγλυ-στῇ σου... — Τώρα πιά, αὐτὸ εἶνε ἀδύ-νατον! μοῦ εἶπε μὲ βεβαιότητα. Μὰ τὴ συνομιλία μὰς, δικο-ψε ξαφνικὰ ὁ ἦχος τῆς σειρή-νης ἐνός ἀστυνομικοῦ αὐτοκινή-του, πὺς ἐφτάσε σὰν βολίδα μπροστὰ στὸ Τμήμα. Ἐνῶς ἀ-μνηστικός μπήκα σὰν σίφουνας στὸ γραφεῖο: — Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα σκοτώθηκαν στὴν Ἀρμινέττα, μὰς εἶπε. Ὁ ἕνας γὰρ εἶχε κυ-ριολεκτικὰ τὸν ἄλλο μὲ τὸ αὐτό-κινητό. Χτυπήθηκαν μὲ φοβερὴ ματο. Χτύπηθηκαν μὲ φοβερὴ λυσσα καὶ τόσο πολὺ, πὺς ἀ-ναγκάστηκαν νὰ μαζέψουμε τὰ ναγκάσθηκα τους σὲ δυὸ τσουβά-λια...

Τὸ πάθος τῆς ζήλειας, λοι-πὸν, τοὺς εἶχε ὀδηγήσει σ' αὐτὸ τὸν ἀγρίο θάνατο! Σκοτώθηκαν γιὰ τίς φιλονεικίες τους, γιὰ τίς ἀγαποῦσαν τρελλά, ἀν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπατούσαν, ὅπως εἶ-χε ἐξακριβώσει ἀπὸ τίς ἐκμυ-στηρεύσεις τῆς χαρτοπράκτα, πὺς συμβουλεύονταν. Δὲν εἶ-πα ὅμως τίποτε τοῦ Μάκ Γκὺρ. Ἀρκεσθῆκα μόνο νὰ τὸν παρα-τήρησω: — Εἶχε ἡ δὲν εἶχε δίκιο, ὅ-ταν σοῦ ἔλεγα, ὅτι δὲν θὰ τοὺς πείσσει αὐτοὺς τοὺς δυὸ γκάνγκ-στερ γιὰ νὰ τοὺς στείλῃς στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα.

Πῆγα, λοιπὸν, καὶ βρήκα τὴν ὑπάλληλο τῆς γκαρνταρόμπας τοῦ «Κάρμεν Κλάμπ». Περιμένα νὰ τελειώσῃ πρῶτα τὴ δουλειά τῆς καὶ τότε τῆς προτείνα νὰ πάμε νὰ πούμε κάτι καὶ νὰ συζητήσουμε. Καὶ δὲν κοπίασα καὶ τόσο γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ μοῦ κάνῃ τὴν ἐξῆς χάρι: Νὰ βάλῃ τίς φωτογραφίες πὺς μου-τάρισα μὲ τοὺς φωτορεπόρτερ στὰ παλτά καὶ στὰ μαντὰ τῶν ἐνδιαφερομένων. Στὸν Μάλοου, δηλαδή, μὴ φωτογραφία τοῦ Ροκάτσα, πὺς φαίνονταν ν' ἀγ-καλιάζῃ τὴ Μαγίολα Φέννυ. Στὸν Ροκάτσα μὴ φωτογραφία τοῦ Μάλοου μὲ τὴν Πάολα. Στὴ Μα-γίολα μὴ φωτογραφία τῆς Πάο-λα μὲ τὸν Μάλοου καὶ στὴν Πάο-λα μὴ φωτογραφία τῆς Μαγί-ο-

λας μὲ τὸν Ροκάτσα. Τὸ φωτο-μοντάζ ἦταν τόσο ἀριστοτεχνι-κό, πὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ κα-ταλάβῃ κανεὶς στὶς φωτογρα-φίες πὺς μὴ τὴν ὥρα τῶν ἀσ-σοῦ τῶν φωτορεπόρτερ...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ βράδυ, πῆ-γα καὶ κάθησα ἡσυχος στὸ γρα-φεῖο τοῦ Μάκ Γκὺρ καὶ περὶ-μένα —

— Κάνε ὑπόμνη καὶ θὰ δῆς σὲ λίγο τί θὰ γίνῃ... τοῦ εἶπα. — Ἀλήθεια, δὲν περιμέναμε πολὺ. Ἀξάφω, ἕνας πῖσιμαν εἰδοποίησε πὺς ζητοῦσε ἐπιμονα νὰ μὰς δῇ ἡ Πάολα. Πέρασε μὲ-σα στὸ γραφεῖο, ἀφρίσμενη κυ-ριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ λύσσα τοῦ «Ἐτρεμε δόκλωση ἀπὸ τὸ πά-θος τῆς ζήλειας.

— Τὴ συμβαίνει, μικρὴ; τῇ ρώτησα, κάνοντας τὸν ἀδιόφο-ρο. — Ὁλετε νὰ μαθεῖτε ποῖος ἠκόησε τὸ Φιντέλι; φώναξε. Εἶπε ὁ Ροκάτσα! Μὰ ἐπειδὴ οἱ ὑπόνοιες εἶχαν στραφῇ πρὸς τὸ Μάλοου, βεβαίωσα, ὅτι παι-ζαμε μὲ αὐτὸν χαρτὶ.

Κι' ὕστερα μὰς ἐξιστόρησε, μὲ κάθε λεπτομέρεια, πὺς εἶχε στηθῇ ἡ ἐνέδρα καὶ πὺς εἶχε σκαλωθῇ ὁ Φιντέλι. «Ὅταν» τε-λείωσε τὴν κατὰθεσί τῆς, τὴν ὑ-πόγραψε προθύμια κι' ἐβγαλε ἱκα-νοποιημένη ὅτι εἶχε ἐκδικήσῃ τὸν... ἀπίστο φίλο τῆς!

Δὲν πέρασε ὅμως οὔτε ἕνα τέ-τατος, ὅταν μὰς ἐπεσκέψθη στὸ Τμήμα ἡ Μαγίολα Φέννυ. — Ἦθελε ἡ στιγμή νὰ τὸν ἐκ-δικήσω, μὰς εἶπε, γιὰ ὅσα μου ἔχει κάνει. Ὁ Μάλοου εἶνε ἕ-κείνος πού σκοτώσε τὸν Φιντέ-λι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ ἔγκλημά του...

Καί, δίχως νὰ διατάξω, μπρο-στὰ στὸν κατὰπληκτὸ Μάκ Γκὺρ, μὰς ἀνάφερε σπαστὲς τρι-άντα δολοφονίες, γιὰ τίς ὁποῖες εἶχε γλυτώσει τὴν τιμωρία ὁ Μάλοου, βρίσκοντας πάντα ἕνα γερό ἀλλοθί. Ἡ ἐξέτασι τῆς Μα-γίολας Φέννυ κράτησε πολλές ὥρες. Ὅταν τελείωσε, ὑπόγρα-ψε κι' αὐτὴ μὲ προθυμία τὴν τό-ση ἀποκαλυπτικὴ μαρτυρία τῆς.

Ὁ Μάκ Γκὺρ ἐτρίβε τὰ χέ-ρια του ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί του. Δὲν φανταζόταν ποτέ, ὅτι θὰ ἐτυλίγονταν τόσο κινημα-τογραφικὰ τὰ γεγονότα! — Ἐπὶ τέλους, τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς δυο! — μοῦ ὅλως με ἱκανοποίησε. Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα, δὲν θὰ γλυτώσουν τὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα...

Μοῦ φαίνεται, ὅτι βιάζε-σαι πάλι, τὸν παρατήρησα. — Ἐ-χω τὴ γνώμη, ὅτι θὰ σοῦ ξεγλυ-στῇ σου... — Τώρα πιά, αὐτὸ εἶνε ἀδύ-νατον! μοῦ εἶπε μὲ βεβαιότητα. Μὰ τὴ συνομιλία μὰς, δικο-ψε ξαφνικὰ ὁ ἦχος τῆς σειρή-νης ἐνός ἀστυνομικοῦ αὐτοκινή-του, πὺς ἐφτάσε σὰν βολίδα μπροστὰ στὸ Τμήμα. Ἐνῶς ἀ-μνηστικός μπήκα σὰν σίφουνας στὸ γραφεῖο: — Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα σκοτώθηκαν στὴν Ἀρμινέττα, μὰς εἶπε. Ὁ ἕνας γὰρ εἶχε κυ-ριολεκτικὰ τὸν ἄλλο μὲ τὸ αὐτό-κινητό. Χτυπήθηκαν μὲ φοβερὴ ματο. Χτύπηθηκαν μὲ φοβερὴ λυσσα καὶ τόσο πολὺ, πὺς ἀ-ναγκάστηκαν νὰ μαζέψουμε τὰ ναγκάσθηκα τους σὲ δυὸ τσουβά-λια...

Τὸ πάθος τῆς ζήλειας, λοι-πὸν, τοὺς εἶχε ὀδηγήσει σ' αὐτὸ τὸν ἀγρίο θάνατο! Σκοτώθηκαν γιὰ τίς φιλονεικίες τους, γιὰ τίς ἀγαποῦσαν τρελλά, ἀν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπατούσαν, ὅπως εἶ-χε ἐξακριβώσει ἀπὸ τίς ἐκμυ-στηρεύσεις τῆς χαρτοπράκτα, πὺς συμβουλεύονταν. Δὲν εἶ-πα ὅμως τίποτε τοῦ Μάκ Γκὺρ. Ἀρκεσθῆκα μόνο νὰ τὸν παρα-τήρησω: — Εἶχε ἡ δὲν εἶχε δίκιο, ὅ-ταν σοῦ ἔλεγα, ὅτι δὲν θὰ τοὺς πείσσει αὐτοὺς τοὺς δυὸ γκάνγκ-στερ γιὰ νὰ τοὺς στείλῃς στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα.

Πῆγα, λοιπὸν, καὶ βρήκα τὴν ὑπάλληλο τῆς γκαρνταρόμπας τοῦ «Κάρμεν Κλάμπ». Περιμένα νὰ τελειώσῃ πρῶτα τὴ δουλειά τῆς καὶ τότε τῆς προτείνα νὰ πάμε νὰ πούμε κάτι καὶ νὰ συζητήσουμε. Καὶ δὲν κοπίασα καὶ τόσο γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ μοῦ κάνῃ τὴν ἐξῆς χάρι: Νὰ βάλῃ τίς φωτογραφίες πὺς μου-τάρισα μὲ τοὺς φωτορεπόρτερ στὰ παλτά καὶ στὰ μαντὰ τῶν ἐνδιαφερομένων. Στὸν Μάλοου, δηλαδή, μὴ φωτογραφία τοῦ Ροκάτσα, πὺς φαίνονταν ν' ἀγ-καλιάζῃ τὴ Μαγίολα Φέννυ. Στὸν Ροκάτσα μὴ φωτογραφία τοῦ Μάλοου μὲ τὴν Πάολα. Στὴ Μα-γίολα μὴ φωτογραφία τῆς Πάο-λα μὲ τὸν Μάλοου καὶ στὴν Πάο-λα μὴ φωτογραφία τῆς Μαγί-ο-

λας μὲ τὸν Ροκάτσα. Τὸ φωτο-μοντάζ ἦταν τόσο ἀριστοτεχνι-κό, πὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ κα-ταλάβῃ κανεὶς στὶς φωτογρα-φίες πὺς μὴ τὴν ὥρα τῶν ἀσ-σοῦ τῶν φωτορεπόρτερ...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ βράδυ, πῆ-γα καὶ κάθησα ἡσυχος στὸ γρα-φεῖο τοῦ Μάκ Γκὺρ καὶ περὶ-μένα —

— Κάνε ὑπόμνη καὶ θὰ δῆς σὲ λίγο τί θὰ γίνῃ... τοῦ εἶπα. — Ἀλήθεια, δὲν περιμέναμε πολὺ. Ἀξάφω, ἕνας πῖσιμαν εἰδοποίησε πὺς ζητοῦσε ἐπιμονα νὰ μὰς δῇ ἡ Πάολα. Πέρασε μὲ-σα στὸ γραφεῖο, ἀφρίσμενη κυ-ριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ λύσσα τοῦ «Ἐτρεμε δόκλωση ἀπὸ τὸ πά-θος τῆς ζήλειας.

— Τὴ συμβαίνει, μικρὴ; τῇ ρώτησα, κάνοντας τὸν ἀδιόφο-ρο. — Ὁλετε νὰ μαθεῖτε ποῖος ἠκόησε τὸ Φιντέλι; φώναξε. Εἶπε ὁ Ροκάτσα! Μὰ ἐπειδὴ οἱ ὑπόνοιες εἶχαν στραφῇ πρὸς τὸ Μάλοου, βεβαίωσα, ὅτι παι-ζαμε μὲ αὐτὸν χαρτὶ.

Κι' ὕστερα μὰς ἐξιστόρησε, μὲ κάθε λεπτομέρεια, πὺς εἶχε στηθῇ ἡ ἐνέδρα καὶ πὺς εἶχε σκαλωθῇ ὁ Φιντέλι. «Ὅταν» τε-λείωσε τὴν κατὰθεσί τῆς, τὴν ὑ-πόγραψε προθύμια κι' ἐβγαλε ἱκα-νοποιημένη ὅτι εἶχε ἐκδικήσῃ τὸν... ἀπίστο φίλο τῆς!

Δὲν πέρασε ὅμως οὔτε ἕνα τέ-τατος, ὅταν μὰς ἐπεσκέψθη στὸ Τμήμα ἡ Μαγίολα Φέννυ. — Ἦθελε ἡ στιγμή νὰ τὸν ἐκ-δικήσω, μὰς εἶπε, γιὰ ὅσα μου ἔχει κάνει. Ὁ Μάλοου εἶνε ἕ-κείνος πού σκοτώσε τὸν Φιντέ-λι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον τὸ ἔγκλημά του...

Καί, δίχως νὰ διατάξω, μπρο-στὰ στὸν κατὰπληκτὸ Μάκ Γκὺρ, μὰς ἀνάφερε σπαστὲς τρι-άντα δολοφονίες, γιὰ τίς ὁποῖες εἶχε γλυτώσει τὴν τιμωρία ὁ Μάλοου, βρίσκοντας πάντα ἕνα γερό ἀλλοθί. Ἡ ἐξέτασι τῆς Μα-γίολας Φέννυ κράτησε πολλές ὥρες. Ὅταν τελείωσε, ὑπόγρα-ψε κι' αὐτὴ μὲ προθυμία τὴν τό-ση ἀποκαλυπτικὴ μαρτυρία τῆς.

Ὁ Μάκ Γκὺρ ἐτρίβε τὰ χέ-ρια του ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί του. Δὲν φανταζόταν ποτέ, ὅτι θὰ ἐτυλίγονταν τόσο κινημα-τογραφικὰ τὰ γεγονότα! — Ἐπὶ τέλους, τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς δυο! — μοῦ ὅλως με ἱκανοποίησε. Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα, δὲν θὰ γλυτώσουν τὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα...

Μοῦ φαίνεται, ὅτι βιάζε-σαι πάλι, τὸν παρατήρησα. — Ἐ-χω τὴ γνώμη, ὅτι θὰ σοῦ ξεγλυ-στῇ σου... — Τώρα πιά, αὐτὸ εἶνε ἀδύ-νατον! μοῦ εἶπε μὲ βεβαιότητα. Μὰ τὴ συνομιλία μὰς, δικο-ψε ξαφνικὰ ὁ ἦχος τῆς σειρή-νης ἐνός ἀστυνομικοῦ αὐτοκινή-του, πὺς ἐφτάσε σὰν βολίδα μπροστὰ στὸ Τμήμα. Ἐνῶς ἀ-μνηστικός μπήκα σὰν σίφουνας στὸ γραφεῖο: — Ὁ Μάλοου κι' ὁ Ροκάτσα σκοτώθηκαν στὴν Ἀρμινέττα, μὰς εἶπε. Ὁ ἕνας γὰρ εἶχε κυ-ριολεκτικὰ τὸν ἄλλο μὲ τὸ αὐτό-κινητό. Χτυπήθηκαν μὲ φοβερὴ ματο. Χτύπηθηκαν μὲ φοβερὴ λυσσα καὶ τόσο πολὺ, πὺς ἀ-ναγκάστηκαν νὰ μαζέψουμε τὰ ναγκάσθηκα τους σὲ δυὸ τσουβά-λια...

Τὸ πάθος τῆς ζήλειας, λοι-πὸν, τοὺς εἶχε ὀδηγήσει σ' αὐτὸ τὸν ἀγρίο θάνατο! Σκοτώθηκαν γιὰ τίς φιλονεικίες τους, γιὰ τίς ἀγαποῦσαν τρελλά, ἀν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπατούσαν, ὅπως εἶ-χε ἐξακριβώσει ἀπὸ τίς ἐκμυ-στηρεύσεις τῆς χαρτοπράκτα, πὺς συμβουλεύονταν. Δὲν εἶ-πα ὅμως τίποτε τοῦ Μάκ Γκὺρ. Ἀρκεσθῆκα μόνο νὰ τὸν παρα-τήρησω: — Εἶχε ἡ δὲν εἶχε δίκιο, ὅ-ταν σοῦ ἔλεγα, ὅτι δὲν θὰ τοὺς πείσσει αὐτοὺς τοὺς δυὸ γκάνγκ-στερ γιὰ νὰ τοὺς στείλῃς στὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα.

Πῆγα, λοιπὸν, καὶ βρήκα τὴν ὑπάλληλο τῆς γκαρνταρόμπας τοῦ «Κάρμεν Κλάμπ». Περιμένα νὰ τελειώσῃ πρῶτα τὴ δουλειά τῆ

Ο Χριστόφορος Κολόμβος Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΗΤΑΝ ΓΑΛΛΟΣ ή 'Εβραίος;

Απόγονος πειρατών και δοιοφόνος της γυναίκας του...

Δέκα τρείς πόλεις στην 'Ιταλία κι' άλλες τόσες στην 'Ισπανία, στην Κορσική και στην Πορτογαλία διεκδικούν την τιμή ότι έδωσαν το φως στον Κολόμβο. Δύο πόλεις, έξέ άλλου, η Σεβίλλη και ο 'Αγιος Δομίγγος, έδειχναν με καμάρι ή κάθε μια τον τάφο του μεγάλου εξερευνητού. Ποάγμα που σημαίνει ότι, τόσο η γέννησίς του όσο κι' ο θάνατός του, καλύπτονται από μυστήριο.

Έχει επικρατήσει, ωστόσο, η αντίληψη ότι ο Κολόμβος είδε το φως στην 'Ιταλία και ειδικότερα στη Γένοβα.

Αλλ' ήταν πραγματικά 'Ιταλός; Ένας Ουγγρος ιστορικός, ο δόκτωρ Θεόδωρος Άνς, ανέκλυψε τελευταία 130 έγγραφα, ανάμεσα στα οποία και τα πρακτικά μιας δίκης επί πειρατείας σ' ένα ενετικό δικαστήριο, που αποδεικνύουν ότι ο Κολόμβος δεν ήταν 'Ιταλός, αλλά Γάλλος!

Ένα από αυτά τα έγγραφα μιλάει για τον πατέρα του Κολόμβου, και τον αποκαλεί υπανάρχο. Αυτό το έγγραφο λοιπόν έξηγει τώρα την περίφημη φράση του μεγάλου εξερευνητού: «Δεν είμαι ο πρώτος ναύαρχος της οικογενείας μου» που ήταν ως τώρα ακατανόητη για τους Ιστορικούς.

Συμφωνά με τα στοιχεία του Ουγγρου επιστήμονος, πάππος του Χριστοφόρου ήταν ο Στέφανος Κολόμβος, διάσημος πειρατής του 15ου αιώνας, που, κατά το 1411, βούλιαξε και αιχμαλώτισε πολλά έμπορικά ενετικά πλοία στα ανοιχτά της Μεσσήνης.

Κατά τον δόν Λουί Ουλόα, διευθυντή της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Λίμα, του Περού, έξέ άλλου, ο Κολόμβος ήταν ένας Καταλανός πειρατής, σύντροφος του περιφημου αρχιπειρατού Καζενόβε, που βρισκόταν στην ύπρεσία του βασιλιά της Γαλλίας.

Ο Καταλανός αυτός πειρατής, προτού ανακαλύψει «έπισήμως» την 'Αμερική και χωρίς τη βοήθεια του Ισπανικού Στέμματος, είχε πατήσει το πόδι του στη νέα ήπειρο, ακολουθώντας ένα δρόμο που περνούσε από την 'Ιρλανδία, τη Γροιλανδία, το Λαμπιαδόρ, τη Νέα Σκωτία και τη Φλωρίδα.

Δεν φανέρωσε, όμως, τότε την ανακάλυψή του, γιατί την έποχ η έκλειψη αυτήν «έκτος νόμου». Η υπόθεσις ήταν έξηγει το θάρρος και την έπιμονή που ο Κολόμβος έδει-

ξε κατόπιν, παρά την εξέγερσι του πληρώματος των πλοίων του. Γιατί δεν έπλεε πιά στα τυφλά. Ήξερε καλά ότι ο δρόμος που ακολουθούσε θα τον ώδηγούσε αναπόφευκτα στη νέα ήπειρο.

Αλλ' ο Κολόμβος ήταν ένας σύντροφος του Καζενόβε ή ο ίδιος ο Καζενόβε;

Η υπόθεσι αυτή δεν φαίνεται απίθανη. Ο δόν Λουί Ουλόα παρατηρεί ότι τα ιταλικά χρονικά της έποχής εκείνης αποκαλούν αυτό τον πειρατή Κουλόν ή Κολόμπο, καθώς και τα ισπανικά χρονικά της ίδις έποχής τον αποκαλούν επίσης Κολόν.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Κολόμβος υπέγραφε ως Κολόν. Κατά τον Περούβιανό επιστήμονα, η μη ιταλική καταγωγή του Κολόμβου έινε αναμφισβήτητη. Οι φιλόλογοι που έζητασαν τα διασωθέντα χειρόγραφα του έπρόσεξαν έξ άλλου ότι η μοναδική έπιστολή που έχει γραφεί σε ιταλική γλώσσα είναι γεμάτη από ορθογραφικά λάθη κι' ασυνταξίες.

Αλλά και τα ισπανικά χειρόγραφα του δεν περιέχουν λιγώτερα λάθη. Κατά τον Ραμόν Μενετέθ Πιντάλ, πρόδρομο της ισπανικής 'Ακαδημίας, τα ισπανικά του Κολόμβου περιέχουν πολλά πορτογαλικά στοιχεία.

Οι 'Ιταλοί ιστορικοί υποστηρίζουν, ως γνωστόν, ότι ο Κολόμβος γεννήθηκε στη Γένοβα και ήταν γιος ράφτη. Όταν μεγάλωσε, έπιδόθηκε στο έμποριο βάμβακος και σακχαροκάλαμου κι' έκανε πολλά ταξίδια στην 'Αφρική. Σ' ένα απ' αυτά, το πλοίο του βυθίστηκε από πειρατές, αλλ' ο Κολόμβος κατόρθωσε να φτάσει κολυμβώντας στον 'Αγιο Βικέντιο της Πορτογαλίας.

Εκεί βρήκε υποστήριξη από τον έφοπλιστή Περεστρέλλο, που του έδωσε άργότερα την κόρη του Φελίπα Μονίθ ως σύζυγο. Αλλ' η γυναίκα του πέθανε, έπειτα από κάμποσο καιρό με περίεργο τρόπο κι' ο Κολόμβος κατηγορήθηκε τότε ότι την δολοφόνησε.

Αλλ' οι υποθέσεις δεν σταματούν σ' αυτό το σημείο. Ένας 'Ισπανός, ο Κάρλος Γκάρτσια ντε λά Ριέγκα υποστηρίζει ότι ο Κολόμβος ήταν 'Εβραίος.

Ο Ριέγκα ανέκλυψε τα ίχνη μιας εβραϊκής οικογενείας, με το όνομα Κολόν, που έεσφαινώθηκε από την 'Ισπανία το 1444. Ο αρχηγός αυτής της οικογενείας λεγόταν Ντομίγκο κι' είχε δυο παιδιά, τον Κριστομπαλ και το Βαρθολομαίο. Κατά την έποχή της έξαφανίσεως της οικογενείας Κολόν από την 'Ισπανία, εμφανίστηκε μια οικογένεια Κολόν ή Κολόμπο στη Γένοβα.

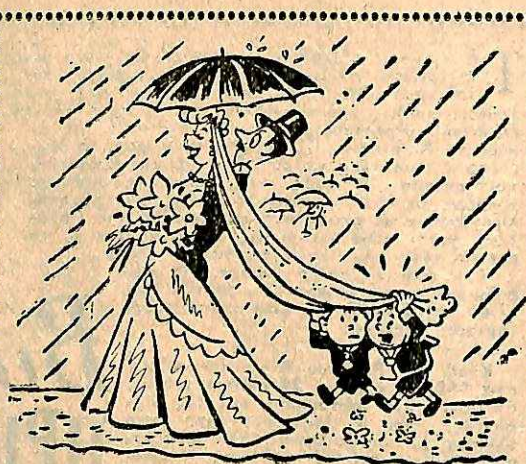
Ο πατέρας λεγόταν κι' έδω Ντομίγκο κι' οι δυο γιοι του Χριστόφορος και Βαρθολομαίος.

Ο 'Ισπανός ιστορικός υποθέτει, λοιπόν, ότι πρόκειται για εβραϊκή οίκαγένεια που μετανάστευσε στην 'Ιταλία, φεύγοντας τους διωγμούς που γίνονταν τότε στην 'Ισπανία εναντίον των 'Εβραίων. Οι Κολόν ή Κολόμπο έγιναν κατόπιν χριστιανοί και γι' αυτό ο Χριστόφορος, όταν ξαναγύρισε στην 'Ισπανία, φρόντισε να κρύψει την πραγματική καταγωγή του.

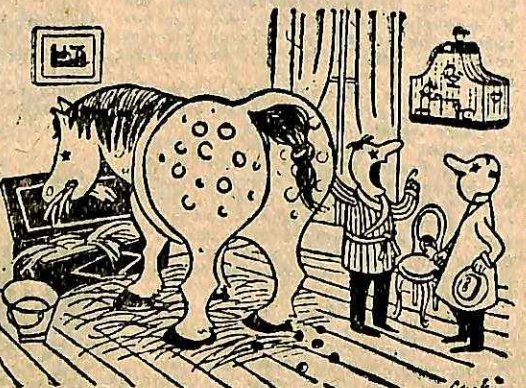
Πρέπει να σημειωθεί ότι το όνομα Κριστομπαλ είναι κοινό στην 'Ισπανία τόσο μεταξύ των 'Εβραίων όσο και μεταξύ των χριστιανών.

Συμφωνά με μια άλλη υπόθεσι, ο Κολόμβος είχε κλέψει το όνομα και την ανακάλυψη ενός άλλου, παρούσισε δέ κατόπιν δύο άπατεώνες ως αδελφούς του, για να υποστηρίξει τον ισχυρισμό του ότι καταγόταν από τη Γένοβα.

Όλες αυτές οι υποθέσεις, ωστόσο δεν λύνουν το μυστήριο του Κολόμβου.

Οι πιτσιρτικοί: Μά δεν μπορούσαν να κάνουν και το πέπλο αδιάβροχο;...

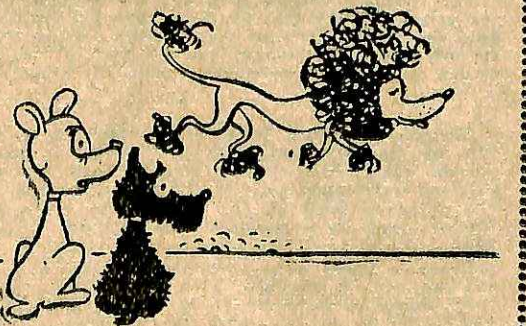

—Το αγοράσα για ναχω πάντα τροφή για τα πουλάκια μου...

ΤΟΝ ΠΑΛΗΟ ΚΑΙΡΟ

—Πότε, επί τέλους, θα μου δώσετε να φιλήσω το πραγματικό χέρι σας;

—'Ισχυρίζεται ότι οι... προπάτορές του ήταν λιοντάρια!...

Ένα συκοφαντημένο ΕΝΤΟΜΟ: Η ΑΡΑΧΝΗ!

Γιως προήλθε ο χορός της τρέλλας

Ένας Γάλλος πολιτικός κατ'είδος πρόσζε ένα μεσημέρι μια άραχνη, που περπατούσε στο πάτωμα του κελιού του. Για να διασκεδάσει λοιπόν την πλήξη του, της έριξε μερικά ψίχουλα ψωμι. Είδε τότε μ' έκπληξη ότι η άραχνη ρίχτηκε με βουλιμία πάνω σ' αυτά. Κι' από εκείνη την ήμερα, ξαναπαρουσιάζοταν κανονικά την ώρα του φαγητού του.

Αυτό κράτησε οκτώ μήνες. Μια μέρα, ωστόσο, η άραχνη δεν πήγε στο περίεργο αυτό ραντεβού. Ο φυλακισμένος έσφαγε ανόρεχτα, γιατί είχε συνήθισει στην συντροφιά της. Αλλ' έπειτα από λίγη ώρα, ο διευθυντής της φυλακής τον έπισκέφθηκε στο κελί του, για να του αναγγείλλει ότι είχε φτάσει η διαταγή της αποφυλακίσεώς του. Ήταν άλλη συμπύωσις: Η προαίρεση από μέρους της άραχνης.

Από τέτοια περιστατικά έζει δημιουργηθή η πρόληψη ότι η έεσφάνισι μιας άραχνης από το κελλί ενός φυλακισμένου σημαίνει ότι θα βγεί από τη φυλακή πολύ γρήγορα.

Ο περίφημος 'Ιταλός συγγραφέας Σύνδιο Πέλλικο είχε ασχοληθή κι' αυτός με μια άραχνη, όταν βρισκόταν στη φυλακή του Σουλπεργκ. Όπως άφηγείται ο ίδιος στο έργο «Οι φυλακίσεις μου», κάθε φορά που τραγουδούσε για να περάσει την ώρα του ή να δώσει θάρρος στον έαυτό του, η άραχνη έβγαινε από τη φυλακή της και παρακολουθούσε το τραγούδι του.

Η άραχνη άνηκει στην κατηγορία των συκοφαντημένων ζώων. Η αντίληψη ότι το δαγκώμα της είναι θανατηφόρο αποτελεί μια από τις πολλές προλήψεις, που επικρατούν σχετικά μ' αυτήν.

Μόνον δύο είδη, η «ένυδρος» άραχνη και το «φαλαγγιον» (το σφαλαγγί ή ρωγαλίδα ή ταραντέλλα) μπορούν με το δηλητήριο τους να προκαλέσουν δυνατό πυρετό και πρόσκαιρη τοπική αναισθησία.

Το περίεργο έινε ότι από το τελευταίο αυτό είδος άραχνης προήλθε ο γνωστός χορός της ταραντέλλας.

Στην 'Ιταλία, κατά τον περασμένο αιώνα, για να γιατρέψουν εκείνους που τους είχε δαγκώσει σφαλαγγί, τους έπαιζαν μια θεότρελλη μουσική και τους ανάγκαζαν να χορεύουν σύμφωνα με το ρυθμό της. Φαίνεται δέ ότι με το πρωτότυπο αυτό μέσον εξουδετερώνονταν τα αποτελέσματα του δηλητηρίου. Με τον καιρό, λοιπόν, δημιουργήθηκε ένα ιδιαίτερο είδος χορού, η Ταραντέλλα, που διακρινόταν για τις γρήγορες και σπασμωδικές κινήσεις της.

Δηλητηριώδεις είναι, έξέ άλλου, οι άραχνες που έχουν μικρά κόκκινα στίγματα στην κοιλιά. Οι άραχνες αυτού του είδους άβηον στην Νότιο 'Αμερική, τη Μαδαγασκάρη και σε διάφορες περιοχές της 'Ασίας. Βρίσκονται επίσης στην Κορσική.

Ποίν μερικά χρόνια, ένας

Γερμανός επιστήμων δεν δίτασε να βάλει μια τέτοια άραχνη να τον δαγκώσει στο πόδι, για να έεσκριώση τα αποτελέσματά του δηλητηρίου της. Αλλά δεν έπαθε τίποτε άλλο εκτός από έναν υψηλό πυρετό, που κράτησε 48 περίπου ώρες.

Στη Νότιο 'Αμερική και ιδίως στη Βραζιλία, βρίσκεται ένα είδος άραχνης, που λέγεται «μυγαλή» και που μπορεί να προκαλέσει με το δηλητήριο της το θάνατο μέσα σε πολύ λίγες ώρες. Το τραγικό σώμα της έχει μήκος 8 εκατοστών του μέτρου!

Οι άραχνες άνηκουν στην κατηγορία των καλυπνόμενων ενάρθρων ζώων. Στην ίδια κατηγορία άνηκουν κι' ο σκορπιός, το άκαιο της ψώρας, το κοινό άκαιο του τυριού, τα τσιμπούρια κτλ.

Οι φυσιολόγοι έχουν ξεχωρίσει μέχρι σήμερα 100.000 είδη άραχνών, που άνηκουν σε πενήντα μεγάλες οικογένειες. Οι άραχνες διακρίνονται από τα έντομα, γιατί έχουν οκτώ πόδια, ενώ τα πρώτα έχουν μόνο έξη. Έξέ άλλου το σώμα των άραχνών έχει μόνο δύο μέρη: κεφάλι και θώρακα ενωμένα και κοιλιά.

Στο μπροστινό μέρος του κεφαλιού της άραχνης βρίσκονται δύο κεραίες, κοίτες στο έσωτερικό, που καταλήγουν σ' ένα σουβλερό έμβολο. Οι κεραίες αυτές λοιπόν χρησιμεύουν, πρώτα-πρώτα, ως έσφαλεία έκσκαφής. Μ' αυτές η άραχνη σκάβει το έδαφος για να φτιάξει τη φυλακή της. Με τις κεραίες, έξέ άλλου, πιάνει τη λεία της. Ο κυριότερος ρόλος τους, όμως, είναι ότι χρησιμεύουν ως άγωγοί έκτοξεύσεως του δηλητηρίου της άραχνης. Στην περίπτωση αυτή κάνουν την ίδια δουλειά όπως μια βελόνα υποδερμικής σύριγγας, που μ' αυτήν μοιάζουν, άλλωστε, στην έξωτερική τους εμφάνισι.

Για ν' αποφύγουν αυτά τα τοσομάρδλα, με τα οποία έινε προικισμένες μόνο οι θηλυκές, οι άρσενικές άραχνες καταφεύγουν σ' ένα σωρό τεχνάσματα, που, δεν τις προσπατεύουν ωστόσο πάντα. Αλλοίμονο τους αν σ' οποιοδήποτε στιγμή των ερωτικών περιπτύξεων βρεθούν μπροστά σ' αυτές τις κεραίες. Η θηλυκή θα τους κραυνοβολήσει άμείωτα με το δηλητήριο της κι' ύστερα θα τους μεταφέρει στη φυλακή της και θα τους κατασφραγίσει με τη γνωστή λαϊμαργία της!

Ένα άλλο όπλο της άραχνης είναι ο ιστός που πλέκει με ύπομονή και απάραμλλη γεωμετρική άκρίβεια.

Το έργοστάσιο που παράγει το άπαράτητο μετάξι γι' αυτό τον ιστό βρίσκεται στην κοιλιά της άραχνης που είναι γεμάτη με αναρβιμπτες τρυπίτσες. Το νήμα βγαίνει απ' αυτές σε ύψη κατάσταση, αλλ' η έπαφή με τον αέρα το στερεοποιεί την ίδια στιγμή. Όλα τα νηματίδια, που βγαίνουν απ' αυτές τις τρυπίτσες, ένωνονται κατόπιν σ' ένα και μόνο νήμα. Μ' αυτό φτιάχνει το δίχτυ της που της χρησιμεύει για να αймаλωτίσει τη λεία της. Ο μεγάλος Γάλλος ποιητής και λογοτέχνης Ζεράρ ντε Νερόβελ είχε γραφεί κάποτε: «Άγαπώ τις τρουκνίδες και τις άραχνες, γιατί ο κόσμος τις μισεί!»

Η κόρη, ή μαμά κι' ή γιογιά

Το παλιό έκκρεμες έτάραξε τη γαλήνη που ήταν άπλωμένη στην πρόχειρη τραπέζα-ρια.

— Ντάν, ντάν, ντάν..., άρχισε να χτυπά μελωδικά τα.

— Έννεά, μουμούρισε ή κυρία Πολυζένη, που μετρούσε τους χτύπους του.

— Πώς πέρασε ή ώρα! είπε ή κυρία Τούλα, χωρίς να σταματήσει το κέντημά της.

— Το κτήνος! φώναξε ή Σόνια, ή κόρη της κυρίας Τούλας και έγγονη της κυρίας Πολυζένης. Έννεά ή ώρα κι' άκόμα να συμμαζευτεί στο σπίτι του!

Η γιογιά της κι' ή μητέρα της ξαφιαστήκανε απ' αυτή την άπροσδόκητη θύελλα και προσπαθήσανε να την καμάρουν.

— Τι έπαθες, Σόνια μου; της είπε μειλίχια ή κυρία Τούλα. Δεν χάλασε ο κόσμος που ο άντρας σου άργησε πέντε-δέκα λεπτά.

— Πέντε-δέκα λεπτά; διαμαρτυρήθηκε έντονα ή Σόνια. Έχει άργήσει τρία όλόκληρα τέταρτα της ώρας. Όχτώ φεύγει από το γραφείο του, όχτώ και δέκα, και τέταρτο το πολύ, έπρεπε να βρίσκεται εδώ.

— Μπα! Σε καλό σου παιδάκι μου, τη μάλλωσε γλυκά ή γιογιά της. Δεν το καταλαβαίνεις πως είσαι παραλογη; Στο κάτω-κάτω μπορεί να περνούσανε τα τράμ γεμάτα και περιμένοντας στη στάσι, ν' άρχισε λιγάκι.

— Τι θα πη «περνούσανε τα τράμ γεμάτα»; φώναξε άπειρά της ή γιογιά. «Αλλωστε πάρτο άπόφασι. Αλλωστε πάρτο άπόφασι. Αυτός έινε ο προορισμός της γυναίκας. Ν' άσχολληται με το ναϊκοκυρίο της και να περιμένει τον άντρα της. Να τον περιμένη όσο κι' αν άργή!...

— Έτσι έινε, συμφώνησε κι' ή μητέρα της. Καλώς ή κακώς, έτσι φτιάχτηκε ή ζωή και, φυσικά, δεν μπορεί εύ να την αλλάξεις.

Κάτι έτοιμάστηκε ν' άπαντήσει ή Σόνια, αλλά εκείνη τη στιγμή, μπήκε ο Λάκης, ο άντρας της. Κι' έτσι ή Σόνια αναγκάστηκε να παρατήσει τα λόγια και ν' άρχισή... τα έργα!

Η μητέρα της κι' ή γιογιά της είδανε και πάθανε να τραβήξουν το Λάκη από τα «πέδιον της μάχης», με λίγες γρατζουνιές και μ' ένα καρούμπι. Πολύ περισσότερο όμως, κοπιάσανε για να της άποσπάσουν από το χέρι ένα

— Ασφαλώς έσείς, κύριε, θα μάς πείτε αν θα κερδίση ο Μουντάσερ... (Τού Π. Ποταμιάνου)

47

σπρώξε μακριά. Έκείνη στάθηκε μια στιγμή μπροστά του, άναυδα, με τα μεγάλα μάτια της ξαναμένα από έρωτικό πάθος. Έπειτα έκοψε ένα βήμα πίσω και τοίχισε την πόρτα κατά πρόσωπο.

Ο ντέκετιβ σκούπισε με το μαντήλι του το ματωμένο χέιλι του και μουρμούρισε:

— Άλλοιμονο στο φουκαρά που θα πέση στα χέρια της! Θα τον κάνη μιά μπουκιά!... Πήγε ως το άσανσέρ και πάτησε το κουμπί της κλήσεως.

— «Κι' εγώ πούλεγα να περάσω μιά νύχτα μαζί της!...», συλλογίστηκε.

Δεν μπόρεσε να συμπληρώσει τη σκέψη του. Πάνω στη στέγη του άσανσέρ, που ανέβαινε σιγά σιγά, είχε ιδεί ένα ανθρώπινο σώμα, παραμορφωμένο, κατατασκιμένο, αιμόφυρτο!...

Έμεινε για λίγο καρφωμένος στη θέση του, χύνοντας κρύον ιδρώτα. Έπειτα ξαναγύρισε στην πόρτα του διαμερίσματος κι' άρχισε να τη χτυπά με τη γραβιά του.

Γ'.

Στην αρχή, δεν έδωσε καμμία απάντηση η Άνναμπελ. Ήταν κλειστή. Ο Ντάφ αναγκάστηκε να χτυπήσει αρκετή ώρα το κουδούνι, ώσπου ν' άποαντίσει. Καί τότε, άκούστηκε η φωνή της. «Οταν άνοιξη, δεν έβγαλε την άλυσίδα που συγκρατούσε μισοκλειστή την πόρτα. Όταν άναγνώρισε τον επίσκεπτή της, θέλησε να ξανακλείσει. Άλλά ο Ντάφ, με μιά γρήγορη κίνηση, έχωσε το πόδι του στο άνοιγμα.

— Άνοιχτε, κι' άφήστε τις άνοησίες, της είπε. Σας ζητάει ένας μακαρίτης, έδώ στο κεφαλόσκαλο!

— Έ, μά σίγουρα, σάς έχει στρίψει! του άπάντησε

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκαρφαλάσμα, έφορμισμό καθάλοι διαρθρώνονται δι' ύψανσε παρ' είδικού τεχνίτου σπουδάζαντες εις τό εξωτερικόν. Γυρίζουν κοστούμια, παλτά και καμπρινές. Ραφείον «Νέα Οικονομία». Δώρου 5γ (1ον πάτωμα). Άδελφοί Λούλη. Τηλέφωνον 55-314.

ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρίκoupη 113. Τηλ. 63-885.

Η Γυναικολόγος Ιατρός Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ — ΖΗΓΡΟΜΑΛΙΔΟΥ δέχεται 2—6 μ.μ. και επί συνεντεύξει. Άγίας Ζώνης 66, στάσις Καλλιφρονά. Τηλ. 81682.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαόρασεως) Μεσοδίου 19 (Στάσις Μουσείου) Τηλ. 63-673 9—1 π.μ. και 5—7 μ.μ.

έκείνη λαχανιασμένη. Έκτός άν είσαστε μεθυσμένοι!...

Ο Ντάφ άκούμπησε μ' όλο του τό βάρος στην πόρτα κι' έχωσε μέσα τό κεφάλι του.

— Ο Κάτλεϋ βρίσκεται νεκρός πάνω στη στέγη του άσανσέρ, της είπε. Πιστεύω πως έπεσε από ψηλά, ενώ το άσανσέρ βρισκόταν στο ισόγειο.

Η νέα γυναίκα γούρλωσε τα μάτια της, κι' έπειτα έσπασε σ' ένα τρελλό γέλιο.

— Άν ούρλιαζε, θα της τό συγχωρούσε ο Ντάφ. Αυτό τό γέλιο της όμως τόν έκαμε έξω φρενών. Τραβήχτηκε ένα βήμα πίσω και είπε:

— Πολύ καλά! Άφού δεν σάς ενδιαφέρει!...

Η Άνναμπελ ξανάκλεισε την πόρτα για να μπορέση να βγάλη την άλυσίδα. Έπειτα την άνοιξε πάλι και βγήκε στο κεφαλόσκαλο.

— Σταθήτε λίγο! είπε, συγκρατώντας άπ' τό μανίκι τόν Ντάφ.

— Μά, από στιγμή σε στιγμή, θα θέληση κάποιος να μεταχειρισθί τό άσανσέρ. Καί τότε... προτιμώ να μη βρίσκωμαι έδώ!...

— Είπε αλήθεια... τό είπατε αλήθεια;... Η θέλησατε να με φοβίσετε;

— Άντί ν' άπαντήση, ο Ντάφ μπήκε στο άσανσέρ, έκλεισε την πόρτα και πίεσε τό κουμπί της καθόδου. Όταν κατέβηκε λίγο, τό σταμάτησε, άνοιγοντας την πόρτα του, σκαρφάλωσε και βρέθηκε στο κεφαλόσκαλο.

— Βλέπετε; είπε. Δεν είχα λόγο να σάς φοβίσω!...

Η Άνναμπελ δεν έδειξε καμμία ταραχή. Έσκυψε για να εξετάση τό σώμα του Κάτλεϋ, και ύστερα ρώτησε:

— Είπε πεθαμένος;

— Λέτε να κοιμάται; την έρωτεύθηκε ο ντέκετιβ. Κυτάχτε τά χέρια και τά πόδια του... Θα μπορούσατε έσεις να κοιμηθήτε σε τέτοια χάλια;

— Μά κάνετε, λοιπόν, κάτι!... φωνάζε η Άνναμπελ.

— Άρχίζω να πιστεύω, μικρή μου, ότι τό μυαλούδακι σας είναι λειψά!... Κάνετε κάτι!», λέει. Σαν τί δηλαδή να κάνω; Νά είδοποιήσω την άστυνομία; Η τό Σταθμό Πρώτων Βοηθειών;

Η Άνναμπελ σήκωσε μηχανικά τά δύο της χέρια κι' έσπρώξε προς τά πίσω τά μαλλιά της, που έπεφταν πάνω σ' αυτή της.

— Μά έσεις θα ξέρετε τί πρέπει να κάνετε!... μουρμούρισε.

Ο Ντάφ κύταξε τόν Κάτλεϋ, έκαμε ένα μορφασμό και τόν πλησίασε. Θέλησε να τόν τραβήξη άπ' τό μπράτσο κι' άπ' τόν ώμο. Κυριεύθηκε όμως από άηδία, όταν ο άγκώνας του νεκρού λύγισε προς τά έξω. Δεν είχε πιά ούτε ένα κόκκαλο γερό!...

Υπερνικνώντας, όμως, την άποστροφή που ένοιωσε, ο Ντάφ τόν τραβήξε έξω και τόν άκούμπησε στο πάτωμα, όσο μαλακότερα μπορούσε. Τά πόδια του νεκρού λύγισαν, άχι στά γόνατα, άλλά στη μέση της κνήμης. Ο Ντάφ τόν έπίεσε κάτω άπ' τίς μασχάλες, πών τραβήξε μέσα στο δια-

μέρισμα της Άνναμπελ και τόν έβάλωσε στο χάλλ.

— Γιατί τόν φέρατε έδώ; ρώτησε η νέα γυναίκα με φωνή στριγγή.

— Άφήστε τώρα τη συζήτηση! τη διέκοψε ο ντέκετιβ, κυτάχοντας τά ματωμένα χέρια του. Καλύτερα να λερώθω λίγο τό πάτωμά σας, παρά ή υπόληψή σας!

Ξαναγύρισε στο άσανσέρ κι' είδε ότι ή ξύλινη στέγη του ήταν γεμάτη αίματα.

— Φέρτε μου ένα βρεγμένο πανί, διέταξε.

Η Άνναμπελ μπήκε στο διαμέρισμα και ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας μιά ύγρη πετσέτα. Ο Ντάφ θαύμασε την ψυχραιμία της. Της πήρε την πετσέτα άπ' τά χέρια και καθάρισε μ' επιμέλεια τά αίματα του άσανσέρ.

Έπειτα σκούπισε και τά χέρια του στην ίδια πετσέτα, τη δίπλωσε με προσοχή και πήγε να την άφήση πάνω στο στήθος του Κάτλεϋ.

Η Άνναμπελ τόν άκολούθησε. Κυτάχοντας τό νεκρό, άνατρίχισε και τυλίχτηκε καλύτερα στην πράσινη ρομπά της.

— Κυτάχτε άν έχη άκόμη τά λεφτά άπάνω του, είπε.

Ο Ντάφ της έρριξε μιά διαπεραστική ματιά.

— Γιατί υποθέτετε, πως μπορεί να μην τάχη; ρώτησε.

— Δεν έκφράστηκα καλά. Ήθελα να πώ: Πάρτε τά λεφτά που έχει άπάνω του!...

Ο Ντάφ έκαμε ένα μορφασμό κι' άπάντησε:

— Άηδίαζω όταν τόν άγγίζω, με τά χάλια που έχει!...

Η Άνναμπελ έσκυψε πάνω άπ' τό νεκρό, για να δη καλύτερα.

— Πιστεύω πως άρχίζει να ξυλιάζει, είπε. Κάνετε γρήγορα!

— Άν δεν θέλετε να δώτε τό φρονόδιμο

και πάνω στην λεπτή έπιδερμίδα σας, κυρία μου, προφυλάξτε την με την είδική προστατευτική κρέμα λανολίν-μελάν.

★ Παρόδον ότι αυτή ή έποχή μοραίνει τό τρυφερό δέρμα, μιά καθημερινή περιποίησις με λανολίν-μελάν έπαγοφέρει άμέσως την φρεσκάδα και ώμορφιά στο πρόσωπό σας.

★ Επιμέλετε όμως στή μάσκα μελάν και άποφεύγετε τίς άπομιμήσεις.

— Άλλά!... Πώς θάταν δυνατόν να πέση μόνος του μέσα στο κλουβί του άσανσέρ; Δεν ήταν μεθυσμένος, όταν βγήκε από δώ μέσα. Τί πρέπει να υποθέσουμε; Ότι, ενώ το άσανσέρ βρισκόταν στο ισόγειο, αυτός δεν πάτησε τό κουμπί για να τ' ανεβάση, άλλά άνοιξε την καγκελλάπορτα, κύταξε κάτω, ζαλίστηκε και γκρεμίστηκε; Όχι δά! Θάται τελείως άφύσικο αυτό!

Η Άνναμπελ χλωμίωσε πάλι κι' αναγκάστηκε να καθήση στην άκρη του τραπέζιου, για να μην πέση.

Η ρομπά της μισοάνοιξε, ξεσκεπαζόντας τά γόνατά της. Κανείς όμως άπ' τούς δύο δεν τό προσέξε.

— Νά τί συνέβη, κατά τη γνώμη μου, πρόσθεσε ο ντέ-

τεκτιβ. Καθώς πήγαινε ο Κάτλεϋ προς τό άσανσέρ, τόν χτύπησε κάποιος και τόν πέταξε ύστερα στο κενό!...

Μά δεν άπάντησατε στην έρώτησή μου; Έσεις τόν σκοτώσατε;

— Όχι.

— Δυσκόλο να τό πιστέψη κανείς αυτό!...

Η Άνναμπελ κύταξε τό ντέκετιβ, με τόν τρόπο ζωγραφισμένο στα μάτια της.

— Άλήθεια, δεν με πιστεύετε;... τραυλίσε.

— Μά δεν βλέπετε, λοιπόν, τί άσχημα πουχετε μπλέξει!... της έξηγήσε ύπομονετικά ο Ντάφ. Ο Κάτλεϋ ήρθε να σάς δη, για να σάς πουλήση κάτι. Ίσχυρίζεσθε πως ήσαν στοιχεία για κάποιο βιβλίο.

— Άς τό παραδεχθούμε!... Ο πωστής, άφού τόν συνόδεψατε ως τό κεφαλόσκαλο, βρέθηκε ύστερα κατατασκιμένος πάνω στη στέγη του άσανσέρ.

— Μά αυτό δεν σημαίνει πως τόν σκοτώσα εγώ! φώναξε ή νέα γυναίκα.

Ο ντέκετιβ άνασήκωσε τούς ώμους του.

— Αυτή είναι ή λογικότερη ύπόθεσις, είπε. Δείχτε μου έκείνο που σάς πουλήσε.

Η Άνναμπελ σηκώθηκε και πέρασε στο δωμάτιό της. Ο Ντάφ κάθισε σε μιά πολυθρόνα και περίμενε λίγα λεπτά. Ύστερα της φώνασε:

— Μήπως σάς τό πήρε ο δολοφόνος;

Η νέα γυναίκα ξαναγύρισε, κατάχλωμη, με τό ένα χέρι της στο λαιμό της.

— Δεν... δεν τό βρισκω πουθενά! ψιθύρισε με άγωνία.

— Ήμωνα βέβαιος! είπε ο Ντάφ μ' ένα μορφασμό.

Σηκώθηκε, πήγε κοντά της, την έπίεσε άπ' τούς άγκώνες και την τράνταξε δυνατά.

— Πιστεύετε αληθινά πως θα ξεμπεύεστε τόσο εύκολα; πρόσθεσε ήσυχα. Κάνετε λάθος! Ποτέ μου δεν είδα μιά τόσο κακοποιήμενη κομωδία.

Μά ξυπνήσατε, λοιπόν, έλάτε στα συγκαλά σας!...

Η Άνναμπελ άποτραβήχτηκε και ρώτησε με άχρωμη φωνή:

— Τί σκοπεύετε να κάμετε; Ο Ντάφ έξυσε τό κεφάλι του.

— Έχω την έντύπωσι, είπε, πως ο Μόργκαν θα θέληση να σάς βοηθήσω, έλάτε στο Κάτλεϋ!...

— Ίσως να γίνωμαι έτσι τά πράγματα! Ο Μόργκαν μ' έβαλε να σάς φωτογραφίσω μαζί με τόν Κάτλεϋ. Φεύγοντας από σάς, ο Κάτλεϋ βρήκε μπροστά του ένα άνθρωπο του Μόργκαν.

Αυτός τόν πέταξε μέσα τό κλουβί του άσανσέρ, ενώ συγχρόνως ένας άλλος μου άρπαξε τή φωτογραφική μηχανή. Ο Μόργκαν δεν είχε πιά, παρά να σάς έκδίαση και να σάς ζητήσει χρήματα, με την άπειλή πως θα δείξη τή φωτογραφία στην άστυνομία.

Η Άνναμπελ άνάσαινε με κόπο.

— Θα με βοηθήσετε τουλάχιστον; είπε.

— Έχω ύποχρέωσι!...

— Είσαστε πολύ ευγενής!...

— Μπά, όχι! Άφού βοηθήσα κι' εγώ σ' αυτή την βρωμοδουλειά, δίχως να τό θέλω, με τό να τραβήξω τίς φωτο-

γραφίες, πρέπει να κάνω τώρα κάτι για να σάς ξεμπεύω!...

Η Άνναμπελ έπεσε σε μιά πολυθρόνα κι' έκρυψε τό πρόσωπό της στα χέρια της. Ο Ντάφ της έρριξε μιά ματιά οίκτου. Πήρε ύστερα και δεύτερο ποτήρι, έρριξε μέσα τρία δαχτυλά ούσκι, γέμισε τό δικό του, ξαναγύρισε κοντά στην νέα γυναίκα και της είπε:

— Πιήτε αυτό έδώ. Θα σάς κάνει καλό!...

— Δεν μπορώ! μουρμούρισε εκείνη, παίρνοντας τό ποτήρι.

— Πρέπει να συνέλθετε, γιατί έχουμε δουλειά τώρα. Πρέπει να ξεφορτωθούμε τόν Κάτλεϋ.

— Δεν μπορείτε να κάμετε μόνος σας ό,τι χρειάζεται;

— Ά, όχι δά! Είμαι πρόθυμος να σάς βοηθήσω, όχι όμως και να τ' αναλάβω όλα για λογαριασμό μου.

Η Άνναμπελ άδειασε όλο μαζί τό ούσκι και πήρε έπειτα τό τσιγάρο που της πρόσφερε ο Ντάφ.

— Σε δύο ώρες, πρόσθεσε ο ντέκετιβ, ο μακαρίτης θάξη ξυλιάσει και δεν θάνη πιά εύκολα να τόν κοιθαλήσουμε!...

Ενώ τώρα μπορούμε άκόμη να τόν τσουβαλιάσουμε!

Η νέα γυναίκα άνατρίχισε.

— Δεν ξέρω όμως που στο διάβολο να τόν πάμε! συνέχισε ο Ντάφ, βηματίζοντας άπάνω-κάτω. Μόνο άν τόν έξαφανίσουμε, θα μπορούμε να πάρουμε πίσω τίς φωτογραφίες. Άλλοίως, ο Μόργκαν θα θέληση να τίς μεταχειρισθί!...

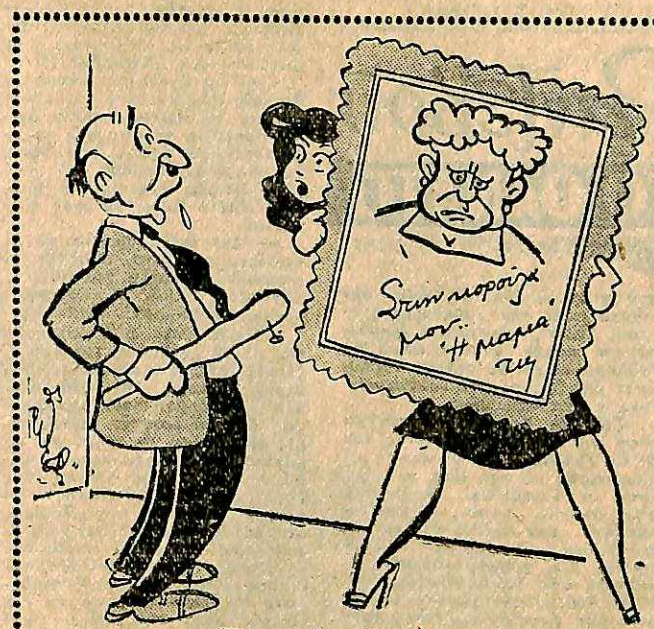
— Έρριξε μιά ματιά στην Άνναμπελ και της είπε:

— Πηγαίνετε να ντυθήτε!...

— Έχετε κανένα μπασούλο;

— Υπάρχει ένα, έκει μέσα, άπάντησε εκείνη, δείχνοντας ένα μεγάλο ντουλάπι, στο βάθος της κάμαρας.

Ο Ντάφ τ' άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα μικρό μαύρο μπασούλο, σκεπασμένο μ' έτικέτες κοσμοπολιτικών ξενοδοχείων.

— Πίσω... θρασύδειλε!... (Του Αρχέλαου)

— Έχετε ταξιδέψει παντού, όπως βλέπω!... παρατήρησε.

Η Άνναμπελ δεν άπάντησε. Ο ντέκετιβ τράβηξε τό μπασούλο στη μέση του σαλονιού.

— Θέλω κι' ένα μουςαμά για να τόν τυλίξω! είπε. Για να μη λερώσει τό μπασούλο.

Άφού έλειψε για λίγο στο γειτονικό δωμάτιο, ή Άνναμπελ, ξαναγύρισε, φέρνοντας αυτό που της ζήτησε ο ντέκετιβ. Ο Ντάφ τό πήρε άπ' τά χέρια της. Την ίδια στιγμή, όμως, έμεινε με τό στόμα άνοιχτό, κυτάχοντάς την.

Τά μάτια της είχαν χάσει ξαφνικά κάθε έκφρασι κι' ένα έλαφρό σφύριγμα έβγαίνει άπ' τά χείλη της, ενώ συγχρόνως προσπαθούσε με σπασμαδικές κινήσεις να λύση τη ζώνη της ρομπάς της. Όταν τό κατάφερε επί τέλους, άνοιξε τη ρομπά. Κι' ο Ντάφ είδε πως ήταν αλλογυμένη από μέσα.

Τόν άγκάλιασε σφιχτά, κόλλησε τό κορμί της στο δικό του και τόν ψιθύρισε σ' αυτό:

— Γλυκειά μου άγάπη!...

Ο Ντάφ της έδωσε ένα γερό χαστούκι. Τά δαχτυλά του άφήσαν σημάδια στα μάγουλά της. Χρειάστηκε ώστόσο να την ξανασκαμπιλίσω, για να τρεμοπαίξουν τά βλέφαρά της και να ξαναβρούν τά μάτια της τή φυσική τους έκφρασι. Έμεινε τότε καρφωμένη στη θέση της, με ύφος έκπληκτο και τρομαγμένο μαζί.

— Πηγαίνετε να ντυθήτε, της είπε ξανά ο ντέκετιβ.

Δεν τόν έπιτρεπόνταν να σκεφθί για την ώρα τίποτε άλλο άπ' τόν Κάτλεϋ!...

Η Άνναμπελ έκαμε μισή στροφή, μπήκε στο δωμάτιό της κι' έκλεισε την πόρτα με όρμη.

Ο Ντάφ σκούπισε τό μέτωπό του με τό μαντήλι του, σηκώσε τό μουςαμά που είχε πέσει άπ' τά χέρια του και διευθύνθηκε προς τό χάλλ, έβα φρενών με τόν έαυτό του που είχε μπλεχτεί σε μιά τέτοια ιστορία!...

— Άν δεν είχα έσένα, που μπορεί να κοκκαλιάσης, στο μεταξύ, θάπαίρνα μεζε άπ' τη μικρή! Τά βλέπεις τί μου κάνεις; είπε στο νεκρό.

— Άπλωσε τό μουςαμά δίπλα του, στο πάτωμα, και μη θέλοντας να τόν άγγίξη, τόν έπίεσε άπ' τόν ώμο με τη λαβή του μπαστουνιού, τόν τράβηξε πλάι και τόν τυλίξε μέσα στο ύφασμα.

Όταν τελείωσε αυτή τη δουλειά, ένοιωσε τέτοια κατάπνυσι, ώστε χρειάστηκε να πih άκόμα ένα ποτήρι ούσκι στο σαλόνι. Είχε άρχισι να ζαλίζεται, να κωδωνται τά πόδια του. Δεν είχε χάσει όμως την πνευματική του διαύγεια κι' ένοιωσε τόν έαυτό του ικανό άκόμη για ν' άποτελειώση τό μακάβριο έργο του.

Ξαναγέμισε ύστερα τό ποτήρι της Άνναμπελ και μπήκε στην κρεβατοκάμαρα. Λίγο έλειψε όμως να τόν πέρη τό ποτήρι άπ' τά χέρια!...

Η νέα γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, γυρισμένη στο ένα πλευρό, με τό κοτόμυ της Εύας — που της πήγαινε, άλλωστε, περίφημα!

Ο ντέκετιβ άφησε τό ποτήρι πάνω στο κομοδίνο και ξαναβγήκε βιαστικά. Δεν έπρεπε στον έαυτό του άλλη σκέψη άπ' τό πως θα έξαφάνιζε έγκαιρώς τό πτώμα του Κάτλεϋ!...

Πέρασε στην κουζίνα κι' άναψε τό ηλεκτρικό. Η κουζίνα ήταν μεγάλη, όλοκαθαρη, στρωμένη με άσπρες και μαύρες πλάκες και με τούς τοίχους της σκεπασμένους με πλκακία ως τά μέσα του ύψους. Ο Ντάφ έψαξε παντού και βρήκε επί τέλους ένα κομμάτι σκονι.

Ξαναγύρισε στο χάλλ, γονάτισε πάλι δίπλα στον Κάτλεϋ και τόν έδεσε καλά, μέσα στο μουςαμά. Ύστερα έφερε τό μπασούλο κι' έβαλε μέσα τό πτώμα.

Στη μέση αυτής της έργασίας, κυριεύθηκε πάλι από άηδία κι' αναγκάστηκε να τη διακόψι, για να καθήση σε μιά καρέκλα. Χρειάστηκε πολλή προσπάθεια για να συνέλθι!...

Στό τέλος, ίσοπέδωσε με τό μπαστούνι τό μακάβριο δέμα, κατέβασε τό σκέπασμα του μπασούλου και κάθισε από πάνω, για να τό κλείση τελείως με τό βάρος του. Έβγαλε ύστερα τό μαντήλι του και σκούπισε τά χέρια του και τό πρόσωπό του.

Τη στιγμή εκείνη, βγήκε ή Άνναμπελ από την κρεβατοκάμαρα. Είχε φορέσει μιά μαύρη φούστα, μιά άσπρη με ταξωτή μπλούζα κι' ένα μαύρο μαντά τρούα κόρ, και κρατούσε ένα ζευγάρι γάντια άσπρα και μαύρα. Είχαν φανερό πως τό ούσκι της είχε άρπάξει να τη ζαλίξη, γιατί τρέκλιζε έλαφρά. Έρριξε μιά γρήγορη ματιά στο Ντάφ.

— Τόν άμπαλάρισα, της είπε εκείνος ξανά.

Έκείνη δεν τόν άπάντησε. Άλλά ο ντέκετιβ πρόσθεσε τό μίσος που ζωγραφιζόταν στα μάτια της!...

— Έμεινε μιά στιγμή σκεπτική, κι' έπειτα είπεν με τό νού του πως είχε περνώ νανε θυμωμένη μαζί του, άφού την είχε περιφρονήσει!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέπεια...

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

12ον

— Αυτό είναι όλο; ρώτησε ο Βάνς ειρωνικά. «Όχι, απάντησε ο S.O.S. 'Απ' αυτό το σημείο, αρχίζει η σταδιοδρομία σας ως εγκληματού. Ποιο ήταν το σχέδιό σας; Νά εξαφανιστείτε τους νομίμους και μη κληρονόμους του Ζεράρ Πεσκάρ. Να παραδώσετε τον διευθυντή της «Κλαρτέ» στα χέρια της δικαιοσύνης, ενοχοποιώντας τον έντεχνα σ' ένα αποτρόπαιο έγκλημα. Νά επωφεληθείτε, τέλος, από τη λύπη και την απογοήτευση της Μυριέλ, να την κάμνετε να σας αγαπήσει και να την πείσετε να γίνει γυναίκα σας. Μ' αυτό τον τρόπο, θα παίρνατε το δημοσιογραφικό τράστ του Πεσκάρ στα χέρια σας, και θα γίνισατε παντοδύναμος, γιατί θα έδωσατε τη δημοσία γνώμη της Γαλλίας.

— Μην προχωρήσεις περισσότερο, Σταν! φώναξε η Μυριέλ. Δεν μπορείς να είναι αλήθεια αυτά που λες!

— Αφήστε τον, Μυριέλ, είπε ο Βάνς. Δεν βλέπετε, λοιπόν, ότι διασκεδάζω με τα λόγια του;

— Η νέα εξέταση σε λυγμούς.

— Βάνς, συνέχισε ο S.O.S. Παίξατε γερά το παιχνίδι σας. 'Η δημοσιογραφία είναι ένα πανεπιστήμιο, όπου μαθαίνει κανείς τα πάντα! Είχατε προσέξει, λοιπόν, όταν περιγράφατε τη σχολιάζατε διάφορα έγκληματα, ότι οι κακούργοι, έκτος από σπάνιες εξαιρέσεις, δεν είναι έξυπνοι. Δεν παίρνουν συνήθως τις απαιτούμενες προφυλάξεις κι' έτσι η αστυνομία θριαμβεύει σχεδόν πάντοτε! Σ' εσάς, όμως, δεν μπορεί να κάμει κανείς αυτή την παρατήρηση. 'Οργανώσατε τα πάντα με απάραμιλλή τέχνη.

— 'Ας εξετάσουμε τις περιπτώσεις τριών από τα θύματά σας: της Γενεβιέθς, του Καρόλου Πεσκάρ και του πατέρα της.

— Άνοησίες! είπε ο Βάνς.

— Μην βιάζεστε να κάμνετε τις κρίσεις σας, απάντησε ο S.O.S. 'Έχετε καιρό, όταν θα τελειώσω... Για τη Γενεβιέθ, το πράγμα ήταν πολύ απλό. Μετά το θάνατο της μητέρας της, την πείσατε να έρθει εδώ. 'Ηταν μόνη, δυστυχισμένη και δεν είχε κανένα άλλο στήριγμα εκτός από σας. Ποιά νέα στη θέση της δεν θα έκανε το ίδιο; Θα μπορούσατε, βέβαια, ν' απαλλαγείτε απ' αυτήν, χρησιμοποιώντας κάποιο δραστήριο δηλητήριο. Αλλά όπως είπαμε, είσατε πολύ έξυπνος! Δεν μπορούσατε, λοιπόν, να κάμνετε ένα τόσο μεγάλο λάθος.

— Εκείνο που κάματε, ήταν τελείως ακίνδυνο για σας. Προμηθευθήκατε, λοιπόν, μια καλλιέργεια χρυσών σταφυλοκόκκων κι' αρχίσατε να της βάζετε κάθε μέρα μικρές δόσεις στο φαγητό της. Το αποτέλεσμα ήταν, ότι η δυστυχισμένη νέα πέθανε από ηρωισμό στις 7 το πρωί της 1ης 'Οκτωβρίου, στην κλινική

μόνο να σκοτώσετε τον Καρόλο Πεσκάρ. Θέλατε επίσης να παρουσιάσετε ως παιδοκτόνο το διευθυντή της «Κλαρτέ»!... 'Αν το έγκλημα μπόρε να θεωρηθεί σαν μία από τις καλές τεχνικές, το πρώτο βραβείο ανήκει ασφαλώς σε σας για το αριστοτεχνικό σχέδιο του φόνου του Καρόλου Πεσκάρ.

— Νομίζω πως είσατε τρελός, είπε ο Βάνς, με ύφος συμπονιας.

— Δεν έχει σημασία το τι νομίζετε για μένα, αλλά το τι μπορώ ν' αποδείξω για σας, απάντησε ο S.O.S. 'Ας ξαναγυρίσουμε, λοιπόν, στο θέμα μας.

— Όπως όλοι που ασχολούνται με τα ζητήματα του τυπου, ξέρατε πως η προσπάθεια του Ζεράρ Πεσκάρ, ήταν να επεκτείνει τη δράση του, αγοράζοντας όσο το δυνατόν περισσότερες εφημερίδες, σε τρόπο που να καταστή αδιφιλονεικτος κυρίαρχος της κοινής γνώμης της Γαλλίας. Του προτείνατε, λοιπόν, ν' αγοράσει την «Πρωίνα», σας και δεχθήκατε όλους τους όρους του, χωρίς την παραμικρή αντίρρηση. 'Όταν τελείωσαν οι διαπραγματεύσεις, προφασισθήκατε δεν ξέρω ακριβώς τι για να μην πάτε στο Παρίσι και τον πείσατε να σας στείλει το γιοιό του στο Ντουαί για να υπογράψετε τα συμβόλαια. Και κανονίσατε τόσο καλὰ τα πράγματα, ώστε η άφιξη του Καρόλου Πεσκάρ εδώ να συμπετέ με τη μεταφορά της Γενεβιέθς στην κλινική του γιαντρου Μπετόζ.

— Πολύ έξυπνη ή σκηνοθεσία σας, είπε με ειρωνικό ύφος ο Βάνς.

— Το έγκλημα αυτό σας ανήκει, απάντησε ο S.O.S. Δεν έπινω τίποτε. Προσπαθώ μόνο και μόνο να εκθέσω το σχέδιο και τη δράση σας. Είχατε αρχίσει από καιρό να δηλητηριάζετε με αργό ρυθμό τη Γενεβιέθ και ξέρατε, ότι άκουσε μια ισχυρότερη δόση μικροβίων για να την στείλει στον τάφο. 'Ετσι, ήσατε σε θέση να προκαλέσετε όποτε θέλατε το θάνατό της. Κι' αυτό κάματε. 'Όταν, τέλος, καταλάβατε πως δεν υπήρχε καμμία ελπίδα να σωθεί, την πήγατε στην κλινική του γιαντρου Μπετόζ. Μ' άλλα λόγια, του πήγατε ένα πτώμα...

— Αλλά πως η ήρωίδα του μυθιστορημάτος σας, παρατήρησε ο Βάνς, διακόποντάς τον, δεν σκέφτηκε να καταφύγει, σ' ένα γιαντρό ν' αντιδράσει μ' οποιοδήποτε άλλο τρόπο;...

— Την είχατε υποδουλώσει στις θελήσεις σας, απάντησε ο S.O.S. Δεν σπουδάζατε άδικα τις ψυχικές επιστήμες. Στην προκειμένη περίπτωση, σας χρησιμοποίησαν με το παραπάνω! 'Η επίδραση που είχατε σ' αυτή τη νέα, φαντάζομαι πως ανήκει στη σφαίρα του υπνωτισμού...

— Α-σφαλώς, θα την υπνωτίζατε... Για έναν άνθρωπο σαν και σας, το πράγμα δεν ήταν δύσκολο.

Είχατε μεγάλη πείρα από τις επιδράσεις αυτού του είδους...

— Ο Πάβ Βάνς είχε αρχίσει να χάνει την ψυχραιμία του.

— Το μυθιστορημά σας είναι πολύ ενδιαφέρον, είπε.

— Περιμένετε τη συνέχεια, απάντησε ο S.O.S. Είχαμε σταματήσει στον Καρόλο... Κατά την προχθεσινή μου επίσκεψη, δεν σας είπα την αλήθεια. Δεν συναντήθηκα μαζί του κατά την επιστροφή του στο Παρίσι... 'Ο δυστυχισμένος φίλος μου πέρασε από το σπίτι μου και μου άφησε μια λεπτομερειατή αφήγηση των όσων συνέβησαν κατά την παραμονή του εδώ. Σ' αυτή την αφήγηση, μου αναφέρει πως πέρασε τον καιρό του, στιγμή προς στιγμή... Είπε, περιττό, λοιπόν, να προσποιηθω, ότι δεν καταλαβαίνετε τίποτε. Ξέρω τα πάντα και σας πληροφορώ, ότι δεν σας μένει καμμία δόση υποχωρήσεως!...

— Αλλά ε-ξαναγυρίσαμε στο θέμα μας. Προσποιηθήκατε, λοιπόν, ότι ήτα-ν ανάγκη να ξέρετε στην εφημερίδα σας — θα ξαναγυρίσουμε σ' αυτό το σημείο — και, με το πρόσχημα, ότι το αυτοκίνητό σας δεν ε-παίρνε εμπρός, ξεκινήσατε πηλὴ μαζί με τον Καρόλο. Πιο κάτω, όμως, τον αφήσατε, λεγοντάς του, ότι δεν είχε παρά να προχωρήσει κατ'εύθειαν εμπρός, για να βρη το σταθμό. Ξέρατε, ωστόσο, ότι ο δρόμος που του είχατε δείξει, ώδηγούσε, όχι στο σταθμό, αλλά στο ποτάμι και ακριβώς στην αποβάθρα 113, όπου ήταν άγκυροβολημένο ένα σλέπι, η «Κυρία των 'Εντεκα». 'Όταν ο Καρόλος έφτασε σ' αυτό το σλέπι, βρήκε ένα τηλεγράφημα που τον περιέμενε εκεί. Μ' αυτό, ο... γιαντρός Μπετόζ τον πληροφορούσε, ότι κάποια Γενεβιέθ ήταν έτοιμοβόνη και ζητούσε επίμονα να τον δει!...

— Ο Καρόλος έπεσε στην παγίδα κι' έτρεξε στην κλινική του γιαντρου Μπετόζ, όπου έμαθε, ότι η Γενεβιέθ είχε πεθάνει πριν από λίγο...

— Δυό πράγματα έκαμαν έντυπω στο δυστυχισμένο φίλο μου. Το ένα ήταν ότι η Γενεβιέθ του έμοιαζε καταπληκτικά. Και το άλλο, ότι λεγόταν κι' εκείνη Πεσκάρ, όπως έδειχνε η πινακίδα που κρεμόταν στο κρεβάτι της. Γύρισε, λοιπόν, καταταραγμένος στο Παρίσι κι' έτρεξε να εξιστορήσει στον πατέρα του την αλλόκοτη περιπέτειά του. 'Ο Ζεράρ Πεσκάρ, όπως ήταν επόμενο, συγκινήθηκε από τα λόγια του κι' είπε στο γιοιό του, ότι θάφευγαν το ίδιο βράδυ για το Ντουαί.

— 'Ησατε από πρώτα βέβαιος γι' αυτό κι' είχατε προετοιμάσει με μεγάλη προσοχή τα πάντα. Στην κατάλληλη στιγμή, λοιπόν, σκοτώσατε τον Καρόλο Πεσκάρ μέσα στο ταξί που τον μετέφερε στο σταθμό. 'Επειτα, ενοχοποιήσατε τον πατέρα του.

— Το έργο σας ήταν τέλειο και μπορούσατε να είσατε περήφανος γι' αυτό! Από τη στιγμή αυτή, δεν είχατε να κάμνετε τίποτε άλλο, παρά να προσπαθήσατε να προσελκύσετε τη δυστυχισμένη Μυριέλ, που είχε χάσει τον αδελφό της κι' είχε μείνει χωρίς την προστασία του πατέρα της. Και το κατορθώσατε! Είσατε άξιος συγχαρητηρίων!...

— 'Η Μυριέλ είχε παρακολουθήσει με φρίκη αυτή την αφήγηση. Και περίμενε, ότι ο Βάνς θ' αποστόμωνε τον S.O.S., αποδεικνύοντας με απράνταχτα επιχειρήματα, ότι οι κατηγορίες ε-ναντίον του, ήταν αβάσιμες, φανταστικές...

— 'Ο δημοσιογράφος είχε τελειώσει, στο μεταξύ, το πορτο του. 'Εσθυσε προσεχτικά, ότι είχε απομείνει απ' αυτό, κι' είπε άργα:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

Αρωματικό διήγημα

Ο Ι πελάτες των καφενείων του παλιού λιμανιού της Μασσαλίας ξέρουν όλοι αυτή τη γρήη που πουλάει λουλούδια. «Κυρία Ευράφι». 'Ετσι τη λένε ακόμη, στην κακόφημη αυτή γειτονιά. Κι' όσοι ξέρουν την ιστορία της, σκέπτονται πως είναι τυχερή που έχει ακόμη τα μάτια της...

Οφθαλμικόν ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ...

Πριν από πολλά χρόνια, σ' αυτή τη συνοικία του παλαιού λιμανιού, με τα στενά και βρώμικα δρομάκια, έμενε ένας νέος Ναπολιτάνος. Λιμενεργάτης. ο Καρόλο. 'Ηταν ένα ψηλό, γερό και συμπαθητικό παλληκάρι. 'Αγαπούσε τη δουλειά του, δεν είχε φιλοδοξίες κι' ήταν αγαπητός σε όλους για το κέφι του, τη γενναιοδωρία του και την καλή του καρδιά. Πρὸ πάντων οι γυναίκες τον συμπαρούσαν όλες, γιατί δεν αρνιόταν ποτέ να τους προσφέρει ένα πιατό ή ένα πακέτο τσιγάρα.

Κάποιο βράδυ ώστ'όσο, ο Καρόλο βρισκόταν απέναντος. Είχε δώσει τις τελευταίες του δεκάρες για ένα ποτήρι κρασί, όταν μπήκε στο υπαὸ μια κοπέλλα, μια πεταλουδίτσα του γλεντιού. 'Ηταν φαίνεται, μισοζαλισμένη. Ζύγωσε τον Καρόλο κάθισε πάνω στο τραπέζι του και του ζήτησε να την κρατήσει.

— Δυστυχώς δεν μου άπομεινε μονόλεφτο! απάντησε εκείνος γελώντας.

— Ψωριάρη! φώναξε η νέα. Ξέρω πως έχεις λεφτά στην τσέπη σου, τσιγκουνή!

Και τον χτύπησε ελαφρώς στο πρόσωπο με τα λερωμένα νύχια της. 'Ο Καρόλο γέλασε ακόμα πιο πολύ. 'Απ' τα διπλανά τραπέζια παρακολουθούσαν τώρα μ' ενδιαφέρον τη σκηνή. Θυμωμένη τότε γι' αυτή την κοροϊδία — όπως τη θεωρούσε — η νέα έβγαλε ξαφνικά ένα ξυράφι και, χτύπησε τον Καρόλο σ' αριστερό μάτι...

— 'Η νέα έβγαλε ξαφνικά ένα ξυράφι και με μια νευρική κίνηση, χτύπησε τον Καρόλο σ' αριστερό μάτι...

Την έπιασαν, φυσικά, και σε λίγες βδομάδες έγινε η δική της. 'Ο Καρόλο ήταν αγνώριστος, όταν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο. Μαζί με το ένα μάτι του, είχε χάσει και την παλιά του καλωσύνη. 'Ο χαρακτήρας του είχε αλλάξει ολόκληρα. Είχε γίνει πικρόχολος κι' εκδικητικός. Τα μάτια που τού άπομεινε, πετούσε φωτιές, καθώς περιέγραφε σκληρά κι' αμείλικτα την πράξη της κατηγορουμένης.

— Ενώ όμως εκείνη είχε κουβαλήσει ένα σωρό ψευδομαρτυρίες, ο Καρόλο δεν είχε κανένα. 'Ετσι, οι δικαστές πίστεψαν ότι ο Ναπολιτάνος είχε φερθή άσχημα στη νέα, ότι την είχε απειλήσει, την είχε χτυπήσει μέσα στο μπάρ, κι' ότι εκείνη είχε μεταχειρισθὴ το ξυράφι για ν' αμυνθῇ. Και την καταδίκασαν μόνο σε έξη έβδομάδων φυλάκιση.

— Αυτή είναι η δικαιοσύνη σας; φώναξε τότε ο Καρόλο. 'Εξη βδομάδες για ένα μάτι;... 'Ε, λοιπόν, όταν βγή απ' τη φυλακή αυτή η όχιά, θα της βγάλω και τα δυό και θα με βάλετε τότε δώδεκα βδομάδες φυλακή!...

— 'Υστερ' από μια τέτοια φεβέρα η αστυνομία θεώρησε

φρονιμώτερο να τον έκτοπιση σε λίγες μέρες απ' τη Μασσαλία.

— 'Όταν λοιπόν αποφυλακίστηκε, η «Δεσποινίς Ευράφι» — έτσι την είχαν βαφτίσει τώρα όλοι στη γειτονιά — έζησε πολλούς μήνες μέσα σ' ένα διαρκή τρώμα. Περίμενε κάθε στιγμή πως θα παρουσιαζόταν ξαφνικά ο Ναπολιτάνος, για να πάρη τη φοβερή του εκδίκηση... Αύτως όμως ο εφιάλτης την έσπρωξε να παντρευθῇ μ' ένα μεσόκοπο ψαρά, για να βρη κάποιο προστάτη...

Πέρασε ένας χρόνος, χωρίς ν' άκούση τίποτε για τον Καρόλο. Είχε αρχίσει πια να πιστεύη πως ο Ναπολιτάνος είχε ξεχάσει την απειλή του και πως δεν θα ξαναγύριζε ποτέ. Κι' είχε αφοσιωθῇ στην ανατροφή του πρώτου της παιδιού. Ξαφνικά, όμως, δυό χρόνια αργότερα, ο Καρόλο γύρισε στη Μασσαλία. 'Ηταν τώρα ένας μεσόκοπος άντρας, κακοντυμένος, αέφυριςτος, με το πρόσωπό του σηματομένο απ' τις καταχρήσεις και το μοναδικό μάτι του κοκκινισμένο απ' το πιατό.

— 'Όταν τον είδε να μπαίνει στο σπίτι της, η «Δεσποινίς Ευράφι» τον αναγνώρισε αμέσως, έμπηξε ένα ούρλιασμα τρώμου και ζήτησε καταφύγιο πίσω απόνα τραπέζι. Μά καταλάβαινε με φρίκη πως δεν θα μπορούσε να γλυτώσει απ' την τρομερή εκδίκηση του ανθρώπου που κατέστρεψε.

— Δεν με νοιάζει ακόμα κι' αν μου κόψουνε το κεφάλι! της είπε εκείνος με μίσος. 'Εφτασε η στιγμή να πληρώσεις, μέναιρα!

Την άσπαξε απ' το μπράτσο, την ανάγκασε να γονατίσει κι' έβγαλε το μαχαίρι του, για να της χύση τα μάτια...

— Ε-κείνη ήταν πανικόβλητη, ανίκηνη να σκεφθῇ, ν' αμυνθῇ να φωνάξει.

Ξαφνικά, μέσα απ' το γάσο του μυαλού της, ξεχώρισε κάποια ιδέα. Ξαναβρίσκοντας μια απέλπιτη σμέν ήρεμία, είπε στον Καρόλο:

— Μιά στιγμή!... 'Αφισέ με μόνο να ρίξω μια τελευταία ματιά στο παιδί μου!

— 'Ο Ναπολιτάνος έμεινε αναποφάσιστος για ένα δευτερόλεπτο. 'Υστερα γαλάρωσε το σφίξιμό του και την άφισε να σηκωθῇ να πλησιάσει στην κοιλία.

— Το ωρό — ένα κοριτσάκι 18 μηνών — έκλαιγε υπαρκτικά. Κανείς δεν τόχε προσέξει ως τότε, πάνω σ' εκείνη την παραζάλη. 'Η μητέρα του το πήρε σπρωγικά στην αγκαλιά της.

— 'Ο Καρόλο έρριξε μια ματιά στο προσωπάκι του παιδιού... κι' έφυγε για να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια!

Μά γιατί; Τι τον είχε κάμει να παραιτηθῇ ξαφνικά απ' την εκδίκηση που όνειρευόταν χρόνια ολόκληρα; Τον είχαν συγκινήσει τα κλάματα του παιδιού, είχαν ανοίξει την καρδιά του στη συγγνώμη;...

— 'Όχι, ήταν κάτι άλλο... κάτι που τόξεραν όλοι στη γειτονιά, μα που ο Καρόλο το έβλεπε τώρα για πρώτη φορά. 'Αλλοι το θεωρούσαν σαν μία θεϊκή τιμωρία της «Κυρίας Ευράφι». 'Αλλοι έδιναν επιστημονικότερη εξήγηση: ότι ήταν αποτέλεσμα της έμμονης σκέψεως και γι' αυτό τον φόβο της βασάνιζε σ' όλο το διάστημα της εγκυμοσύνης της... 'Οπωσδήποτε, το παιδί της είχε έρθει στον κόσμο έντελως τυφλό!

...Νά γιατί η «Κυρία Ευράφι» διατήρησε τα μάτια της και μπορεί σήμερα να πουλάη τα λουλούδια της στα καφενεία του παλαιού λιμανιού της Μασσαλίας.

Ρ. ΚΡΟΦΤ

Κάθε γυναίκα ώμορφαίνει

Χάρης στη LOTION Z A A R

Κάνει χωρίς εξαίρεσι, δέρμα φρέσκο και απαλό. Καθαρίζει, τσώνει και προλαμβάνει τὰς ρυτίδας και τὰ μιμικία.

Τὰ συστατικά της, έγκεκριμένα από το 'Υπουργ. 'Υγιεινής, χρησιμοποιούνται αποκλειστικά σήμερα σ' όλον τον κόσμο ως βάσις όλων των συγχρονισμένων επιστημονικώς τωνατικών Lotions.

Πωλείται εις τὰ φαρμακεία, μυροπωλεία κλπ. ως και εις τὰς έπαρχίας.

ΓΩΣ ΜΠΟΡΕΪΤΕ ΝΑ ΤΟ ΕΞΑΚΡΙΘΩΣΕΤΕ

Τὸ πρᾶγμα ὅμως καταντάει ἀληθινὰ τραγικό, ὅταν ὄχι μόνο κρύβετε τὰ χρόνια σας, ἀλλὰ καὶ φαίνεσθε μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι εἴσαστε πραγματικά!

« Ἄλλα πὼς θὰ ἐξακριβώσετε ἂν εἰσάστε
νεά; Τὸ πράγμα δὲν εἶνε δύσκολο. Θὰ βε-
βαιωθῇτε γι' αὐτό, ἂν μπορῇτε νὰ καμε-
τε τὶς ἀσκήσεις πού σημειώνουμε πρὶ κατω.
Ὅχι ὅλες μαζί. Ἄλλα καθεμιά συμφῶνα μὲ
τὶς εὐκαιρίες πού σᾶς παρουσιάζονται. Πρέ-
πει ὅμως νὰ τὶς ἐκτελήτε σωστά καὶ μὲ ἀ-
κριβεία.

— Να ἀγγίξετε τὶς μύτες τῶν ποδιῶν σας μετὰ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σας, σκύβοντας τὸ κορμί σας πρὸς τὰ κάτω:

— Νὰ τρέξετε μὲ κανονικὸ ρυθμὸ καὶ πάν-
ω σὲ ὁμαλὸ ἔδαφος ἐπὶ πέντε λεπτὰ, χω-
ρὶς νὰ κουρασθῆτε:

— Ν' ἀνεβήτε τέσσερα πατώματα χωρὶς νὰ λαχανιάσετε καὶ νὰ τὰ ξανακατεβήτε χωρὶς νὰ κοπρῶν τὰ πόδια σας:

— Να σφυρίξετε καθαρά ένα ολόκληρο τραγουδί χωρίς να κουρασθήτε;

— Να βυθίσετε τὸ κεφάλι σας μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο νερό καὶ νὰ μείνετε σ'

— Νὰ χοροπηδάτε ἐπὶ τόπου, φέρνοντας

— Να περάσετε κάτω από ένα τραπέζι
 ε εύλογισία, άνεσι χάρη;
 Να παίξετε «βασελάκι» με μιὰ φίλη

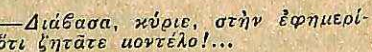
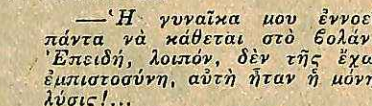
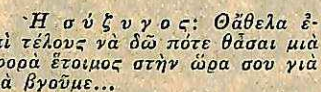
— Να περάσετε με το ένα χέρι ένα μπαλ-
 ονι κάτω από το μηρό του ποδιού σας,
 ού θα το έχετε τεντωμένο προς τα έμ-

— Να παίζετε κρυφτούλι με την ίδια εὐ-
λία καὶ τὴν ἴδια ἀνεσι, ὅπως καὶ στὴν
ορχή που εἴσαστε δέκα χρόνων;

— Νὰ περπατᾶτε ἢ νὰ γυρίζετε μὲ τὸ
δηλὰτο ἓνα ὁλόκληρο πρωῒνο;
— Νὰ χορεύετε δέκα χοροὺς στὴ σειρά;

Καὶ τώρα, ἑταῖροι! Δὲν ἔχετε παρὰ τὴν

Και τώρα, εμείς δεν έχουμε παρά να κινάστε, για να δήτε αν είσαστε ακόμη
x!

Καλλονή

Λειτουργεώστερες οδηγίες μπορεί να σας δώσει ένας γιατρός δερματολόγος. Όσο για την τοπική θεραπεία των μπιμπικιών, κάθε βράδυ, μετά το συνηθισμένο καθάρισμα του προσώπου σας, το περνάτε με την έξη λοσιόν:

Τὰ σπυράκια τῆς νεότητος θέλουν πλῆσι-
μο μὲ ἀραιὰ καὶ ζεστὴ διάλυσι βόρακος κι-
ὕστερα ἐλαφρὸ ἄγγιγμα μ' ἓνα βαμπακάκι

Σιλόλη	5	γραμ.
Αιθήρ	20	»
Άλκοολ 90 βαθμίων	100	»

Οι λεκέδες από ξυγκί, καθαρίζουν καπώς δύσκολα. Πρέπει να μεταχειρισθίτε την έ-
ξής μέθοδο: Τους πλένετε με σαπούνι και
εξπλύνετε με καθαρό νερό. Πιάστε "ατσα-

ρου. Τριβετε τους λεκέδες με μία άλλη φανέλλα, βρεγμένη με νέφτι. Τέλος, βάζετε μεσα σ' ένα πανί λίγο οξαλικόν οξύ, τὸ βουτάτε στὸν λεκέ καὶ ἀφαιρᾷτε τὸν λεκέ.

“Όταν τὰ μαύρα γάντια φορεθούν κάμ-
ποσον καιρό, σκάζουν καὶ σχηματίζουν κάτι

Για να μη καταστρέφονται τα γάντια

Οἱ βούρτσες τῶν ρούχων λερώνουν γρήγορα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὶς καθαρίζετε συ-

ζεστό και προσθέτετε τὸ ἑνα δέκατον τοῦ
ὄγκου τοῦ ἀμμωνία. Βουῶτε μέσα τὶς
βούρτσες καὶ τὶς ἀφήνετε ἐπὶ πολλὰς ὥρες.

Τὸ καθόρισμα τοῦ λαστέξ

χέρι σας, την αφήνεται εκεί επί 24 ώρες, ύστερα την τρίβετε ελαφρά και την ξεπλένετε με καθαρό νερό. Τη σκουπίζετε μ' ένα

Το φρέσκο βούτυρο
Γιὰ νὰ πεισθίτε ὅν τὸ φρέσκο βούτυρο

στο όποϊον έχετε διαλύσει όσο το δυνατόν περισσότερη ζάχαρι, και ν' ανακατέψετε καλά. Το νερό θα μαζευτή στο κάτω μέρος

Οι ψάινες πολυθρόνες

Τὸ στέγνωμα τῆς ὀμπρέλλας
 Ὅταν εἶνε βορραμένη ἡ ὀμπρέλλα σας ὅ-

πολλή ώρα σ' επαφή με τα μεταλλικά ελα-
γματοτά της και θά τ' ασκοιρίσση.

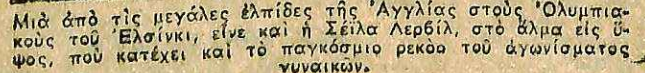
ος θὰ ἐκκηδενισθῇ

Σικάγο 6200 και στο Πίτσμπουργκ 4100, ενώ σε άλλες πόλεις όπου έχουν παραμείνει «ορίζοντες», όπως το Λος Άντζελες ή το Χούντσων αναλογούν μόνο 1200—2000 κάτοικοι στον ίδιο χώρο.

Ὁ ἄσσος τοῦ ἄλματος
εἰς ὕψος (2,025 μ.) Νο-
τιοαφρικανὸς ἀεροπόρος
Γιαν ντὲ Γιόγκ αἰχμάλω-
τος στὴν Κορεο!...

Η Σουλδιά διεκδικεί και
αυτή τα ποσά των Καλο-
καιονών 'Ολυμπιακών 'Αγ-
ωνών σε περικά αγώνισματα. Ο
ἀκοντιστής Π. Μπέουγκλατ
έσφει 75.35 π. ενώ ο Μόκς
70.74. Ο έμποδιστής Ρ. Λάρ-
σον έτρεξε τὰ 400 π. σε 52"
6. Ο δοφέας ήμιατονής Σ.
Λαυτίδης έσφειωσε τόν ύ-
περοον γούνο 3' 44" 8 καί ο
Αυτερός 3' 45" 4 στα

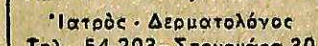

Ἰδιαίτερος ἀνάφεραν τὸ σφυροβόλο ὅτιον μὲ ἐπίδοσι 58,89 καὶ τὸ δορυμὰ ἀντογῆς Χέρυπεοτ Σέιντ. πὺ τρέγον-
τας ὡς ἀναπληρωματικὸς στὰ 10.000 κ. σημείωσε νέο γε-
μνηκὸν στυλ μὲ 28'55"4.

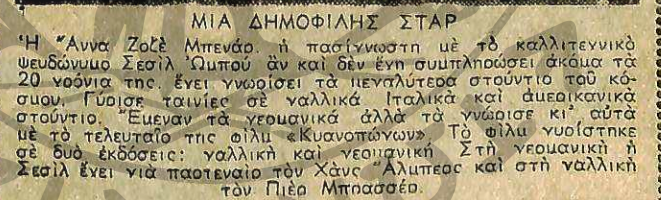
Όσο για τις Γερμανίδες αθλήτριες με κολακευτικά λόγια ανέφεραν τη Σάντερ, για τα 11''2 στα 80 μ. μετ' ευπρόδιν, τη Βέονερ, για τα 43,81 στη δυσκολία και την εθνική ομάδα σκυταδρομίας 4X100 μ. για τον εξαιρετο

ΥΠΟΝΟ ΤΩΝ 48''
Τ Γ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Στὴν περίοδο τῶν μεγάλων πλημυρῶν τοῦ Κάνσας, μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὁρλεάνης δημοσίευσε τὴν ἑξῆς ἀγγελίαν: «Ἐξασπασίθη ἓνα ὀλοκαίνουτο καὶ κορὸν καράκι ἀπὸ ἀλουμινίου, μὲ κόκκινη σκεπή. Ἡ πλημμυρὰ τοῦ παρόντος ἀπὸ τὸ Κάνσας Σίτυ, καὶ θὰ πρῶτον προσεγγῇ ἀπὸ τὴν Νέα Ὁρλεάνη. Παρασφείριται στὸ ἐγγύς, σὲ τιμὴν κόστους».

τὶ λοιποὶ τῶσα πατέρα... φιλί- φι-
 λὶ γυροῦντας ἀσπύναυ υπεξίλυσ-
 τα· Ἀφῆστε τὰ δὲ αὐτὰ καὶ κυτ-
 τάστε νὰ συνάψετε σχέσεις υ' ἔ-
 να καλὸ κ' ἄξιο υέο. Κ' ὄνι βέ-
 βαια γιὰ νὰ παίξετε μαζί του.
 ἄλλα γιὰ νὰ δημιουργήσετε ἕνα
 εἰσοιδαῖο ἀίσθησι πολλὰ κατὰ
 ἔπ σὲ ναυο "Ὅλα τ' ἄλλα εἰνε ε

*Αθήνα: Καλη μου φίλη, διάβα-
σα το νομμά σου και με συνε-
κίνησε βαθειά. Παράμοιο νομμά
είνα λάβει από καιρού και είνα
απαντήσει. Δεν φαντάζομαι ό τι
συνέβη σε και να συνέβη το ίδιο
και υ' άλλη μικρούλα. Πάντως
αυτό δεν είναι και τόσο φοβερό.
Που να φαντέρει μένοις απελπισί-
ας. Δείξε περισσότερο βάθος
κι' άποψη τις λιπουνίες. Ό
καίος δα τα διανοήση όλα. Πάν-
τως ό τι νομίσθηκε ξαναγράψτε
μου (Καν Έσιν αὐτὸς πο-
στικῆ).

Φ. Τ. ω. η. ά. π. ά. ν. ά. π. η.
Ν. Σ.: Άφου άναγνῆται, κί
οί δύο σας είσαστε ακόμα ανή-
λικοι, καλά κάνουν οι νομείς σας
και δεν σας επιτίθενται τις ανεί-
σεις. Με την αφέλεια και την ά-
γνοια υποφέρει να παρασυρῆτε
σε ολισθητά που θα σας στοι-
γίσουν ήθικα και ψυχικά. Γι' αυτό
πρέπει ν' ακούσετε τους νομείς
σας και ν' αφοσιωῆτε στα κα-
θήκοντα σας.

Σ. Κί ο υ ο ο. Μυτιλήνη: "Αν
οί προσάσεις που προβάλλει ή
κοπέλλα είσαστε βέβαιος ό τι έ-
κινούν από ποικιλοπληγή σκέψι
και με το σκοπό του «ήθικου έ-
κδιασμού» τότε βέβαια δικαιολο-
γείται κάθε επιθυμία σας ως
προς την ειλικρίνεια των αισθη-
μάτων που σας δύνει. Άλλα
πριν βιασῆτε να βγάλετε συμπε-
ράσματα και να πάρετε αποφά-
σεις, πού και σας τον ίδιο θα
στενοχωρήσουν, καλό θα είναι
έξερτάστε και να συνομιλήσετε
βαθύτερα με τυνόν όλα αυτά. Εί-
νε σκέοτα νεανικά για να ξαναψη
πρσιςόστερο τη φλόνα της καρ-
διάς σας. Δεν τό αποκλείω αυ-
τό, γιατί είναι πολύ πιθανόν.

Βουλγίτισσα Α. "Η
σκέσι σας με τον παντρεμένο
συνάδελφό σας για την όποιον
φάνιστε κίλως να... καυσαίνε-
τε, είναι αξιοκατακίτη και δυστυ-
χώς δεν σας ναρκωτικοί καλά.
Γιατί δεν επιτίθενται σε σας να
θυσιάσετε την αξιοπρέπεια σας
και να θεωρηῆτε σε μια κοινή
τυνודιώκτρια. πού πάει να εκδι-
άση έναν άνδρα, σύζυγο και να
καταστρέψει τη γαλήνη μιας άλ-
λης γυναικας, μιας ολόκληρης οι-
κογενείας. Αὐτὲς δὲ οί ύποσνε-
σεις ό τι θα εγκαταλείψη εκείνος
τη σύζυγό του για να πάει σε
ε-είνε παραιμία για πολύ μι-
κρά παιδιά. πού δεν θα πρέπει να
τά πάρετε στα σοβαρά και να
επιτίξετε. Γι' αυτό σας συνιστώ
να εκώμετε άμέσως από έναν πα-
ράνομο δεσμό, πού ενώ δεν ένει
καμιά ίκανοποιητική εξέλιξη για
σας, συννοῶνως σας εκθέτει επι-
κίνδυνα. Άπορώ μαζί σας, πώς ή
τοια δεν αισθάνεστε τη συνείδησί
σας να σας ελέγχι! Β'. Δεν
φαντάζομαι να πιστεύετε σοβαρά
σε αυτά που μου γράφετε. Και
ούτε δύσκολο είναι για μια σύν-
νονη και... τολμηρή κοπέλλα σαν
κι' ε-είνε υ' απαλλαγῆτε από τον
αισθησιακό υπέλα, πού σας ένει
κολλήσει. Μπορείτε να τον βάλε-
τε στη θέσι του αίσια και με
αξιοπρέπεια, νωρίς να φοβάστε
από τους εκδιασμούς του. Όσο
για το ό τι ένετε, εκέτῃ πολύ
μαζί του, γι' αυτό τί να σας κά-
νω πιά ένω: "Ηλικία και νου έί-
γατε για να προσέξετε, όσο ήταν
καίος. Γι' Κάθε κοπέλλα θέλε
να βοή και μάλιστα έναν καλό
σύζυγο. Μα αυτό δεν είναι τόσο εύ-
κολο, ώστε να πραγματοποιηῆ από
τη υιά μέσα στην άλη. Και
πριν πιστεύετε στα γλυκόλογα και
τις ύποσνεσεις των διαφόρων,
πὺ προσφέρουν για σύζυγοι συ-
νῆδας, νωρίς στεφάνι και γαίος
δεκάσα τσακίρη στην τσέπη
τους. Χωρίς ν' απελπίζεστε για
την τύχη σας και τη ζωή σας,
αφοσιωῆτε στην τιμία ένοσσία
σας με εύνυνειήσια και τιμιότητα.
Δεν είσαστε δα και σε ηλικία
πού να άπογοτευῆτε! Δεν
αμφιβάλω ό τι θα βοηθή και για
σας ένεσε καλὸς σύζυγος. Άρκι
να υ' βιασῆτε να τον αναζητή-
στε όπως - όπως και στα τυφλά.

Α. ν. υ. π. ό. υ. η. κ. ο. δ. ί. α.
Ν. Ζ.: "Απ' όσα μου γράφετε,
μου ένισχύετῃ την έντύπωση ό τι ό
νέος δεν τρέχει κανένα σοβαρό

αίσθημα για σας. Όσο βοισκό-
ταν κοντά σας κι' έβλεπε και τό
δικο σας ένδιαφέρον γι' αυτόν,
φυσικό ήταν να τον κολακεύη
ή συντροφία σας και να θέλη να
επιωφεληῆ. οίνυνός τό πόν...
αισθησιασμός, άνευθυνα κι' επι-
πόλεια. Τώρα πού λείπει, πάλι
καπου άλλο... Βόσκει και υιά και
δεν τό πῶς ποτέ σοσάα τό ήηλη-
μα της φίλίας σας γι' αυτό και
δεν σας γράφει κάτι σοβαρότερο
και ήθικώτερο. Νομίζω λοιπόν,
για υιοί της αξιοπρεπείας σας έ-
νω, ό τι πρέπει να βγάλετε κάθε
ίδια γι' αυτόν και να κώμετε την
πρώτη αλληλογραφία μαζί του.
Δεν ένετε να προεινετε τίποτε...

Α. ν. η. σ. υ. ο. 122: Βλέπετε ό τι
συνά να ομγαλνότερο σας έχουν
δίκνο να σας συμβουλεύουν να
προσένετε στις αισθησιακές σας
σνεσεις. Να τώρα ένα υπέλιση
σοσάα πού σας βασιλίζει και
για τό όποιο ούτε ένω υπαρώ να
σας συμβουλεύω τί να κάμετε.
Ό καιός ίσως μονάνα θα δείξη
την εκδασί του. Κι' ως τότε έ-
σας θα πείπει να κρατήσετε καθή
ήπιούλα, λογική στις σνεσεις
σας με τη υιοή. Όσόςό αείζει
να υιλήστε μαζί της και να ήη-
στε να εξακοιδώστε από την ί-
δια, αν όσα σας έλεε ό άλλος έί-
νε αληθινά. Και τότε εκείνη θα
πρέπει να καταφύγει στους νομείς
της και να τ' αποκαλύψη όλα,
για να υην ένετε σείς άδικα την
εϋθύνη...

Ε Ρ Η

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟ «ΓΑΛΛΙΚΟ»

Πλατεία Όμονοίας 9 αρχάς Δώ-
ρο, πλάι καφενίου «Αθηνών». Μαν-
τάρωνται άνδρικοί και γυναι-
κεία ένδυμασία, μάλλινά από
σκάρων, κάσιμο, σχίσιμο, λυάσι-
μο κλπ. Για όλα τα σχέδια ύφα-
μάτων πείρα εξωτερικού. Γορί-
ζονται ένδυμασία με επιτελη-
μένη εργασία και πολύ φθνη.
Επίσης πολυτελές τμήμα δια-
κοινουργεί ένδυμασίας και γυ-
ναικεία ταγίερ. Μεγάλη έφαρ-
μογή λόγω μακράς πείρας. ΔΗΜ.
ΧΑΤΟΥΠΗΣ. Τηλ. 54.744

Βαφει νυολίζει
Διατηρεῖ τό δέρμο

ARIZONA

ΚΑΛΤΣΕΣ Nylon
35.000 Έξτρα 45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55 - 638.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρά ύπνρέρτρια
δια δύο άτομα. Γράψατε: Γ. Α.
Στοά Πεσματζόγλου. Περιοδικό
«Θησαυρός» Αθήναι ή τηλεφ.
31.352.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΩΡΑΛ
Οδός Κουμουνηδούρου 6 (Ομορφιά)

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Πέτρο Παυταζόπου-
λο Μεσσηνία: Είναι τελείως ά-
δύνατο να σας δώσω υιά συμβου-
λή γωός να ένω τούλάνιστον τη
διάνωσι ενός γιατρού και δυι
του φαρμακοποιού, πού όπως μου
λέτε σας εξέτασε και έκανε και
την διάνωσι.

Αίλια, 22-11: "Η πιδ θε-
τική συμβουλή μου θα ήταν να
πάτε να εξετασῆτε από ένα νευ-
ρολόγο του, όποιον τας συ-
στάσεις να ακολουθήσετε. "Αν ό-
μως σας είναι άδύνατο, τότε να
κάνετε 15-20 ένσεις Caisibio-
mine, και συνεχῶνως να παίνοτε
δύο κουταλάκια του γλυκού ημε-
ρησίως, μετά τό φαγητό. Καίπο-
νήσις, με την προϋπόθεσιν πάν-
τα ό τι τελικά θα σας εξέταση
και νευρολόγος.

Τακτική άναγνύ-
σ τ ο ι α: Αὐτά πού μετανεοί-
ζετε ασφαλῶς θα σας βλάδουν.
Άφστε για λίγο καιρό και θα ά-
πονοματισθῶν μονα τους. Κα-
τόπιν συμβουλευῆτε τον κουρέα
σας.

Τά σ ο ν Π. Περιοιά: "Εφ'
δσον μένετε στον Περιοιά νομί-
ζω ό τι τό λογικώτερο είναι, εφ' ό-
σον είσαστε και ασφαλίσμενος
του Ι.Κ.Α., να εξέτασῆτε από έ-

ναν ειδικό γιατρό, για τό πρώτο
σας πρσιότατικό. Άλλα πρέπει
να σας παρακολουθήση λεπτομε-
ρῶς ό παθολόγος σας για τα λοι-
πά, πού ήητάτε τη γνῶση μου.
Γι' αυτά υνείωνται ειδικές έρ-
ασες και ήητάτε, για την
ακρίβη διάνωσι.

Τσιτλαίδη Όροδ-
νη: "Ενω την γνῶσιν, ό τι για
να γίνη διάνωσι στην πρσιότα-
σί σας, θα πρέπει να είσανῆτε
σε νοσοκομείον των Αθηνών προς
παρακολούθησι.

Α θ α ν σ ι ο ν Γ. Θεο)
νίκη: "Άφου πῶς εξέτασαν δυο
δουματολόγοι, πρέπει να ακο-
λουθήσετε τις συμβουλές τους.
Πρέπει να νυνοίζετε επί πλέον
ό τι είναι πάσα πολλά τα αίτια
που προκαλῶν την ακίνδυνη, άλ-
λά αντίαισθητική εκδήλωση, πού
αναφέρετε. "Ες επί τό πλείστον
δεν θεωρείται. Καμιά φορά ό-
μως, εξαφανίζεται υνῃ της άλ-
λα και πάλιν ξαναυνοίξει. Πάν-
τως εξακολουθήστε καλή διαίτη-
κή άγωγή. Στη Θεσσαλονίκη ύ-
πάκουον άριστοί δερματολόγοι γι-
ατροί.

Ε. Ε. Β2: Ένταῦθα: "Η συ-
βουλή μου είναι: εφ' όσον μένετε
εδώ να περάσετε από ένα δερμα-
τολογικό κέντρο να εξέτασῆτε.

Σ τ ο α τ ι ὠ η Πέτρο
Ξ. Ν.: Πολλές φορές υιοικοί συ-
νάδελφοι δεν προσπαθῶν να κα-
ταλάβουν την ψυχολογία του άρ-
ρώστου, πού τους ήητάει την
συμβουλήν τους και με υιά ά-
στοχη ερώτησι ή και συμβουλή ά-
κόμα, καταφέρνουν δυι μονά να
υην ώφελήσουν τον άρρωστο, άλλ'

άντιθέτως να τού χειροτερεύουν
την ψυχική κατάστασί του. Αὐ-
τό ακαίως, συνδίδει στην προ-
κειμένη πρσιότῳ. Και σας ορ-
τώ: Γιατί δεν πιστεύετε τον
πρώτο γιατρό πού σας βοήθησε
με τη υιοή θεράπεια του, πασά
άπογορευτικῃ από υιά άστο-
χη άπάντησι του δευτέρου; Έξα-
κολουθήστε άνω 2υνην τις ένέ-
σεις πού εκάσατε, και στα μεσο-
διαστήματα, 30 νάτια, 2 την ή-
μέρα από τό ίδιο φάρμακο.

Α σ τ έ ο ι: Κοινηθῶν: Νο-
μίζω ό τι με τη νοήσι ενός ειδί-
κού δεματός θα υποερέστε να έ-
ξακολουθήσετε την ίδια ζωή. Πάν-
τως, θα πρέπει να ακολουθήτε την
γνῶσιν ειδικού νειρομηνού, γιατί
πιθανόν να υπάδῃ συν τῶ νούω
πρσιότῳ νειρομηνικής επιτεύα-
σεας.

Φ. Φ. 17: Και μόνον ό τίτλος
της έδιδσε «τα άνεξέλεγκτα
φάρμακα» φανερώνει πρσιό τίνο
προκειται. Μιλάει για άνεξέλε-
γκτα φάρμακα, πού φυσικά δεν
είνε έγκροικμένα από ειδικό για-
τρό. Πάντως, ύπαρχει υιά θεωρία
κατά την όποιαν αν υπάδῃ άγκος
άντενδίκνται ή νοήσι αυτών
των φαρμάκων.

Ν έ ο ν με ύ π ο υ ο η.
Θεογίκη: "Η πάθησι σας πεί-
πει να βεβαιωῆ υικροσκοπικός
προκειμένου να νηρακτοπισῆ έπα-
κοίως ή υιοή της. Τότε ό για-
τός σας θα, σας υοννήση τα
κατάλληλα φάρμακα.

Ante Ntavinille 53.
377: Χωρίς πρσιότῳ ή συμβου-
λήν μου είναι να υπήτε σε Νοσο-
κομείον και μάλιστα γνήνοα. Στο
σπίτι σας είναι άδύνατον να ά-
ντιστεώπτεστε την πρσιότῳ σας.

Υ. Μ. Ε. 3. 1-88: "Αν όπως
διατείνετε υιά και υνῃ φοβῃ
συνέβη αυτό πού λέτε, υποερέτε
άσφαλῶς να πάτε να εξέτασῆτε.

Ζο ζ ε φ ί ν α Θ. Γ. Π. Χα-
νιά: "Ο τόπος της μεταδῳσεως
του νοσήματος είναι ακόμα άγνω-
στος. Γι' αυτό δεν τούλάνιστον
δεν επιθυμῶ να ένω καμιά εϋθύνη
επ' αὐτό.

Α α υ π ο δ ν ά σ τ ο ο. "Ι-
θάκνι. Δεν κατάδῳθα να κατα-
λάβω τίποτα από τό νομμά σας.
Γράψατε, παρακαλῶ καθάροτα.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ίατοδς

ΕΞΙΛΕΩΣΙ

—Κυρία Τασία, δώσε μου τρεις
καρμελλες...

—Νά σου δώσω, πουλάκι μου,
είπε μ' ένα χαμόγελο ή Τασία.

Κι' εκάιδεψε τα μαλλιά του μι-
κρού που άρπαξε από τα χέρια της
τις καρμελλες κι' έτρεξε να παίξη.

Η Τασία έβαλε πάλι τό γυάλινο
δοχείο με τις καρμελλες στη θέσι
του, έδγαλε ένα φύλλο από τό ή-
μερολόγιο του τούχου, πού είχε
κρεμάσει στο μικρό μαγαζάκι της
και άναστένανε:

—Πρώτη Νοεμβρίου!
"Ενα δάκρυ κύλησε από τα γα-
λάζια μάτια της και ό νους της
γύρισε ξαφνικά στα περασμένα.

Εξη χρόνια είχαν περάσει από
την ήμερα πού ή Τασία είχε έγκα-
ταλείψει τον άντρα της κι' έφυγε
για την Πάτρα μαζί μ' εκείνον τον
παραγγελιοδόχο πού την είχε ξε-
λογιάσει με τα ερωτόλογά του και
την όμορφιά του.

Εξήσε τρεις μήνες μαζί του την
ευχάριστη ζωή των ξενοδοχείων δι-
ασκεδάζοντας ξένοιαστα και γλεν-
τώντας...

Ναι, τόσο μόνο βάσταξε ό ένθου-
σιασμός και ή «αίωνια άγάπη» του
παραγγελιοδόχου: τρεις μήνες!
Κι' ένα πρωί, όταν ξύπνησε ή
Τασία βρήκε πλάι στο μαξιλάρι
της ένα γράμμα και τρία έκατομ-
μύρια.

Ό άντρας της Τασίας ήταν έ-
νας από τους καλύτερους συνοικια-
κούς υπακάληδες, στην Αθήνα. Δεν
είχε όμως τρόπους ευγενικούς, ού-
τε πῆγαινε σε διασκεδάσεις και σε
κοσμικά κέντρα.

Εκείνη τότε ήταν μια μαθήτρια
του Γυμνασίου, φτωχούλα, όρφανή
από πατέρα, αλλά με όνειρα πολ-
λά και τρελλά για τό μέλλον.

Η μητέρα της δεν άντεχε πιά να
ξενοπλένη και να μπαλῶνι του ενός
και του άλλου τις κάλτσες. Ό γεί-
τονάς της λοιπόν ό κύρ-Αντρέας, ό
υπακάλης, άνθρωπος με μέλλον,
πού είχε στρωμένη δουλειά στο μα-
γαζί του κι' έδγαλε πολλά λεφτά,
ήητησε μια μέρα την Τασία.

Και εκείνη τον παντρεύτηκε, γι-
ατί νόμισε πῶς έτσι έπρεπε να κά-
νι για να έχη δικό της σπίτι, έ-
πιπλωμένο με πολυτέλεια κι' άνοι-
χτό σαλόνι για να δέχεται.

Μήπως τώρα της έλειψε τίποτα;
Λούσα, διαμαντικά... όλα τα καπρί-
σια της τα έκανε. Γιατί αυτές ή-
ταν σαρανταπεντάρες κι' εκείνη δε-
κακότα χρόνια κοπέλλα.

Η μοίρα όμως τάφερε να γνω-
ρισῆ μια μέρα σε ένα τραμ μ' έ-
ναν άραιο και κομψό νέο, πού την
τύλιξε με τα λόγια του. Η Τασία
είχε ξετρελλαῆ μαζί του!

Την πῆγαινε σε κέντρα πού δεν
είχε πάει με τον άντρα της, της
μιλούσε τόσο όμορφα πού ποτέ της

δεν είχε ακούσει τέτοια τρυφερά λό-
για από τον «υπακάλη» της.

Κι' έτσι, από τα κέντρα και τούς
περιπάτους, βρέθηκε μια μέρα ά-
νυπνη στο σπίτι του...

Αὐτό ήταν! Όταν έπειτα από
δυο μέρες εκείνος έτοιμαζόταν να
φύγη για δουλειές του και της πρό-
τεινε να την πάρη μαζί του στην
Πάτρα, εκείνη νόμισε πῶς θάμενε
για πάντα δική του. Της είχε δώσει
τόσες ύποσνεσεις και της είχε κά-
νει τόσους όρκους για την άγάπη
του!

Κ' έφυγε!

"Εξη χρόνια δεν ήξερε κανείς πού
βρισκόταν ή Τασία. Ούτε κι' αὐ-
τός ό άντρας της πού προσπάθησε
με κάθε τρόπο να τη βρῆ.

Με τα τρία έκατομμύρια πού της
άφισε ό παραγγελιοδόχος, εκείνη
έφυγε άμέσως από την Πάτρα για
την Καλαμάτα, κι' εκεί άνοιξε ένα
μαγαζάκι και πουλούσε τσιγάρα,
καρμελλες και ψιλικά.

"Εξη χρόνια, είχε περάσει όπως
της έδειχνε τώρα τό ήμερολόγιο,
με τό βουδο πόνο στην καρδιά, χί-
λις φορές μετανιωμένη για την
τρέλλα της. Και ζούσε, καταδικα-
σμένη για τό σφάλμα της, μακριά
από τό σπίτι της και τα καλά πού
είχε αφήσει πίσω της.

Κάποιος κονστράθηκε μπρός στο
μαγαζάκι και ήητησε ένα πακέτο
τσιγάρα.

Η Τασία γύρισε, πήρε από τό
ραφάκι τα τσιγάρα και με χαμηλω-
μένα τα μάτια τα έδωσε μαζί με
τα ρέστα.

Μα ό κύριος πού αγόρασε τα
τσιγάρα δεν έφυγε, δεν άπομακρύν-
θηκε.

—Θέλετε τίποτ' άλλο, τον ρώ-
τησε.

Και σήκωσε τα γαλανά της μά-
τια να δῃ τον άνθρωπο πού κοι-
τοσεκόταν και την κυττούσε τό-
σο επίμονα. Μα μόλις τον αντί-
κρυσε τα έχασε και χλώμιασε.

—Τασία! άκούσε να της λέπ.

Τα γόνάτα της λύγισαν κι' έπεσε
στην καρέκλα πού βρισκόταν πίσω
από τον πάγκο...

Καθισμένοι τώρα ό ένας πλάι
στον άλλο, στο κρεβάτι του ξενο-
δοχείου, όπου έμενε, περαστικός ά-
πό την Καλαμάτα, για να αγοράση
λάδια ό κύρ-Αντρέας, μιλούσαν ή-
συχά κι' εκείνη τού έλεγε μια φαν-
ταστική ιστορία.

Τού έξηγούσε πῶς δεν μπορού-
σε να νοιώθῃ ότι αὐτή και ή μητέ-
ρα της ζούσαν από την καλωσύνη
του. Και πῶς δεν μπορούσε, τέλος,
να υποφέρη ότι αὐτός την παντρεύ-
τηκε για να κλην ένα ψυχικό σε
μια όρφανή...

Γι' αυτό είχε φύγει από κοντά
του.

"Επειτα, γέρνοντας στην άγκα-
λιά του άρχισε να κλαίη για τα
χαμένα όνειρά της, ενώ ό κύρ-Αν-
τρέας προσπαθούσε να την πείση,
πῶς την είχε παντρευῆ, γιατί την
άγαπούσε και ό τι ήταν πολύ δυστυ-
χισμένος πού τού έλειψε εξή δόλο-
κληρα χρόνια.

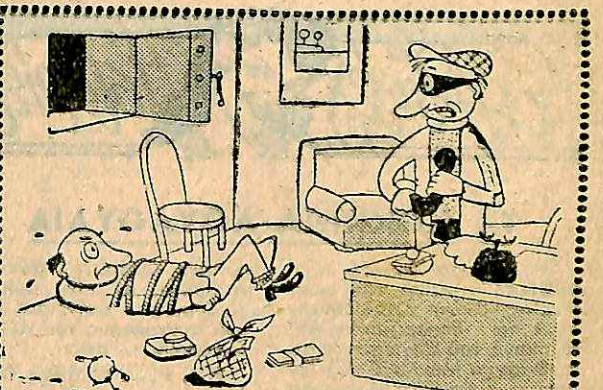
—Συχώρεσέ με, Αντρέας, ψιθύρι-
σε ή Τασία. Σου ύπόσχομαι πῶς
κι' έγώ θα σε αγαπῶ, όσο μπορώ
πιδ πολύ!

Κι' έλεγε την αλήθεια, γιατί ά-
πό καιρό επιθυμούσε να ξαναφτιά-
ξῃ τη ζωή της μαζί του.

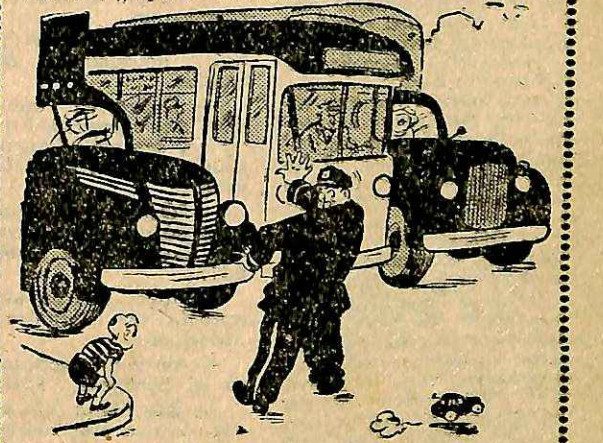
Γι' αυτό εκρυσε την περιπέτειά
της και δεν θέλησε να δηλητηριάση
τη καινούργια ζωή της με την ά-
νάμνησι του άλλου...

Τό ψέμμα της αὐτό τό είχε έ-
ξαγοράσει μ' έξη χρόνων πονεμένη
ζωή, γεμάτη εξαγνισμό και μετα-
μέλεια...

MIPANTA

Ό διαρρηκτης: Κύριε Διευθυντά, ό φί-
λος σας ό Κώστας ρωτάει αν μπορῆτε να τού δα-
νείσετε σήμερα 5 έκατομμύρια... Τί να τού πῶ;

...μεις λόγια...

Ένας άπογοστευμένος στην έρημο...
affiance - dimanche

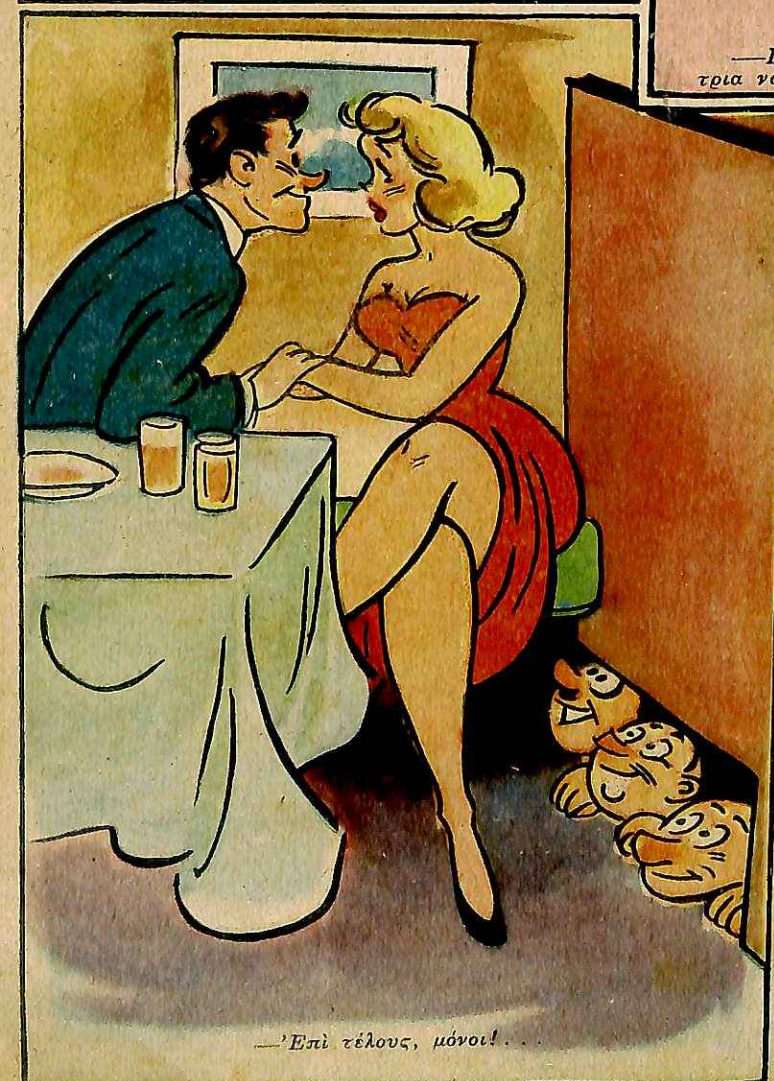
—Μυρβεις πολύ νόστιμα, κύριε Γκορν!...

—'Αντώνη, μήπως άφησα τὰ καρφιά
πάνω στὴν πολυθρόνα;

—Γιατί εἶσαι τόσο λαίμαργος, Ζαχαρία, καὶ δὲν περιμένεις τὴν ὑπηρε-
τρια νὰ σοῦ σερβίρηρ στὸ πιάτο σου;

—'Επὶ τέλους, μόνοι!...

Ἡ σούπα καὶ ἡ μπάλλα...